

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

இதனை
செனனை கிரிஸ்தியன காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஈ - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்தான்கு திருவுருவப் படங்களோடு
வெதாகமாத்ரிவடநூனமேற்கோள்களோடு
வசனரூபமாகச்செய்து

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களால்

செனனை
ஸ்டார் ஆப் இந்தியா பிரஸ்ஸில்
பதிப்பித்தனா.

1895.

வி ள ம் ப ர ம் .

இதனால யாவாக்கு மறிவிப்பதென்னெனில், இப்
தகம் வேண்டுமோ செனனை “ஸடா ஆப இந்தியாபிர
தலைவா ம-நா-நஸீ, தா - குப்புசாமிநாயகரிடத்திலு
செனனைக்கிருஷ்ணமபேடடைஹாமிலடனவாராவதிரே
23 - வது நெம்பா வீட்டில ம-நா-நஸீ, இரத்தின முத
யாரிடத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளியில புத்தகஷாபபு டை
திருக்கும் ம-நா-நஸீ சந்திரசேகரமுதலியாரிடத்திலு
விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உடனே அச்சிடும தூலகள்,
ஹரிஹரதாரதமய்யம்
நவதாண்டவம்.

சிவபராக்கிரமம்.

சத்மே நூந்ரபாகம் பீடத்தின அதோபாகத்தின அடிநானகு
 பிரம்பாகம் நடுவின எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றுட
 பாகம் நபும்சுகலிங்கம் விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம் உருத்திர
 ம புள்ளிங்கமாம் இதுவே பிரணவமுதற்பொருள் இதனசோதி
 மே மகார அகார உகாரமா யிருக்கும் அகார வாச்சியமே
 உகாரவாச்சியமே சந்தி மகாரவாச்சியமே பரீம் எனவும்,
 ரம நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், வேதங்
 ம இவை சிவனது அவ்யகதஉருவாகிய நிஷ்களம் இவ் வோங்
 சிவசத்தி லிங்கத்திற் சதாசிவாதியா கோற்ற லயமாவா அகாரங்
 டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம் வட்டமாய், சிவசாதாக்ஷியம்-
 ரத்திசாதாக்ஷியம் - மூரத்திசாதாக்ஷியம் - சர்த்திருசாதாக்ஷியம்-
 ரசாதாக்ஷியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாக்கிய மாவது கரண
 ததியதீதமாய் அதிருக்கும்மாய் மகாசோதியருவாய் நிரஞ்சனமா
 ராசத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயத்தானம்.
 க யதிஷ்டிகுஞ் சத்தி சாந்தியதீதை அழர்ந்திசாதாக்கிய
 து வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக்கப்பாற்பட்டு அநேக குரிய ருதி
 ரதயொத்த தானுலிங்க மத்தியத்திற் காண்டற்கரிய திருவுருப
 ரெழுந்தருளியிருப்பது. இது அமூரத்தமாகிய சாந்தி யென
 ிந்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட முருக்கும் ழர்ந்திசாதாக்கிய
 வநாணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாய்க் காலாக்ஷினி தேஜஸை
 வதாய் இலிங்கவடிவாகி ஊர்தவபாகத்து ஒரு திருவதனமு
 ளானக்கிரியைகளாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களும் அகண்டி,
 ழர்த்தமுமுடையது. இது விந்தை; எனனுஞ்சத்தியால் அதிஷ
 ட்டமுருக்கும். சாந்திசாதாக்கியமாவது சத்தாய், சத்தபடி
 கொண்ட திவ்யலிங்கமாய் நானு திருமுகமுந் துவாதச திர
 ழங்களு முடைத்தாய் வலப்புல ரூலம் கட்கம் வாள் அபய
 ழல் நாகம் பாசம் மணி வரதம் எனனு மவைகளைப் பெற்ற

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பரமபதியே நம

முதலாவது

இலிங்கமுர்த்தி.

ஒலி முதலிய புலனக ளின்றி மனோ வாகருகளுக கெட்ட
யாய், அளவிலலாத பேரொளியாய்த தனக்குமேல நாயக மில
யாய் அருவமாய் நிரமலமாயக குணரகிதமாய் அநந்தகுணமணிய
ணணமற்றதாய் நாசரகிதமாய்ச சாவலுக்கத்துக்கும் ஏதுவாய் அவ
மெனப் பழமறை பகாவதாதி யுள்ளது சுத்தசிவம் மேற்க
லககணதகளை யுடைய அப பரசிவம் ஆனமாககளின தியாக
ஞநீமித்தம் நீடக ளசக ளத திருவுருக கொண்ட நீல இ
மனப்பமே. அவவிலிங்கத்தின பிண்டிகை யானது சத்தியுரு
பிங்கமானது சிவநுபம். ஆகவே, இலிங்கம் ஞானசத்திவடி
ம கிரியாசத்தி வடிவம் ஆதலின் இவ்விரண்டு சிவனதிவ
தேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித துள்ளவனாகிய பரசிவன
கியாம். முன்னாக கூறிய அலிலிங்கம், வியகதம் - விய
கதம்-அவயகத மென மூலிதமாம். அவற்றுட் சந்திரசேகர
பல திருவுருவங்களை யுடைய சக ள வருவமே வியக்தம்.
களமே வியக்திவ்யக்தம். கிஷ்களமே அல்யர்த்த மெ

உ
சிவமயம்,
நீருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.
திருவினாயகன், மருகனாகிய,

உ

கடவுள் வாழ்த்து.

நடேசர்.

கானேந்துகுழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுகிவாகனிரதுபோற்ற,
தேனேந்துமலர்ப்பொழிலகுழ தில்லைநடந்தனைகருயிறறுநடு,
வானேந்துமைமபூதவகையனைத்துநதன்னுருவாயவயவககக
மானேந்துகரத்தொருவனமலரோநதுசரணமலாவழுத்திவாழ

சிவகாமியம்மையார்.

சிலையொருகையடக்கியிலைகடலொருகையடக்கியினசெந்த
நிலையதனைவயககுமமாமுனிவனுகேகாமொழியுதவுநிலனை
தலைமகளைகலைமகளையணிவிழியாககொண்டகிலமளிகருந்தெ
மலையொயன்பயநதபரமபொயடியையிறைஞ்சிமனவாட்டநத்

நுமாரக்கடவுள்.

'அன்றோங்கிசூரதடிநதிட்டறனோங்குமமராதயரனைத்துமோ
சென்றோங்கிவருந்தகனாபூரதிமையாவிழிபடைத்ததேவாகு
2. னன்றோங்குவருறையுநாடுதவிககலலாரநலக்கமேவுவ
யுன்றோங்குமொருகுகளைக குறைநீங்க நெஞ்சுகத்தாற குறித

சமயதூவர்

'தந்தநாணமலரயன்றாழகாழிவருமறைககனறைககலைதனை
யந்தமில்சீனாயாற்றிறகண்டவருடபெருங்கடலையானையூரது
கொந்தவிழும்லாககொன்றையானபறமபுகண்டகுணக்குண
3. நதிராகளபெருந்தகையாயவாதவூவருமணியைவழுத்துவாம

அறுபத்துழவர்.

சித்த மாசகல, முததி சேரறு,
பத்து மூவாநவ, கத்த ராவோ.

அவைவடக்கம்.

மதிவளா சடாடவி மனற வாணனா
விதியுளி பூசைபோல விதியில பூசையுற
கதுமெனக் கோடலாற கடையன் புனசொலு
மதியுடை யறிஞரு மரபிற் கொள்வோ.

நூல வரலாறு.

மமஹாதேவா அடியாககுறற இடுககண களைநது
 ததிகளை யருளுமபடி சகளீகரித்த அவசரங்கொ
 ஷ்டாஷ்டமூர்த்தமாகிய சிவபராககிரமத்தை நன
 டி அநுககிரகஞ்செய்யவேண்டுமே” என்று விண்ண
 தமுநிவா “நைமிசாரணணியவாசிகளே! பெரிதே
 சேவித்தது வீண போகாமற் சிவபுண்ணியத்தைப்
 செய்தீர்கள்” என்று கூறிச் சிந்துநேரம் அசைவ
 காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந் தோளொரு ந
 கூடர்முக மைநதுமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிர
 ணத்திருத்தி “நீங்கள் விருப்பிப சரிதை பதினெண்
 களிலுஞ்சிறந்த புராணரத்தினமாகவீளந்கும ஸ்ரீமக
 புராணத்திலுள்ள சனற்குமாரசங்கிதை சூதசங்கிதை
 சங்கிதை - விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை-சூரிய
 பாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சனற்குமாரசங்கிதை
 கதிமானமிய முரைத்த சாககத்தில, திருநத்திதேவா
 மாரமுநிவருக்குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை
 நெரிந்த வியாதமுநிவா எனக் குபதேசித்தருளினா
 ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன். திரிகரண சுத்தியா
 பிரகளாக” என்று சூதமுநிவா கூறக்கேட்டு உ
 உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்ளமபெருக
 பாடினா-ஆநந்தக்கூத்தாழிநர் பரவசராய் அதத்
 னை யருச்சித்து அரிய புண்ணியத்தைக் கைக்கெ

உ

சிவமயம்.

நூல் வரலாறு.

—

சீவ மங்கள் தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே
நீருள்ளே னுணர்ந்த உண்மைஞானத்தை யுடைய
வேதாரணியா-புலத்தியா-துருவாசா-சுகா - மாண்ட
யாததா-சுருசசேபா-சமப்புததா -சதாநந்தா - ஆத்தி
நாகா-புலகா-சமதக்கினி-சங்கா - மாதேசா - லிகிதா
குறசா-கறகா-நாரதா-விசசுவாமீத்திரா-பரததுவாசா
வகா - காசிபா - வாமதேவா-கண்ணுவா முதலாகிய
பெண்டுகள் முன்னொரு காலத்தில் ஸ்ரீமதாரணிய
வெண்ணீர் சண்ணித்து, திரிபுண்டரமணித்து அக்க
புத்திசிவத்தியானபராய வேதாசுவங்களாற பரமபதி
சித்ததுவாழ்ந்திருந்தனா. அக்காலத்துச்சதுவேத ஷ்ட
ஷ்டாதசபுராணங்களை வியாதமுனிவாபால ஐயந தி
நாரத புண்ணியவடிவின்ராகிய சூதபுராணிகா அவ
நளககண்டு முரிவாகள எதிரொண்டழைத்து அரு
ததிய ஆசமநாதிகளா லுபசரித்துத் தருந்தஆதந்தி
மமலமற்ற முரிபுங்கவரே! எமதுதவப்பேற்றாலதே
டெழுந்தருளப்பெற்றோம். சிவபிரானே அகில
ஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியகாரண னென்றும், அவரது
யே அழிவற்ற நற்கதியை யளிப்பதென்றும், அவரை
செய்வது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரமே யென்றும் யாந்
நாரதிருந்தும், அப்பெருமானது புகழைக்குறிக்கும்
பணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட் குபதேசித்திருந்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிகே
அடையாறு சென்னை-20.

சிவமயம்.

கையொப்ப ஜாபிதா

சிதம்பரம் ஸ்ரீமத- இராமலிங்க
சுவாமிகள்

Accountant General's Office

M முநிசாமிசெட்டியார்
C. தங்கவேலுமுதலியார்.
C சிவராமமுதலியார்
V கலியாணசுந்திரமள்ளை.
A. குருசாமிமுதலியார்
C. கணபதிமுதலியார்.
P. குமாரசாமிமுதலியார்.
A. முருகேசமுதலியார்.
பு சிங்கரவேலுமுதலியார்.
P. சபாபதிசெட்டியார்.
T. பதராயமுதலியார்.
A. கோபாலமுதலியார்.

Pay Examiner's Office.

C. பச்சையப்பநாயகர்.
S. தியாகராயசெட்டியார்.
C. தங்கவேலுசெட்டியார்.
C. நடேசமுதலியார்.
P. பாலசுந்திரமுதலியார்.
M. அப்பாதுரைமுதலியார்.
M. பாலுமுதலியார்.

Tamil Translation
T. பாலசுந்திரமுதலி

High Com

A. சோமசுந்திரமுதலி
Com Examiner
M. இராஜவேலுமுதலி

Port Office

P. சிவகுருநாதமுதலி

Madras C

V. M. அண்ணாமலை
T. இராஜரத்தினம்
M. நாளிதாஸலால்
N. C. சின்னையமு
B. திருமூர்த்திமுதலி
B. புருஷோத்தமநா
V. கோவிந்தராஜத

Post Office

P. M. கந்தசாமி
A. முருகேசமுதலி
T. செங்கலவராய
சி, மாணிக்கமுதலி

கையொப்ப ஜாபிதா.

Hindu Office

M. கொழந்தைவேலுமுதலியார். 2
வி. சபாபதிமுதலியார்.

Gun Carriage Factory

V. வழவேலாச்சாரி.
குமாரசாமிஆசாரி

Bank of Madras

J. N. கவியாண சுந்தரமுதலியார். 10

Board of Revenue

த. M. சிவசங்கரமுதலியார்.

த Rev. Settlement Office

M. நாதமுனிமுதலியார்
2 செவ்வாசலமுதலியார்

M Rev Survey Office

த. சங்கரநாராயணப்பிள்ளை. 10
வி. S. தங்கவேலுமுதலியார்.

Messrs Spencer & Co

ஆ. வேதாசலமுதலியார்
குமாரசாமிமுதலியார்.

P Orr & Sons.

T. அண்ணாமலைமுதலியார்.
Messrs Rutherford & Co.
P. கிருஷ்ணசாமிமுதலியார்.

Supt. of Pensions Office

P. சுந்திரமூர்த்திசெட்டியார்.
சுந்திரசேகரராவ.
C சிங்காரவேலுமுதலியார்.
P. S. சுப்பராயஆசாரி
T. வெங்கிடகிருஷ்ணப்பிள்ளை

M W D Office.

P சிவசங்கரமப்பிள்ளை.

Clothing Examiner's Office

I ஆதிமூலமுதலியார்
C பாலசுந்திரம்.

Army Clothing Office

தி. இரத்தினசெட்டியார்.

Sea Customs Office

N S. தங்கவேலுமுதலியார்.
அருமபுநாயகர்.

Commissariat Department

T. V. இரங்கசுவாமி

Messrs. Higginbotham & Co

அருணாசலநாயகர்.

Messrs Wilson & Co

T. V. முருகேசமுதலியார்.
Messrs. Deschamps & Co.
C. அப்பாசாமிமுதலியார்.

கையொப்ப ஜாபிதா.

P W Secretariat.

M. ஆறுமுகமுதலியார்.

Municipal Office.

N. சூமாரசாமிபிள்ளை.

P. விஜயானந்தரங்கமுதலியார்.

Mail Office.

பொன்னுகவாமிமுதலியார்.

Inspector General of Police

M. C. நித்யானந்தமுதலியார்.

M. ஷண்முகமுதலியார்.

M. கோவிந்தசாமிமுதலியார்.

Govt. Office Rev Dept.

T. முனிசாமிமுதலியார்.

Small Cause Court

C. இரங்ககவாமிமுதலியார்.

C. A. வீராசாமிமுதலியார்.

M. Ry Co.

ப. சாமிநாதமுதலியார்.

வக்கீல் கும்ஸ்தாக்கள்.

T. தெய்வசிகாமணிமுதலியார்.

P. தனிகாசலமுதலியார்.

Teacher.

ச. வ. திருவேங்கிடகாபுடி.

Students.

P அரங்கசுவாமி.

M. நாராயணசுவாமி.

V. முருகையசெட்டியார்.

திருவெலிக்கேணி.

தி. க மாணிக்கசெட்டியார்.

சீ கோ பாரததசாரதிசெட்டியார்.

அப்புசெட்டியார்

ஆ கோவிந்தசெட்டியார்.

ஆ முருகப்பசெட்டியார்.

லால மாணிக்கசெட்டியார்.

தங்கவேலுமுதலியார்.

M ஷண்முகசெட்டியார்.

பெரியதனம். குப்புசெட்டியார்.

மனிகை பப்ராய நாயகர்.

வெ கங்காதரமுதலியார்.

A கோவிந்தராஜலுசெட்டியார்.

T A அப்பா சாமிசெட்டியார்.

முனிசாமிசெட்டியார்.

மாணிக்காசாரி.

கா. இரத்தினசாரி.

முத்தாசாரி.

கன்னியாசாரி.

கோவீந்தசெட்டியார் ஷராப.

திருமயிலை.

க. விநாயகமுதலியார்.

சபாபதிமுதலியார்.

சி. சிங்காரமுதலியார்.

ரம். பாரததசாரதிசெட்டியார்.

மயிலை தாண்டவராயசெட்டியார்

செங்கழனிசெட்டியார்.

உ

சிவமயம்.

இவ்வசனநூலில் ஆண்டாண்டெடுத்துநகரித்த

சமஸ்கிருதபிரமாண நூல்கள்.

ரதுளாகமம்
ராமநபுராணம்.
தேதாநதபாராவளி.
புதாவணவேதம்.
கவலயோபநிஷத்து.
ருதிகள்.
ராரகமஹிதை.
ரஹமோத்தரகாண்டம்.
பவரஹஸ்யம்.
மாயணம்.
மஸகநதம்.
ஷ்ணுபுராணம்.
காரதபுராணம்.
தூஸ்ஸம்ஹிதை.
மிம்நஸ்துதி.
சிம்ஹபுராணம்.
கவதபுராணம்.
வாஸமஹிதை.
வகபுராணம்.
தெய்யபுராணம்.
ரவபுராணம்.
நந்தலஹரி.

ஸௌந்தரயலஹரி.
நருஸிமேஹாததபுராணம்.
தாருவநகரீடாவிவாஸம்.
ருகவேதம்.
தைத்திரீயகம்-ஸருதி.
காஸிகண்டம்.
பரஹமானடபுராணம்.
பராஸரபுராணம்.
வாயுஸமஹிதை
அதாவஸிகோபநிஷத்து
கூடாமபுராணம்.
காளிகாகண்டம்.
ஸவேதாஸவதரோபநிஷத்து
நிகண்டு.
மந்தரோபநிஷத்து.
ஸமருதி.
ஹரத்ததாவாக்யம்.
ருத்ரகோழமஹாதம்யம்.
பாரதம்.
அதுஸாஸநீகபர்வம்.
சாரதிபர்வம்.
ஸோப்திகபாவம்.

உ

ப்ரஹ்மஸ்ரீ

முலுகுட்ல - விசுவநாத சாவ்தரிணம் விரசித

சு லோகௌ.

ஸ்ரீரதநவேலமுதலியா ரவரீதலேதய சாரீயயஸாவ ஸிவஸமமத
மூலதந்தரான - அஷ்டாஷ்ட விகரஹ ஸமாஹுதய ஸாவ லீலாக்ர
க்சகார ஸிவபகதபராயணேஸௌ-க.

ஸ்ரீருஷ்டோஹயேததகரத ஸௌகஸருதிஸார ஸமமதோஜயதி
சிதரபடைஸ ஸயுகத ஸசிதரதயா ஸகலபகத ஸபேஸவய.-உ.

புஷ்பத்ரி- மூலகூட்ட. விஷ்ணுநாதாஸ்திரிண விரசிதஸ்ரீகா.

ஸ்ரீரத்ன வேலுதலியாரவந்தலேதய சாநிய்யநர்ப்பரிவஸ்யுத மூ
லோகௌ । அஷ்டாஷ்ட ஸமாஹுதயதேவ லீலாக்ரந்தகார நிவ
ர்த்த ஸாயனோஸா||௧||

வ்யஸ்தாபேததக்ரந்த ஸுர்யசூரிஸார ஸம்தோஜயதி ।

வித்ரபதேஸ்யுத த்வித்ரதயா ஸகலபகத ஸபேஸவய:।

சிவபராக கிரமமா முவமையின மானமியம
 மாசிலாத தவாககிறை கேசிமா முகிவரன
 சீரியல போங்க வாரியத தமைத்தனன
 செப்பரு மேனமை யப்பெரு ஞாலே
 எண்டரு சோத்தித தண்டமிழப பாவையின
 மொழிபெயாத தெவரும் பழுதறத தோவான
 இமிழதரு வேதா கமவுப நிடதப்
 பிரமா ணங்குள திரமுறக காட்டி
 வசனகா வியமா விசைதர வியறறினன
 ஆக்கமே பெருகு மீக்கா டதனகண
 கங்கையங் குலமவி ளங்கவந துதித்தோன
 புங்கவா புகழு மரங்க சாயிமால
 நறறவ மனைததும் பெறறிசே ருருவா
 யுதித்ததென றறிஞா மதித்திடு புதலவன
 ஒழுகக மனைததும் விழுத்தக வமைந்தோன
 கலைவலார புகழ்தரு கிலைமை யாளன
 அரனடி யவரை யரனெனப போற்றறுறா உம
 பத்திமை தழைந்த ரத்தினவே லேந்தலே.

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

அஷ்டாஷ்டக விகரக லீலை என்பது சிவபிரான அறுபத்து நான்கு திருவுருவமைந்த அடியாகக் கருளசெய்த திருவிளையாடலெனப்படும். இதனையே அஷ்டாஷ்ட - மூர்த்தமெனவும் சிவபராகரம் மெனவும் ஒழுகுவர்.

இவ் விகரஹ்லீலையை வேதாகமபுராணங்களுள், வேதம் தியானரூபமாகவும், ஆகமம் அதனைவிரித்துச் சுகளத்திருமேனியில் அடியாக வழிபட்டு யெயும்பொருட்டு கரியாருபமாகவும், புராணங்கள் அவவாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவனெனக் கதாரூபமாகவுண்டறும். இன்னும்பலவாக்ககூறுஞ் சரிதங்களியாவு மிதனுளடங்கும்.

புராணங்களகூறுஞ் சரிதங்களின்சுருக்கத்துடனும், பூஜிப்போருணமுவண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், தயானிப்போருக்குப் பயன்பட தயான ஸலோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது.

இதனை நன்காராய்ந்து தத்தமக்குவேண்டிய பலன்கள் சித்திக் கும்பொருட்டு அவவவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவவவற்றின் நியமப்படி தயானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடுவோர்க் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை, திண்ணம்

இந்நூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸவயலாபத் தேட்டத்தாற்சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுத்தனா. மிலலாதுணைக்கலவிச்சங்கத்து உபாத்யாயா ஈ-இரத்தினவேலுமுதலியாரொன்பவா இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்து இடுக்கணதீர்ந்து இஷ்டசித்திக் ளடைந்து சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொள்கசெய்தனரால், இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணியத்தைப்பெற்றுச் சிவானந்தமுற்று வாழ்வாரொன்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!, சிந்தாதிரிப்பேட்டை }

இங்ஙனம் :

ஜயஸ்ரீமார்கழி

கோ-ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்.

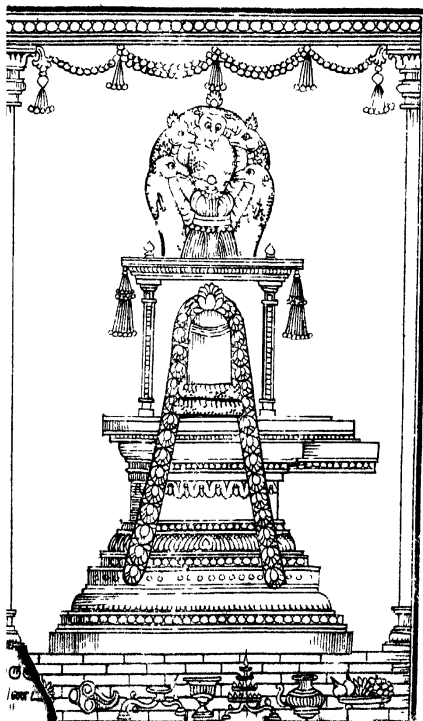
உ
சிவமயம்.
நீஞ்சிற்றிப்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத் தியானம்.

லிங்கமலிங்கோதபவஞ்சைவ முகலிங்கமசதாஸிவம்
மஹாஸ்தாஸிவஞ்சைவோ மாமஜேஸமத பரம
ஸௌகாஸநமுமேஸநது ஸோமாஸ்குநநதநதைவச
சநதரஸோகரமூர்த்ததிஞ்ச வருஷாருடமவருஷாநதிகம
புஜங்கவளிதஞ்சைவ புஜங்கதராஸமேவச
ஸந்தயாநருத்தமஸதாநருத்தம தாண்டவமஜாஹநவீதரம
கங்காவிஸாஜநஞ்சைவ தரிபுராநதகமேவச
கலயாணஸௌந்தரஞ்சைவ அர்த்தநாரீஸவரநததா
சஜ்யுத்தமஜ்வராபகநம ஸாராததூலஹரவிகரஹம
ததாபாஸௌபதஞ்சைவ கங்காளமகேஸவாநததகம
பிஷ்ஷாடநததுஸிமஹகநம சண்டேஸவரபீஸாதகம
தக்ஷிணமூர்த்ததித்தபேதம யோகவீணாகரநததா
காலாநதகநதுகாமாரிம லகுளேஸவரபைரவம
ஆபதுததாரணஞ்சைவ வடிகமகேஷதரபாலகம
வீரபதரமகோராஸதரம தக்ஷயஜ்ஞஹரநததா
கிராதமருமூர்த்ததிஞ்ச அஸவாருடமகஜாநதிகம
ஜலநதரவதநஞ்சைவ மேகபாதந்தரிமூர்த்திகம
தரிமூர்த்திதரிபத்ஞ்சைவ ததாஹேளரீவரபரதம்
சகரதாநஸவருஞ்ச கௌரீலீலாஸமநவிதம
விஷாபஹரணஞ்சைவ கருடாநதிகமேவச
ததாபரஹமஸிரஸசேதம கூடாமஸமஹாரமேவச
மதஸயாரிநதுவராஹரிம பராரததநாமூர்த்திமேவச
ரக்தபிஷ்ஷாபரதாநஞ்ச ஸிஷ்யபாவநதைவச
ஷ்டாநநந்ததாடாஷ்ட விக்ரஹம்பாவயேதசதா.

అష్టాష్టవిగ్రహనామధ్యానమ్.

లింగంలింగోద్భవంచైవ ముఖలింగంసదాశివం ।
మహాసదాశివంచైవో మామహేశమతఃపరం ।
సుఖాసనముమేశంతు సోమీస్కందంతదైవచ ।
చ, ద్రక్షేఖరమూర్తిచ వృషారూడంవృషాంతికం॥
భుజంగలితంచైవ భుజంగత్రాసమేవచ ।
సూర్యాస్తృతృసదాస్తృతృ తాండవంజాహ్నువీసరం ।
గంగావిసర్జనంచైవ త్రిపురాంతకమేవచ ।
కల్యాణసుందరంచైవ అర్ధనారీశ్వరంతథా॥
గజయద్ధంజ్వరాపఘ్నం శార్దూలహరవిద్రాహం ।
తథాపాశపతంచైవ కంకాళంకేశవార్ధకం ।
భీక్షాటనంతుసింహఘ్నం చండేశ్వరప్రసాదకం ।
దక్షిణామూర్తితద్భేదం యోగవీణాధరంతథా ।
కాలాంతికంతుకామారిం లకుశేశ్వరభైరవం ।
ఆపదుద్ధారణంచైవ వటుకంక్షేత్రపాలకం ।
వీరభద్రమఘోరాస్త్రం దక్షయజ్ఞహరంతథా ।
కిరాతంగురుమూర్తిచ అశ్వారూఢంగజాంతికం ।
జలంధరవధంచైవ మేకపాదంత్రిమూర్తికం ।
త్రిమూర్తిత్రిపదంచైవ తథాగౌరీవరప్రదం॥
చక్రదానస్వరూపంచ శౌరీలీలాసమన్వితం ।
వివాపహరణంచైవ గరుడాంతికమేవచ ।
తథాబ్రహ్మశిరశ్చేదం కూర్మసంహారమేవచ ।
మత్స్యరింతువరాహరిం ప్రార్థనామూర్తిమేవచ॥
రక్తభీక్షాప్రదానంచ శిష్యభావంతదైవచ ।
పదాననంతథాష్టాష్ట విగ్రహంభావయేత్సదా । ఇతికాశికే.

கன்மசாதாக்கியமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமததையடைந்து நாதமயமான ஞானவிவகமும், அபேதவிநதமயமான கிரியாபீடமுதகடிப பஞ்சகிருத்தியஞ் செயவது. இது நிவர்த்திசத்தி யுடன் கூடியிருக்கும். சிவ சாதாக்ரியம் அமூரத்தி சாதாக்ரியம் மூரத்தி சாதாக்ரியம் காததிரு சாதாக்ரியம் இவை நான்கும் நாதத்தததொழில் அறுதி. கன்மசாதாக்ரியம் தொழில் நிவரத்தி பிரதிடடை வித்தை சாரதி யென்னுஞ் சத்திகள் நான்கும் வித்தவிற்றொழில் சாரதியதீதையில் தொழிலறுதி. இவ்வகைத்தொழிற்கொண்ட நிவரத்தியே முதலான பீடமும், தொழில் லறுதியான காததிருமுதலான விலிவகமும், கன்மசாதாக்ரியமானவிலிவகமும், சாரதியதீதையான நான்கும், தந தொழிலகளை யுள்ளடக்கித் திரண்ட குடிலாபீடத்து வியாபிநித்தலியசத்திகளாற் பிரோகிகப்பட்டுள்ள இந்நிகை யாதியாய் நாதகலைகளை ந்தும் பொருநதின இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம். இந் நாதமயமான விலிவகத்தின்கண் இடை குடகருவடகரு தெற்கு கிழகரு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன ஈசன பிரமன ஈசுரன ஈசானன முதலிய மூரத்திகளிடத்துச் சாதாக்ரிய முதலிய ஐந்தும பொருநதியுள்ள அவசரம் கன்மசாதாக்ரியமாம். முன்னாமொழிந்த ஐவகைச் சாதாக்ரியங்களுட் சிவசாதாக்ரியம் பரமசிவத்தையும், அமூரத்திசாதாக்ரியஞ் சிவசாதாக்கியத்தையும், மூரத்திசாதாக்ரியம் அமூரத்திசாதாக்ரியத்தையும், காததிருசாதாக்ரியம் மூரத்திசாதாக்ரியத்தையும், கன்மசாதாக்ரியம் காததிருசாதாக்ரியத்தையும் பொருநதிநிற்கும். இது அழிவிலலாப பொருளைக் கெல்லா மாதாரமாய் அழிபொருள்களை யதிஷ்டிப்பித்திருப்பது. இது பஞ்சமூரத்திகளுடைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துட்பிண்டங்கட் குயிராய் நின்றலாலும், பிண்டகை யெனப்பட்ட பீடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலாலும், பிண்டமான சத்திதானே திருமேனியாதலாலும், கருணாநிலையான நிஷ்களமும் பெருமை யுற்ற சகனமுந் திரண்டு பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாயிருக்கும்.

பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட ிடமும், அத்
றகு ஏதுவான மஹேஸ்வரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட கல்லபத்திரமும்,
இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்கருஞ் சிவமூர்த்தியான
சதாசிவமும், அவா திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளை யதிஷ்டிக்குஞ்
சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்கு மூர்த்திமா
னாகிய சிவோபாதி ஐந்தும், அபரநாதம் அபரவிநதுவையும் பரநாதம்
பரவிநதுவையும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாககியமென்று பெயருற
றதே இலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ
ரெழுந்தருளியிருக்கும் ப்துமத்தின கிழவகு பிரமாண்டமாகிய பிரி
திவித்ததுவம். அப்பு முதலிய கலையீரூகச் சொல்லிய இருபத்தொன
பது தத்துவமும் நாளம். அமரோசமுதலிய புவன மெழுபத்திரணமெ
நாளத்தின கண்டங்களாகிய முளாருகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச
சுற்பாவம் நாளத்தின ருத்திரமானதுவம். புறவிதழைச் சுமந்தூற்றும்
முடிச்சுப்பட்டம் மாயாத்ததுவம் உள்ளிதழ் சுததவித்தியா தத்துவம்
சுததவித்தியா புவன கலாசத்திக ளுறுபத்து நான்கு கணனிகை
கலை யறுபத்துநான்கு குண்டலி வித்தை ஐம்பத்தேராக்ஷரம்.
வட்டம் நான்கு ஞானக-கிரியை-யிச்சையாதி சத்திகளால் வியாபி
க்கப்பட்ட ரூரியன-சந்திரன-அககினி மண்டலமாம். பிருதிவி முத
லிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களை யு மதிஷ்டிக்குஞ் சுததவித்தையி
னுடைய வியாதியான சத்திமண்டல மென்னும் அபரவிநது,
அபரநாதம், பரவிநது, பரநாதமாயகிறபது சிவாதநமாம். சுததத்ததுவ
மிருபத்தினுன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள்
திருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமை யுற்றதே தீயானலிங்க
மாம்.

இலிங்கம்=லயம், சும்=தோற்றம்; ஆகவே இருஷ்டியாதி பஞ்ச
கிருத்தியத்தைச் செய்யு மீசரப்பிரபாவம் இலிங்க மெனப்படும்.

வாதுளாகமம்.

- “ஸௌவீர்யமநாஸதிததேஹே மாமஸாஸ்திருகிரநரச
இநதரசாபஇவாகாஸே தாபபணேபரதிபிமபவத,
அமூாததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூாயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயாநதாக்கதாமூாததீரமூாததாதிரிஹோசயதே.”
- “ஏததவைதிவயலிங்கநது மூலஸதமபமிஹோசயதே
லிங்கேஸாவமஸமுதபநநம வயஸததனாவசோசயதே
ஸருஷ்டிஸஸமஹாரஏவோகதமலிங்காநாமஸயசோசயதே.”

ஸாஹீர்யம்ஸாஸ்திததேஹே மாமஸாஸ்திருகிரநரச
இநதரசாபஇவாகாஸே தாபபணேபரதிபிமபவத,
அமூாததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூாயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயாநதாக்கதாமூாததீரமூாததாதிரிஹோசயதே.”

ஸாஹீர்யம்ஸாஸ்திததேஹே மாமஸாஸ்திருகிரநரச
இநதரசாபஇவாகாஸே தாபபணேபரதிபிமபவத,
அமூாததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூாயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயாநதாக்கதாமூாததீரமூாததாதிரிஹோசயதே.”

நீருமநீரம்.

- “மலாநதஅயனமாஹுதகிரனமகேசன
பலநதருமைமமுகன...
பலநதருசததி சிவனவ...
பலநதருலிங்கம பராந...

அகாரமுதலா யுனைததுமாயதிறகும்
உகாரமுதலா வுயிபபெய்துதிறகும்
அகாரவுகார மிரண்மெறியில
அகாரவுகார மிலிங்கமதாமே.”

இலிங்கமூாததீயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

இரண்டாவது

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரண்டாயிரஞ் சதாயுகம் பிரமனுக்கொருநாளாதலின், ஆயிரஞ் சதாயுக மொழிய ஓர பகல கழிதலாற் பிரமன் துயின்ற னன். அப்பொழுது சூரியா சந்திரா நகரத்திரங்குள நவகிரகங் கள இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், மாறியபதினான்கு மதுக்கள யாவ ரும் மகலோக முற்றனா கற்பாந்த வெள்ளந்தோன்றி உலகிலுள்ள உயிர்களை யழித்தது. முனிவா சனலோகஞ்சோந்தனா. கடற்பெரு க்கால உலகமறையத் திருமால் ஓராலிலையின்பேரிற் குழந்தைவடிவு கொண்டு சிவத்தியானத்தாடன நித்தினாசெய்தனா. அதைச் சன லோகத்துள்ள முனிவா கண்டு அதிகக் விழித்துப் பழைய வலகைத் தேட, அது பாதலத் தமிழ்நாட்டால் வராகவரு வேற்றப் பிலத்தின் வழியே சென்று கண்டு தன கொம்பிற் குத்தி யெடுத்தவாறு முறைப்படி நிறுத்திப் பாற்றிப் படுத்த யோக்கித்தினாயி் விரு ந்தனா. இதனுள் ஆயிரஞ் சதாயுகக் கழிய, பிரமனுக்கு இரவு நிகழப் பகற்கால மெய்கியதால், கணவழித் துலகைப் பார்த்துத் தேவா அசு ரா மனிதா விலகரு முதலிய தாவர சங்கமங்களைச் சிருட்டித்ததுத் தேவலோகம் பூவுலகங்களை நிரப்பி இந்திரனை அரசிலிருத்தி அட்ட திக்குப் பாலகரை அவரவா பதவியில வைத்துத் தான் துயின்றால் உலகந் துயிலுந், தானெழுந்தால் உலக மெழும் ஆதலின் தன்னை விட வேறே கடவுளிலலை யென்று தருக்கெய்தித் தரணிமுழுவதும் பார்த்தவருகையில், சுந்திராபதியிலே திருமால் இறுமாந்து கண்டியில்

வது கண்டு அகந்தையால் மாபிறறட்டி “எழுந்திரு” என, விண்டு விழிக்க, பிரமன “நீ யானொன்று வினுவ, “யானுன தந்தை” என, “நீ யினனும் விழிக்கவில்லை நீ யெனமகன யானே யுனைப் படைத்தேன்” என, திருமால் “நீ யென்னுநதிற பிறந்தோ னன்றோ” என, பிரமன “பிந்த முனிவன சாபத்தா லுனைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றனபா” என, திருமால் “நானமுக! உனது நசிசிரத்தைச் சிவபிரான கிளளியபோது அச்சமுற்றதை மறந்தாய” என்று பலவகையாகக் கூற, கமலாசனன கடுஞ்சினங் கொண்டு “நாமிருவரும் போாபுரிந்தால் நமமில் வெற்றியுற்றவனே பெரியவன்” என இருவருளு சமமதித்துப் போர்க்கோலங்கொண்டு விலலைவனைத்துப் பலவகைப் பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமா புரி கையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனிமுழுவதும் திரிந்தனவாதலால், பல ரிறந்தனா, பலா கரிந்தனா, பலா கயிலைமலையையடைந்தனா மேகங்கள்கரிந்தன தேவலோகமும் பூவுலகமு மெரிந்தன, கடலநீர் முழுவதும் வந்தன. இவ்வாறு செருசெய்கையிற சிவாக்வினையினால் நீரீர்த்முனிவா அங்குவந்து “நீங்க ளிருவரும் நானமுதல் நானமுத லென்று சண்டைசெய்கிறீர்கள். உங்களிருவரில் ஒருவரும்லல, முத லவா சிவபிரான இன்னும் போசெயவீலால் முதறபொருள் சோதி வடிவாய வரும்” என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் முன்போலவே சமாவிடாதிருக்கக்கண்ட சிவபெருமான, இன்னுஞ் சமனாததடுக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங் கொண்டு, யாவாக்கு முற்ற விடுக்கண் களைவாராய ஓரகவினித்தமப் மாய இருவரும்ஞ்சம்படி அவாக்விடையேதோன்றினா அப்பொழுது வுகரீரி “சிறுவர்களே! உங்கள் வல்லமையைச் சோதிக்கக் கருதிச் சிவபெருமானே சோதிவடிவாய எழுந்தருளினா இத் தாழ்முடிகளை யறியுங்கள்” என, அவ வொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவாகளாய்ப் பிரம விஷ்ணுக்கள் “இதன் முடியையும் அடியையும் தேடுவோம்

அவற்றி லொன்றைக் கண்டவரோ மேலோர்” எனச் சபதஞ்செய்து பிரமன் “யான முடியைக் காண்பேன்” என்றும், விஷ்ணு “அடியைக் காண்பேன்” என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டனர். மாயவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூயியைத் தோண்டி அதலம் விதலம் சுதலம் நிதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதல மென னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செலலுகையில் அநேககாலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளிமழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்த திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணர்வு தோன்றியது மீண்டு வரவுஞ் சக்தியற்றத் திரிநேதிரிண்ப பல வகையாகத் துதித்து “அடியேன அறியாமையாற் செய்த பிழையைப் பொறுப்பீராக” என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானுள்ளாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூயியை யடைந்து சோதியிலையேச் சமீபித்து வணங்கி நின்றனா இதுநிற்க, முடிகாண்பதாகச் சபதஞ்செய்த பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புலாலோகம் சவாலோகம் சன்னலோகம் தபாலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோகமென னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆயிரமவருந் திரிநதுநிரிந் தழலவும் முடியைக் காணாமல் திருமப் வீருமபானாய் “திருமால் அடி கண்டு வருவான், தலைவனாவானே, யான முடிகண்டலலது திரும்பேன்” என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண் சுழன்று சிறகுகள் கொடுத்து காலோய்ந்த மனன் திரிநது தனபுறுகையில் “ஐயோ இவ்வனனம் இன்னுஞ் சிறிதநேரம் பறந்தாலிதற்கும், சோதியைச் சிவமென றறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியுமோ? திருமாலே அடியைத் தேட முடியாமற் சிவனே சரணெனத் திருமபிச் சோதியை யடைந்தான்” எனச் சித்தீத் சிலா செப்புக்கேட்டு அவரைக் கணங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் சிந்தித்து, சிவாரச்சனை செய்யத் துணிந்து திருமபிப் பூலோகத்தை யடைந்து சோதியருகே தொழுது நிற்கும் வாசதேவனைக் கண்டு “மாலே! நாமிருவரும் மாங்கொண்டி கெட்டோம். அடிமுடி தேடி யறியாமற் போனோம். இனிப் பெரு

மாண யருச்சிததுக காண்போம்” என, இருவரு மொத்தது ஆக
கோர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து, திருமஞ்சன முதலியவற்றை
பியற்றி முனற்பபடி பூசிக்க, பெருமான நீலகண்டமும், மானமழு
வரதாபயம் பொருந்திய சதூபபுஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி
நடைபும, பாரபதிபாகமுமாகக்காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்டாங்க
அஞ்சாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து “யாங்க ளறியாமற் செயதபிழை
யைக் கூழிக்கவேணமே, புத்திரா செயத குற்றத்தைப் பெற்றவடே,
பொறுக்கவேண்டு மன்றோ” என்று பலவகையாகப் பிரார்த்திக்க,
பெருமான, “மைந்தர்களே! அஞ்சாதீர்கள் உங்கள் பிழையப்
பொறுத்தோம் நீங்கள்செய்த பூசைகளுக்களித்தோம் உங்கள் பத
வியை யளித்தோம் வேண்டியவர்களைக் கேளுங்கள்” என, பிரம
வீஷ்ணுக்கள் “தேவரீர் திருவடிகளில் நீங்காத அன்பு அதுக்கிரகிக
வேணமே” என்று வேண்ட, அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கிறார்,

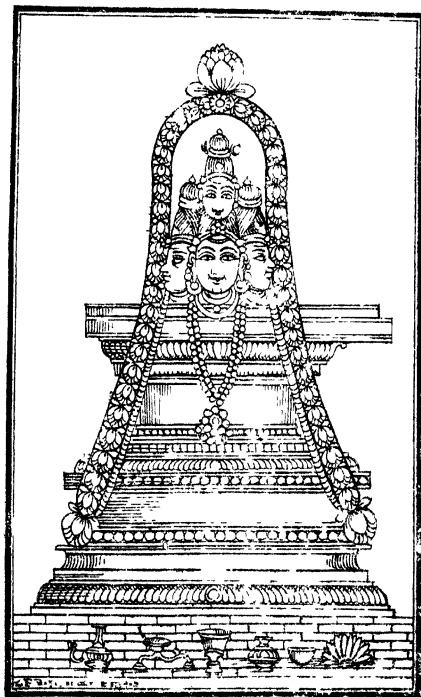
காமபுராணம்.

“மைந்தனினையெனவலப்புறத்தளித்தனன்றிய

பைநதுழாயமதுவண்ணையெனதிடப்பாலிற

றத்தளித்தன்னீவிரவெங்கரிமுகனறழலவேற

கந்தனெனக்கருணையினுச்சிமோந்தூதாதான.”— என
றபடியே “பிரமனே! நீ யென வலப்புறத்திற பிறந்தாய். திருமால்
என்னிடப் புறத்திறபிறந்தான நீவ்களிருவரும் எனக்குக் கண்பதி
புங் கந்தனும்போலவீர், பகையின்றி ஒற்றுமையாக வாழ்க்கடவீர்.”
என்றாள்செய்து “உங்கட்கு ஞானமுண்டாகக்கடவது” என்றா
தோவதித்து அந்தாததானமாயினா, சோதிசிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி
மூலவழுவாய உலகத்தாரால துதிசெய்ய நின்றது. இஃது அருண
சலம் எனபா. பிரமவீஷ்ணுக்கள் அவவருணகிரியை மும்முறை
வலஞ்செய்து பணிரது தத்தம்பதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்
திருந்தனர். இவ்வகைய அததானாவில, தோன்றிய திருவுருவமே
இலிங்கோற்பவமெனப் பெற்றும்.

3. முகவிலக மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்

மூன்றாவது முகலிங்கமூர்த்தி.

மேலிலிங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திருமுகங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற முகலிங்கமென்பபெறும் அதுதான் ஆடயம், அநாடயம், ஸுடோட்யம், ஸாவஸமம் என நான்கு வகைப்படுகிறது. ஆட்யம் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது ஸுடோட்யம் நூற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது அநாடய ஸுடோடயலிங்கங்கள் திருமுகங்களெனும். ஸர்வஸம் ௫-௪-௩-௨-௧ இவ்வகை ஐந்து முகப்பேதங்களைப் பெறும். ஈசானம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசானமொழிந்த நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாம தேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத மிரண்டும், தற்புருஷ மொன்றும் பெற்றிருக்க நிற்பது ஸாவஸமாகும்.

மேற்கூறிய ஸாவஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாதிருதா அநாதா அநந்தா வியோமரூபர் வியாபகனென னும மூர்த்திக னாவரும், பராசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆகிசத்திய னென்னும் ஐவகைச் சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாங்கியம் கன்மசாதாங்கியம் சூர்த்திருசாதாங்கியம் மூர்த்திசாதாங்கியம் அமூர்த்திசாதாங்கியம் என்றால், அசத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை ஞானகிருத்தருடைய அவதரகாரியமென்னுங் கனமசாதாங்கியருக்குச் சூர்த்திருசத்த பஞ்சகிருத்தியங்க

ளின் தொழில்களதாமே ஐந்தது திருமுகங்களாம் இதில அநாசிரு
ராவார் சமணையாம் பராசத்தியும், உனமணையாம் பரமுந தம்
ளொன்றி ஆனமாககளைத் திருவுளத் தடைத்த நிலையா.

அநாசிருதராகிய இவாகருப் பிரம னளவாகவும், அநாகதர்
கரு விஷ்ணு அளவாகவும், அநந்தர்கீத உருத்திர னளவாகவும்
வியோமநுபர்கீத மகேச்சுர னளவாகவும், வியாபகர்கீத சதாசி
னளவாகவும் வியாததி. மேற்கூறிய ஐவருள, வியாபகருடைய மூ
த்திபேதமான ஆடகேசுரர் பாதாளாதிபதியாய் ஆவருளளவாதொட
எழுந்தருளுவா வியோமநுபருடைய மூத்திபேதமான கடீமாண்ட
தேவநாயனார் இருபத்தெட்டுக்கோடி நரகத்திற கதிபதியா யிரு
பா அநந்தருடைய மூத்திபேதமான காலாக்கினி நந்திரதேவர்
பிரமாண்டத்தை யகிஷ்டித்தெழுந்தருளியிருப்பா. அநாகதருடைய
மூத்திபேதமான ஆதிராசத்தி அண்டங்களைச் சமந்து எழுந்தருளி
யிருக்கும் இவவகைச் சகலபுலனாதாரமாய் நின்று சிருட்டி-திதி-சுவ
காரம்-திரோபவம்-அநுகிரகம் என்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும்
நடத்துமிடத்துப் பிரம - விஷ்ணு - ருத்திர - மகேச்சுர - சதா
சிவபேதமே முகலிங்க மெனவுமபெறும். விரிவு சிவாகமங்களுட்
காண்க.

சித்தாந்த சாராவளி.

“ ஏகாதிகமலிங்கஸஹஸரமாத்யே
த்வஷ்டோதாததர்மலிங்கஸுதமஸு-ஹோட்யே
விரோஷதஸ்ஸாவஸமேஸவத்தர
மாத்யேபய-ஹோட்யேவிநதேவபூஜ்யே.”

ఏకాదికం లింగ సహస్రమునాద్యే త్వష్టో తురం లింగ శతం సురేణ్యే ।
విశేషశస్సర్య సమేనాద్యే త్వష్టో పృథ్వీనాద్యే విపదపహుణ్యే ॥

சுவபராகக்ரமம்:

4. சதாசிவ மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

நானகாவது சதாசிவமூர்த்தி.

சாரதராயும் சாவகாததாவாயும் அவயயராயும் சாவஞ்ஞரா
யும் ஸவபாவபிரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநாதி
பாயும் அதுலராயும் சூக்ஷ்மராயும் மஹாராகியும் சிதகன ராகியும்
வியாபிமாகியும், முததப்பிரியராகியும் அமலராகியும் பராசததியுடன்
ஈடியுமுள்ள சதாசிவமூர்த்தி, ஈசானம்-கற்புருஷம்-வாமம்-அகேரம்
ஸததிபோஜாதம் முதலாகிய ஐந்தை திருமுகங்களுட் னியைந்து எழு
ந்தருளி ஆன்மக்களின் பாசச்சேதநிமித்தம் சித்தநாதமாகிய காரு
டம்-வாமம்-பூததந்தரம்-பைரவ மீராகிய ஆகம் பீதங்களை ஈசான
மொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட டாக
மங்களை ஈசானமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனா. அக காமிகாதி ஆகம்
ங்க ளாவன :- காமிகம் - யோகசம் - சித்தியம் - காரணம் - அசி
தம் - தீபதம்-சூக்ஷ்மம்-ஸஹஸரம் - அமசுமான சுபரபேதம்-விஜயம்
ஸைவாஸம் - ஸவயம்பூதம் - ஆகநேயம் - வீரம் - லாளவம் - மரு
டம் - விமலம் - சந்தாநூரம் - முகபிம்பம் - ப்ரோதகீதம் - லளிதம்-
நிதம்-சந்தாநம் - சாவோத்தமம் - பாரமேசசுரம்-கிரணம் - வானுள
மெனபன. இவைகளைக் கேட்டோர் பரணவடி - திரிகலா - ஹரா -
சுதர் - பஸமா - காரணா-சாவருத்திரா - பிரதாபதி - சுசிவா - சிவா
அச்சுதா - ஈசா - ஈசானா - ஹந்தாஸநர் - சூக்ஷ்மர் - வைச்சிரவணா
ப்ரபஞ்சநா - காலா - பீமா - தாமர் - அழகுஅக்ரர் - ரவி - தசேசா -
விக்நேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருதரர் - பரமேசர் - தசார்ணர் - சைல
ஜா - சித்தநேசா - பிரமா - வியோமர் - ஹந்தாஸநா - தேஜசு - ப்ர

ஐரபதி - பிராமஹணேசா - நந்திகேசர் - சிவர் மஹாதேவா - சாவாத்
மகா - வீரபத்திரா - அநந்தா - பிரஹஸ்பதி - பிரசாந்தா - தஜ்சி
சூலி - கவசா - ஆலயேசா - லளிதா பிந்து - சண்டிகேசகவரா - சிவ
நிஷ்டா - அசமவாயா - சோமா - நருசிமஹா - ஸ்ரீதேவி - உசநா
தேவவிபவா - சமவாததகா - சிவா - மஹாகாளா முதலியோரா இவ
வாகமங்களுள் முதலிறகூறியபத்தும் சிவபேதங்களாம். ஏனைய பத்
னெட்டும் உருத்திரபேதங்களாம். இச் சிவாகமங்க ளிருபத்தெட்டு
வக்தீராரம் முதல விஸ்வாதமகம் ஈரூயுள்ள இருதூறெட்டு உட
பிரிவுடையன. அவற்றைக் காமிகந் தந்திராவதாரப்படலத்துட்
காண்க.

இவ்வாகமங்கள் சாதாகியமூர்த்தியாகிய இப் பெருமானு
குத திருவடிகள் - கணைக்கால - அங்குலி - கெண்டைக்கால - முழி
தாள்கள் ஊருக்கள் - குறையம் - கழித்தாநம் - முதுகு - கொப்பூழ
வயிறு - ஹருதயம் - ஸ்தநங்கள் - நயநம் - கண்டம் - செவிகள் -
கிரீடங்கள் - கரங்கள் - மாபு - முகம் - நா - கன்னம் - நெற்றி -
குண்டலங்கள் - உபவீதம் - ஹாரம் - ஆபரண முதலியவாய்த் திரு
மேனியாக்க கூறப்படும. [திருவை ஏனைய அங்கங்களுக்குக் கூட
டிக்கொள்க].

இவா பழக்கிறம் - சடைமுடி - ஐந்து திருமுகம் - பத்துக்
கரங்கள் - ஓருதேகம் - இரண்டு திருவடிகள் - வலக்கரத்து இச்சா
ஞானக் கிரியை யென்னுமீழுவிலைச சூலமும், பராசத்தி ரூபமாய்
மழுவும, காத்தருபாவமான கடவங்கமும், வானும், பீஜாபூரகமும்,
சைரமும், ஐநந பயத்தைப் போகருவதான அபயமும், இடக்கரத்து
ரித்திருணமாகிய நாதமும், தூல குஞ்சும் பூதங்களை நடத்தும் மாயா
ரூபமாகியபாசமும், குணமாகிய நீலோற்பலமும், அகரூசமும், சத்தா
சத்த அத்துவாவைப் பிரவாதிக்கருங் குணமான தமருகமும், போக
த்தைத்தரும் வரதமும், நீர்க்குணமாகிய மணியும், சங்காரகுணமா
கிய அகணியும், திரோதாயி யென்னும் பரிவட்டமும், அருளாகிய

கந்தமும், பனாயாகிய மாலையும், அதுககிரகாங்குரமான சிறுநகை
மு பொருந்தித் தியானபூஜா நிமித்தம் சுகளத் திருவுருக்கொண
டமுந்தருளியிருப்பினும், இவையிறற்றகு அப்பாறபட்டு மிருப்பா.
புது கம்மசாதாக்கியத் திருவுருவாதலின், மேற்சிவலிங்கமூர்த்திக
நக கூறிய அனைத்தும் ஈங்கு மொக்குமென வறிக.

ஆகமம்.

பதமாஸநஸ்தம்பஞ்சாஸயம் பரதிவகதரமநிரிலோசனம்
தருககரியேசசாவிஸாலாஹம் ஜஞாநசந்தரகலாநவிதம்
தவணாஸாநவதநம் பீதமததபுருஷாநநம்
கருஷ்ணகோரமு கோபேதம் ரகதா கோரகதவகதரகம்
ஸுஸரவேதமபஸரிமாஸயைகம் ஸதயோஜாதம் ஸமூர்த்தகம்
நாகோபவீதநமஸாநதம் ஜடாகண்டேந துமணடிதம்
ஸந்தயஸீஸரலிவகட்வாங்கம் வரவயகரகராமபுஜம்
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமருமபீஜபூரகம்
நாகாஹஸ்ததாரணீஸரபஜம் பிபராணமபஞ்சபிக்ஷா "

ஶ்ருஸநஸ்தம்பஞ்சாஸ்யம் ஶ்ருஸந் க்ருஷிஸ்தஸம் ।
ஶ்ருக் த்ரீயேஶ்யாநிஸாலாஹம் ஜ்ஞாநஸந்தரகலாநிஸ்தம் ।
ஶ்ருஸந் ஜ்ஞாநஸந்தம் பீதஸ்ததபுருஷாநஸ்தம் ।
கருஷ்ணகோரமுஶோபேதம் ரகதாஶோரகதவகதரகம் ।
ஸுஸீஸ்தம் ஶ்ருஸநமபஸரிமாஸயைகம் ஶதயோஜாதஸந்ருகம் ।
நாகோபவீதநமஸாநதம் ஜடாகண்டேந துமணடிதம் ।
ஸந்தயஸீஸரலிவகட்வாங்கம் வரவயகரகராமபுஜம் ।
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமருமபீஜபூரகம் ।
நாகாஹஸ்ததாரணீஸரபஜம் பிபராணமபஞ்சபிக்ஷா ॥ ௮௮ ॥

உ

சிவமயம்.

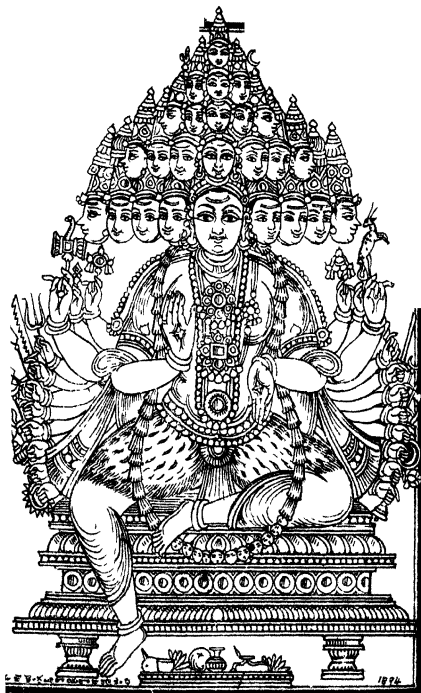
திருச்சிறறம்பலம்.

ஐந்தாவது

மஹாசதாசிவமூர்த்தி.

உமாஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் பரபும தரிஸோசனம் நீலகண்டம் பரஸாந்தம் தயாதவாமுநீரகச சதிபூதயோகிம் ஸயஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸு பரஸதாத்” எனுங் கைவல்யோபநிஷித்தாலும் “நாஸதாஸீந துஸ ஏவாஸீத தம்ஆஸீத” எனனுஞ் சூரீப பிரமாணததாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டமெபடகாரியததுக்குக் குவிந்தனபோல நிமித்தகாரணமான எந்தநிஷ்கள சோதியினால் ஐங்கமஸ்தாலர ரூபமான சராசரங்களினததும் எக்காலததும் ஓதப் புரோதரூபமாய் மேறகீழாகச் சிருடமிககப்பட்டிருக்கின்றனவோ,விஞ்ஞானகலப் பிரளயாகல சகலராகிய மூலகைப்பட்ட ஆனமாகக் கனம், மல மாயை கனம்ம வித்து திரோதானசததி யென்னும் ஐங்கைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குகின்றனரோ, அத்தகைய பிரணவபிரசாதம் திரோசசாரண தவனிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மஹேஸ்வர ருதர விஷ்ணு பிரமாதிகளுக்கருந்தேஜைசககொடுப்பதாயும், வியாபீகரு மேற்பட்ட வியோம வென்னுஞ் சமனை யிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திறகு மேலானதாயப் பரிபூரணமாய் நிஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸீசிவபெருமான, இச்சையாற் சத்திகாரியத் திருவுருக்கொண்டு ஆனமாகக் கையதுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவங்களை யதிஷ்டித்த சதாசிவநாயனா, கிவாததி-பிரதிஷ்டை வித்தை-சாந்தி-சாந்திய திதைமுதலிய அபரவிநீது கலைகளானும், இநதிகை - தீபிகை - ரோசிகை - மோசிகை ஊர்த்துவகாமினி யென்னும் அபரநாத கலைகளானும், ருக்குமை-அதிருக்குமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபிதி யென

ரீ. மகாசுதாசுவ மூர்த்தி.

பரவித்து கலைகளானும், வியாபிந - வியோமரூபை - அநந்
புராதை - அநாசிருதை யெனனும் பரநாதகலாபேதத்தாலும்,
கதைநது திருமுகத்ததுடன் கூடிப் பரசிவாபேகையுற்ற திரு
மே மகாசதாசிவம்.

இச்சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டும் தாமாதாமி ஸ்வரூபமாத
சதாசிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம் சதாசிவ அநதாயா
வுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும். அச்சதாசிவ பரசிவ மிரண்டு
நது பாலாகார மெனபா.

இன்னு மிவற்றின் விரிவெல்லா மெழுதப்புகின், சாஸ்திரசக
மாதலின், அச்சாஸ்திரமுதிராசசி யுடையோக்கனறி ஏனையோ
அருத்திபுகாது அருசிபிறக்குமாதலின் இவ்வகை நிறுத்தினன்.
வித்தாரம காமிகாதி சிவாகமப பெருங்கடலுட காண்க.

కౌవల్యోపనిషత్.

పహాయం పరమేశ్వరం ప్రభుం త్రిలోచనం నీలకంఠం ప్రశాంతం
 వృష్ణునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్ ॥
 నానదాసీన్య సపవాసీత్ తమ ఆసీత్ ॥ ఇతిశ్రుతిః ॥

மேற்கூறிய விலகணமேயன்றி, இப்பெருமான கண்கூட
தற கேலாத கரம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த
மணியையுடையராகவு மிருப்பா எனவுங் கொளக.

தீநவீசைப்படி.

‘எண்ணிலபலகோடி. சேவடிமுடி. க. எண்ணிலபலகோடி. திணாக, எண்ணிலபலகோடி. திருவுருநாமமோகொணமுக்கணமு. க. மெண்ணிலபலகோடி. யெலலைக்கப்பாலாய்வின. னைஞ்ஞாற்றநாதது. மெண்ணிலபலகோடி. குணத்தரோவீழியிவாநமமையா-யாரோ.’”

மஹா சதாசிவாயநம:.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறுமபலம்

ஆளுவது உமாமதேஹச்சுவரமூர்த்தி.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப்பினவண்ணம் பஞ்ச கிருத்திய மியற்றி அகினிக குஷணம்போல அபிநாபாவமாயிருப்பாள். அககருணையுருவாகியசத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமித்தமாக கிருத்திய பேதத்தால் ஐவகைப்படும். அவை முறையே பராசத்தி-ஆகிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி எனபனவாம் அவற்றுள் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஆகிசத்தி பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இச்சாசத்தி ஆகிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆகிசத்தி ஆம்மாகளுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி கிருஷ்டியைச்செய்யும், ஞானசத்தி சாவானமாகளுடைய கனமவகையும், அநதக்கனமங்களுக்கீடான தது கரண புவந போகவகையும், உபாதானத்திரயங்களினின்று முண்டாகும். கிரியாசத்தி கிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்யும்.

வாதுளாகமம்.

“தச்சிவேதுபராஸக்திஸ் ஸஹஸ்ராமஸாதஜாயத
தச்சகதேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிரக்திஸமுதபவ:
அஸ்யாஸ்கத்தேஸ்ஸஹ்ராமஸா திச்சாஸக்திஸமுதபவ:
தச்சகதேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸாத் ஜ்ஞாஸகதிஸமுதபவ:
அஸ்யாஸ்கத்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத் கிரியாஸக்திஸமுதபவ :

மகாமகேசுபாதாராய, பாக்டா

உ. வே. சாமிநாதையா நூல நியம்

சுருபாறு சேனை-20, -

உ. மகாமகேசுக்கவர மூர்த்தி.

ஏதாவது கதய:பஞ்ச நிஷ்களத்வேனகோ ததிதா.

ஸ்ரீவஸுநாஷ்டிநியமபரோகதே” இது.

తదు కం వాతులే.

తచ్చివేతుపరాశక్తి స్వహస్రాశాదజాయత ।

తచ్చక్రైస్తుసహస్రాంశా దాదిశక్తిసముద్భవః ॥

అస్మాశ్చ క్షేప్రహస్రాంశా దిచ్ఛాశక్తిసముద్భవః ॥

తచ్చ క్రైస్తుసహస్రాంశాత్ జ్ఞానశక్తిసముద్భవః ॥

అస్మాశ్చ క్తేస్సహస్రాంశాత్ క్రయాశక్తిసముద్భవః ।

సతావైశక్తయః పంచ నిష్కల్యైవనకీర్తితాః ।

శివసృష్టి రియంప్రోక్షే ఇతి

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐயக்கச்சக்திகளில், பின்வரும் ராசத்தியானது பகருவமலராகிய ஆனமக்களைக் கருணையால் அது கிரகிக்கும், ஆதிசத்தியானது ஆணவமலம் பகருவமாகுமபடி செய்து, ஞானசத்தி சத்தாக்கு ஞானவொளியாகிச் சாமசக்தி ராஜிக்ராவியமான தேஜோரூபமாம், இப் பஞ்சசக்திகளின் தசாமசபதத்தால் சகளநிஷ்களமாகிய சதாசிவரூபமாம், இக்கருத்துப்பறையே “சத்திதான் சிவத்தையின்றும்” என அருணந்திசிவாசாரி திருவாய்மலாந்தனா, “கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவளே” என்றும் இப்பெற்றிறோக்கியே யெனக், தன்மீசம் என்றதாற் பத்திலானது அகனமாகிய சாதாக்கியமாம்.

வாதுளாகமம்.

“பராஸக்தோதயாமிஸேந ஸிவஸாதாதயஸமபவ”

பராஸக்தியுத்பவதவாசச ஸுததத்வாச்சிவஉசயதே.”

పరాశక్తేర్నశాంశేన శివసాదాఖ్యసంభవః ॥

సరాశక్ర్యద్భవత్యాచ్చ కుద్ధత్యాచ్చివడ్యతే॥ ఇతివాతులే

கிரியாசத்தியினால் சதாசிவத்தில ஸஹஸ்ராமஸமாக அநந்தேஸ்வர ரூபமாய இருபத்தைந்து விகிரஹபேதமாக இருத்தியபேதத்தைச் செய்யும். அவவுமையோடுகூடிய அழகனே உமாமஹேஸ்வரமூர்த்தி யென்று வேத சிவாகமங்கள் கூறும

வாதுளாகமம்.

“காமேஸ்வஸஹஸ்ராமஸாந மஹேஸ்வஸஸமுதபவ
மஹேஸ்வஸகளமவிநதயாத ஸருஷ்டி ஸத்திலயாதமக:
பஞ்சவிமஸ்திபேதேந தநமூதி பஞ்சவிமஸ்தி
ஸாநதேதவநிஸிவ காதா பரோகதோ நநதோஸதேபரபுரிதி”

தது து வாது.

கருஷ்யஸஸாநா ஸாஸு ஸேஷ்யஸஸுதபவ:
மஹேஸ்வஸகளமவிநதயாத ஸருஷ்டி ஸத்திலயாதமக:
பஞ்சவிமஸ்திபேதேந தநமூதி பஞ்சவிமஸ்தி
ஸாநதேதவநிஸிவ காதா பரோகதோ நநதோஸதேபரபுரிதி

உமாமஹேஸ்வராய நம.

சுரேஷ்டாந்தம்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஏழாவது
சுகாசநமூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிய வெள்ளிமலையி னுச்சியிற் கோடி ருரி
யோதய மாளுறபோன றொளிவீசும் நவரதநமயமான ஆயிரக்கால
மண்டபத்திலு, பகதாதுக்கிரஹ காரணமாக ஹரி பரஹ்மாத்ரி தேவாக
ளும், பதினொருகோடி யுருத்திராகளும், இந்நிராதி திக்ருப்பாலகாக
ளும், அஷ்டதவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்துமூன்றகோடி தேவாக
ளும், நார்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும், சகக்ராத்ரி மகாருஷிக
ளும், நவசித்தர்களும், கருட காரநாவ சித்த வித்தியாக்ர யகக்ர கீ
நரா முதலாகிய பதினெண் கணங்களும் ஓவ்வொரு பக்கத்தி லுரை
ந்து ஹரஹர சிவசுப கங்காதர சங்கர மகாதேவா வென்று துதித்து
நமஸ்கரிக்கவும், வேதன்கள் கோஷிக்கவும், துமபுரு நாரதா பாட
வும், அரம்பையா நடிக்கவும், திருநந்திதேவா கூட்டத்தைப் பொற
பிரமபுசொண டடித்து விலக்கவும், இஷ்ட காமியாரத்தன்களைப்
பெற வெண்ணினோ வரங்கேட்டுக கையேற்று நிற்பவும், ஸ்ரீஉமா
தேவியாருடன் இரதனசிவகாதனத்தில் இறைவா திருவோலக்கவ
கொண்டெழுந்தருளியிருந்து, பகதியே வடிவமாக வுள்ள ப்ருங்கி
மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண சாதிப
பின அவரவாகடகுத தக்கபடி சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதிக்களான
ருறிப்புடன் அவரவர்கள் விரும்பினவற்றை யதுக்கிரகித்துத் தத்த
மிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்தனா

அதனபினனா அருளவடிவாகிய அன்னையா அரியாதனத்
திருந்து எழுந்து டணிகது, சிறிதுபொழுது கையேற்றுநின்று, 'எம்

பெருமானே! தேவரீர் திருவாயமலாநதருளிய வேதசிவாகமங்கள். உண்மை இத்தகையினதென எளியேன எளிதிலுணரும்படி திருவுளஞ் செய்து திருவாயமலாநதருள வேணமெ” என நினைக்க. உமபூபெருமான “உமையே! இரு” எனத் தமது வாமபாகத் விருத்தி, ஒரு திருமுடிமம் ஆறுதிருக்கரங்களுமுடையராய “நகாய! நன்று வினாவினாய். இஃதுனக்கே யன்றி ஏனைய அண்டங் களிலுமுள்ள அகிலசராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அதனை யுனக்குக் கூறுவேன்” என்று [ஐ வகைப் பாசபநதத்தின் நிலைமையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நீங்கினு ரடையுந் தன்மையும், வேத சிவாகமாதியின் தோற்றமும், அவை அநாதியென வறிவிப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டிய வைகரியாதிய வாக்குக்கு அதுவட்டானமாயுள்ள சுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம்மாயை பராசத்தியாகிய உன்னிடத்தினுள்ளும், நீ என வாமபாகத் தமாந்ததம் இவ்விவ்வரலாற்றா னென்று] திருவாயமலாநதருளினா. இத்தகைய வேத சிவாகமப்பொருளை உமாதேவியா கேட்டு நீறபத் தாம் எல்லா ஆசநத்தினு முயாநத் சுகாசநத்தி விருந்து திருவாய் மலாநததால, சிவபெருமான சுகாசநழித்தி யென்ப பெயாபெற்றனா.

[] இக் குறியினுட கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஆசிரியாமூலமாக அறிந்துகொள்ளவும்.

8. உமேச மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறையப்பலம்.

எட்டாவது உமேசமூர்த்தி.

முன்னொரு பிரம கற்பத்தில, நானமுகன வழக்கப்படி பல
கோடி ஜீவராசிகளையுஞ் சிருட்டிசெய்யக் கருதிச் சநகன - சநந்த
னன - சநாதனன - சநற்குமாரன எனனும் நான்கு புத்திரர்களை
யுண்டுசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிாத்தி செய்ய உத்தேசித்
திருப்ப, அப் புதலவா நாலவரும் நானமுகன விருப்பிற கிணங்கா
ராய நல்லுணர்வுற்றுத் தவச்செயலை நாடினா அதன்பிறகு வேதா
யாதுவழியிலும் சிருட்டிச செயல செவ்வைப்படாமையால், சித்
தந் திகைத்தது மெத்தவும் பிரமித்துத் தான முன்பெற்ற தநய
ரோடு தாமோதரனைச் சாரந்து தனாமேல வீழ்ந்து பணிந்து தனக்
குச் சிருட்டித்தொழில் கை வராமையைக் கழறி நின்றான், கமலை
கேள்வன “பிரமனே! உன கருத்து நம மிருவராலு முற்றறாது.
பன்னகாபரணனபாற கூறின பதப்படும” என்று, பிரமனு முனி
வரு முடனவர, விஷ்ணு வெள்ளிமீலையையடைந்து விடைபூதிபால
தமது வருகையை விண்ணப்பிக்கும்படி நீதிதேவரை நமஸ்கரித்துக்
கூற, அவர் அவவாறே ஆண்டவா சநநிதியிலடைந்துசாற்ற, சங்கரன்
“அவர்களைத் தருக” என்று ஆகஞாபிக்க, திருநந்திதேவா அவா
களைச் செல்லுமபடி விடைதந்தனர்.

கூட்டணிப்படி உடசென்று கண்ணுதலைத் தரிசித்து யாவரும்
நிறகையில், திருமால் “பெருமானே! பிரமன சிருட்டிசெய்ய வெ
ண்ணி எத்தனித்தபொழுது அது விருத்தியாகவில்லை, அக்குறையை
யகற்றவேண்டும” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான தனது தீவிழி

யால் திருமால்-திசைமுகன்-புதலவாநாலவா ஆகிய இவரைச் சார்
 ராக்கினா அக்காலத் தலவிடத்து ஒன்றியாக நின்ற பரமன தயி
 வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோளைப் பராகக அதிணின்று அப் பெ
 மான்து சத்தியே உமாதேவியாகத் திருவுருவற்றது அவ வுமை
 மையானாத தமது இடப்பற்றத்திலிருத்தி இருவருமாக ஓர் திருவி
 யாடலசெய்து யிவ்ஊ-பிரமன-நான்கு முனிவர்களையும் முனவ
 வண்ணமே படைத்தனா அவர்கள் அறுவரும், சிவபெருமானையும்
 உமையம்மையானையும் பணிந்து பரவிநிறைகையில், பரமபதி பன்னக
 சயனனைப் பார்த்து “நாறண! நமதருளாகிய சத்தியோடு கூடிநின்
 றோம் ஆதலின, பண்டுபோற்புதுமன்குக்குப்படைப்புத்தொழில் கைவ
 ரும்” என்று திருவாயமலாநதருள, அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து
 அம்மையையும் அப்பனையும்பணிந்து வலமவந்து விடை பெற்று அப்
 பாற்போயினா. அதுமுதல் ஆரணன ஆனமாகக்ளை யாக்கு மாற்றல்
 பெற்றனன். உமாதேவியாருடன் அக்காலத்தில ஆதிநாதன் கூடி
 நின்றதால் அகிலமெல்லாம் விருத்தியாயிற்று சத்தி=வல்லமை

சிவபெருமான உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும்
 படைத்துக்கூத்தது துடைக்கும்வகையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது
 திருவருளாகிய சத்தியே உமையம்மையாக வாமபாகத்திலிருக்கக்
 கொண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசுழீர்த்தி யென ஓர் திருநாம
 முற்றனா.

கந்தபுராணம்.

“தநதுழியீசன்றனைத்தனயருமயனுமாலும்
 வந்தனைசெய்துபோற்றமாயவனவதனநோக்கி
 நந்தமதருள தாருநவகையோடினிதுசோநதா
 முந்தையினவேதாசசெய்கைமுற்றிமேபோதியென்றான்.”

உமேசாயநம;

சி. சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

னா. பொறிகளாறும் புராரிமுன்னாடபுக, அம்பிகாபதி அக்கினி-
யும் வாயுவையும் தோகதி, “ இப் பொறிகளை நீங்க விருவருமதா!
க்கொண்டுபோயக கங்கையில் விடுகன ” என்று கட்டணியிட்டி-
தகக பலமுந் தந்தனா. மாதேவன திருவாரணபபடி அவாகள மா-
மாறி யெடுத்தகொண்டுபோயக கங்கையில் வைத்தனர் “ தரு-
யாகிய அக் கங்கையும் சரவணத்தில் விடுப்ப, பத்துத்திகருகளிலு-
விண்டுமுதலானா கண்டு காத்துக்கொண்டுருந்தனா. அப்பொழு-
அச சரவணப்பொயகையில் ஆறுதிருமுகங்களுடனும் பன்னிரண்டு-
திருப்புயங்களுடனும் அரனே முருகேசனாகத் தோன்றியிருக்க அம-
ரா தெரிசித்தது, அக குழந்தைக்குப் பாலுட்ட ஆறாகிய கார்த்திகை-
நகூத்திரத்தை யனுப்ப; அறுமுகப்பெருமான ஆறு சிறுவர்களாகி
அவாகள பாலுண டிருந்தனா.

இது நிறக: அநதப்புரமடைந்த அமமையா முக்கணுடன
சிங்காதனத் துடகாரந்தனா. ஈரவரியா முன்னெழுந்தசெல்லுகை-
யில், திருவடிச் சிலம்பினின்று சிதறிய நவரத்தினங்களை பாவதி-
யின் சாயை யுற்று, பரமனழைக்கப் பக்கலில் வந்து, கட்டழகு-
நோக்கிக் கருப்பமடைய கவுரிகண்டு கடுங்கோபங்கொண்டு, “ கருப்-
பயவாமல தாங்குயின் ” எனச் சபித்தனா. அவ வந்தையா கருப்ப-
வாதனையால வருந்துகையில், உடல வியாவையில் இலக்கமவீர-
ருதித்தனா. பின் பொருநாள பெருமடடி விருப்பின்படி அவா-
கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேதிரன் - வீரமகேசன - வீரபுரந-
தரன் - வீரராஜகேசன் - வீரமார்த்ததாண்டன - வீரரார்த்தகன் - வீரதீரன
என்னும் ஒன்பது புதல்வனா யுதவினா. ஈசன இமயவல்லியை
நோக்கி “ இந்நலகூத்தொன்பதினமரும் நமது புத்திரர்கள் ” என்று,
அவர்களை நோக்கி “ எனது மைந்தனேவஸிச செய்திருங்கள் ” என-
றிசைத்து, அமமையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சரவணப்பொய்-
கையைச் சார்ந்து “ உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்டுவா ”
என, தேவியா விடையினின்று நிழித்து விசையுடன் சென்று, ஆறுரு

தனை அமமை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறு திருமுகமும் பன
திருக்கரமும் ஒரோ திருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்தது, உண்ணா
யாதவின தனது திருமூலைப்பாலை வளளத்திற் கறந்து திருவ
செயவிதது ஈசனைப் பணிவிதனள, ஸ்கந்தன் என்று அப்
பழுது திருநாமமுறற முருகேசனை முன்னவன மார்பிலிணைத்து
தங்கொண்டு உமையுடன் இடபவாகனத்தி லேறறி, (காததி
நகைத்திர மாகிய மாதாகட்கும், பராசர புதல்வாகட்கும் திருவ
ருள புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவரவரிடத்திற் கேக விடைதந்து,
எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து, தேவியாருக்
கும் தமகரு மிடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனா. இதனால்
சிவகுருமான ச+உமா+ஸ்கந்தா=சோமா ஸ்கந்தனெனப் பெய
ருற்றனா.

லக்ஷ்ம வீரரும், நவவீரரும் ஸ்கந்தமூர்த்தியைப் பணிந்தனா.
பிறகு குமாரக்கடவுள் ஸ்கந்தகிரியில் இலக்ஷத்தொன்பது வீரரு
டன் வீற்றிருந்து பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, ரூபனமனாகி
யபாத தொலைத்து, தேவா சிறையை விடுத்தது, இச்சை கிரியைக்
ளாகிய தெய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை
மணந் தெழுந்தருளியிருந்தனா.

கந்தபுராணம்.

எந்தைசத்திகளுயிலொலாமொடுகுறுமெல்லை
முந்துபோலவொன்றாகியேகூடியமுழைப்போ
லந்தமில்லதோமூலிருவடிவுமொன்றாகிக்
கந்தனென்றுபோபெற்றன்னகவுரிதனகுமரன.

ஏலவாரகுழலிறைவிக்குமெம்பிரானறனக்கும்
பாலனாகியகுமரவேண்டிவுறுமபானமை
ஞாலமேலுறுமிரவொடுபகலுக்குநடுவாய்
மாணியானதொனறழிவினறிவைகுமாறெக்கும்.

சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியே;

உ.
சிவமயம்
திருச்சிறம்பலம்.

பத்தாவது சந்திரசேகர மூர்த்தி.

பிரமதேவனது மாந்தபுத்திராகளி லொருவனாகிய தக்ஷப் பிரசாபதி தானபெற்ற அக்ஷிணிமுதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இரு பததெழு பெண்களையும், அத்தீர்மூலீவர் மனைவியாகிய அநுநயையினை சந்திரன் அழகிசிறந்தோனாயிருத்தல கருதி மணமபுணாததி அவனை நோக்கி “நீ இப்பெண்கள யாவரிடத்தும் பாரபக்டமின்றிச் சமான்மாக அனபுகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிப் புதலவிய னாச சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனனுமதிப்படிசிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அனபுடையவனாயிருந்து, பின்னா கிருந்தீங்கை உரோகணி எனலும் மாத ரிருவனோ தமது மனைவியருள் பேரழகுடையராயிருத்தலால், அவலிரண்டுமனைவியரிடத்திலேயே அதிக அனபு பாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காளுயினன். ‘அக்கன்னியா நெடுநாட்பொறுததுப் பாரத்துச் சிறிதும் மனஞ் சகியாது தமது குழைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தக்ஷன், சந்திரனையழைத்துப் பலவகையாகப்புத்திமதிகளைக்கூறி விடுப்பவும், சந்திரன் அவற்றைத் “தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” எனலும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி, தக்கனசொல்லிய வழறைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல், பண்டுபோல நடத்தலகண்ட அப்பேதையா மீண்டும் தந்தைபாற்சென்று “எந்தையே! எமது நாதன் ஈமமை முன்போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றான்” எனக் குறை கூறக்கேட்ட தக்ஷன் வெகுண்டு “நானுக்கொரு கலையாய்க்குறைநது இறக்கக்கடவன்” என்று சாபமிட, சந்திரன் அவவாறே நடக்க

10. திருமலை ஸ்ரீநிவாச.

MAHAMAHOPADHYAYA

சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகப் பதினாறு தினங்களில் தனக்கலை
 ளெல்லாமழிந்து, ஓர் கலையோடு மனமவருந்தி, தனக்குநோத துன
 பத்தை இரத்திரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, இந்நீரன் “நீ பிரமதேவ
 னிடஞ் சொல்லிக்கொண்டால், பிரமதேவன் ஒருகால தனபுதலவ
 கிறாய் தக்கனிடஞ் சொல்லி, உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல
 கூடும” என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள, பதுமன்
 “சந்திரா! தக்கனாக தந்தையென மெனசொல்லிக் கேளான. யானு
 மகூணென நவனிடஞ் செல்லேன நீ கலையையடைந்து கருண
 மூர்த்தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின் அவர் உனது குறை
 தீர்ப்பா” என, அதுமேற்கொண்டு சந்திரன் திருக்கயிலாயகிரியை
 யடைந்து, திருநந்திதேவர் அருகருயால் மஹாசநிதானத்துட்
 சென்று அருடபெருங்கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து
 அஷ்டாங்கபஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் தனக்குநோத சாபத்தை
 விண்ணப்பஞ்செய்து யாசிக்க, பாபபதிபாகராகிய பரமன் எஞ்சி
 யுள்ள ஒருகலையைத் தமது சடைமுடியிலதரித்து “உனது கலைகளி
 லொன்று எனமுடியீ திருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாகவளர்ந்தும்,
 தக்கன சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக்
 கடவாய். எப்போதும் ஒருகலை யுனைவிட்டு நீங்காது” என அறக்
 கிரகித்தனா. இதுகாரணத்தால் எம்பெருமானுக்குச் சந்திரசேகரர்
 எனப்பதோர் திருநாமமெய்தியது.

சந்திரசேகரமூர்த்தயே நம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

பதினொருவது

ருஷ்பாருட மூர்த்தி.

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவர், திரிபுரத்தவர்களால் உலகம் துன்புறுகின்ற தாதலின், அவர்களை யடக்கியருளவேண்டுமெனச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் “அவர்கள் மேல் அமார்க்கோலங்கொண்டெழுமபடி யுத்தத்திற்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க” என்று கட்டளையிட்டருள, அவர்கள் வவாழே ஆயத்தஞ்செய்து அரவாபரணனுக்குத் திருநீர்தீதவாமூலமாக அறிவிக்க, ஐயா அமமையாருடன் தநுமதேவதைபாகிய தாவளயமான இடபவாகனத்தின்பேரி லாரோகணித்தது, திருக்கயிலாயமிரியினின்றிற்றகருகையில, திருமால் முதலாகிய தேவர்கள் கண்களாரத் தரிசித்துச் சிரசினமேற கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன அமரராலாகிய இரத்ததைக் கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவலவியுடனீழிந்து, மேருமலையாகிய விலலுடன் சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அதன்சுமுரிந்தது.

அதுகண்ட விகீர்த்தி அரனிடத்துள்ள அன்பன் மேலீட்டால் அப்பொழுதே ஓர் வெள்ளிய விடையுருவேற்றுத் தாங்கினார். சுவர்களைத் தாங்கிநின்ற சாரங்கன் “எனனையன்றி எம்பெருமானைப் பரிப்போ யாவா? என தவமே தவம். இறைவன் எனக்களித்த லரமேவரம்” என விதுபோற்பல கீளைத்து இறுமாந்தனன். பத்தி வலையிற்படுவோனாகிய பரமபதி, மாயவனமனத்திலுற்ற மமதையை முறித்து ஓர் திருவினையாடல் புரிந்தனர். அதனால் அச்சதா ஐயனைத்

14 விருஷபாசு முத்தி

தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாயவழியிலும் நாசியிலும் உதிர வெள்ளமொழுக, இருவழிகளும் பிதுங்க, காலகளை மடித்துக்கொண்டு நிலத்தின்பேரில் விழுந்தனா. அப்பொழுது தேவர்களபயந்தது “அத்தா சரணம்-அரணே சரணம்-முத்தா சரணம்-முதலவா சரணம் சித்தா சரணம்-சிவனே சரணம்-நித்தா சரணம்-நிமலா சரணம்” எனப் பலவாறு துதித்தனா. கருணாகிதி கமலகேளவனவிஷயத்தில் மனங்கனிந்து பூயியிலிறங்கினா. ஈசன் இறங்கியபின்னா கேசவன் வலி பெற்றோனாய் நிற்க, பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனா. சிவ பிரான் புனசிரிப்புகொண்டு திருமாலைநோக்கி “சீதரா! யாதுவேண்டினை விருமபியவறறைக கேட்பின், இப்பொழுதே தருவேம்” என, மாதவன் மனமகிழ்ச்சியுற்று “தேவநாயகா! தேவரீரது வாமபாகத்தினின்றும் பிரியாது ஒரு சத்தியிருக்கவும், அடியேன் விருமபியபடி என்னையும் ஒருசத்தியாகக் கொண்டா. தொண்டருள்ளத்தில் அவா வியவறறைண்ணியாகியே அருடகற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் தரும விடை யொன் நிருப்பினும், மால்விடை யென் யானுந் தேவரீரைத் தாங்க வலிபெறவேண்டும்” என்று வருந்தி யாசித்தநிற்க, அருட்பெருங்கடல் தமது அடியவருட் சிறந்த திருமாலுக்கு அத்தகைய பெருமபே ரெயத்ததக்க அரியவரத்தையும் வலியையும் அறுக்கிரகித்து அரியாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்பேரிலாரோகணித்தனா. (எஞ்சியசரிதையைத் திரிபுரதகனத்திற கண்டு கொள்க.)

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு அதன்பேரிலாரோகணித்தலின் சிவபிரானுக்கு ருஷ்பாருடமூர்த்தி யென்பதோர் திருநாமம் விளங்குகின்றது.

ஸுரநசம்ஹிதை.

“சதுஷ்பாதவருஷருபீதவம் பரஹ்மண: புத்ரதாங்கத: தாமஸஸுவாசிதஸஸர்வத் வாஹ்நோமெபவாஸிஸுதவஜேபிமமகோவிந்த தேநமாம்வ்ருஷபதவஜம் அஹம்வருஷபவாஹஞ்ச ஸுராயோவேததத்பரா:”

சுஃஸாநஸஃஸிதஃ.

வஃஸுஸ்யஸ்யுஷரூபீத்யம் ப்ருஹ்மணஃபுத்ரதாந்தஃ ।

ஃஃஸ்யஸ்யுஷரூபீத்யம் ப்ருஹ்மணஃபுத்ரதாந்தஃ ॥

ஃஸ்யஸ்யுஷரூபீத்யம் ப்ருஹ்மணஃபுத்ரதாந்தஃ ।

அஃஸ்யஸ்யுஷரூபீத்யம் ப்ருஹ்மணஃபுத்ரதாந்தஃ ॥

உபதேசகாண்டம்

மூரீவெளளீயிலே றுவிடழிநதனன முதலவன
மேருமாலவனாயொருதனிலிலொடுமேவித
தேரீனோதனியெடுத்தறமிதிததலுநதெறித துப
பாருமசகமறழிநத துதோ ததடமபரபபு
மதெதெடுத்தனனவெளவிடையுருக்கொடுமாண
னெடுத்தவப்பரமபொறுககலாணிருதொணைநாசி
விடுததெழுநதனகுருதிநீவிழித துணைபி துணைபி
படுததலாயவழியுமிழநதனன குருதிநீபபமவை,
எநதையேயுனககபயமறறெவவுயிராததொகைகருந
தநதையேயுனககபயமெததலைவாகருமுதலா
முநதையேயுனககபயமெனறிரநதனாமொழிநதா
ரிந்துசேகரனமாயவறகுறிததனனி ரங்கி.
சததியோபுடையிருக்கவுமயானுமோசததி
யொததிடபுரிநதருளினையா துபோலுடையாய
விததததனியே றுணையாயினுமவினையே
னததனிததிறலேறெனததாவகுதறகருளவாய

ருஷபரூடமூர்த்ததேயநம:

12. விருஷபாந்திக மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

பன்னிரண்டாவது

ருஷ்பாந்திக முர்த்தி.

சிவாககினைப்படி இரண்டாயிரஞ் சதாயுகங்கொண்ட காலம் பிரமனுக்கொருநாள - அத்தகைய நாட்களா லாகிய நூறுவருடம் பிரமனுக்கொரு நூறு ஆயுட்காலம் அதுவே திருமாலுக்கொருநாள. அதனமையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறு கழியின் உலகிலுள்ள சர்வானமாககளு மொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்த லோகங்களும் மஹாமயானமயமாகும். அச்சமயத்தில் எஞ்சுகின்ற பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான தமது சத்தியாகிய உமையமமை தரிசுக்கும்படி திருநடம்புரிந்தருளவா, இத்தனமைத்தான தேயுப்பிரளயத்தில் எல்லாத் தருமங்கட்கும் அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை தானுமிறக்கவருமே யெனசெயவே னென நெண்ணி, சிவபிரானைச் சரணடைந்தால் மரணத்திமைநீங்கி யாண்டு முயிரொண்டிருப்பேனெனத்தெளிந்த ஓரிடவழிவேற்று எம்பெருமானையடைந்து “நசனே ! யானிறவாமையும் தேவரீருக்கு வாகனமாந்தனமையும் சமான மில்லாவலியுடைமையும் பெற்றுயிரவாழ அடியேனுக்கருளவேணமே” எனப் பிரார்த்திக்க. அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி “அஞ்சாதே” எனறபயமளித்தது அதன் கிரமேற மறு அருமைத் திருக்கரமாகிய திதித்தொழிற்குரிய அபயாஸ்தத்தைச் சூட்டிப் பின்வருமாறு திருவாய்மலாந்தருளினார். “தருமதேய்வதமே ! நீ விரும்பியவாறே யுயற்றையடைக : அன்றியும், தருமத்தின் காலநிலை யிஃதென்று கண்டோருணர் முற்பட்ட தோதாயுகத்தில் நான்கு காலங்களும், இரண்டாவதாகிய தோதாயுகத்தில் மூன்று காலங்களும், மூன்றாவதாகிய

18. புஜங்கலனித மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம.

பதின்மூன்றாவது

புஜங்கலனித மூர்த்தி.

கார்ப்பன மனைவியா பதினமூவரில் கற்பின மேம்பட்ட கத் துநு விநதை யென்னுந காரிகையரிருவா தாம அழகிறசிறந்தவனொன ஒருவரோ டொருவா வாதிட்டுத் தமது நாதனை வினாவி, அவா தீர்மானித்தவண்ணந தோற்றவள சிறையிருப்பதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு முனிவரை யணுகிக் கேடக, கத்தரு சிறந்தவனென, மறறவள சிறையிலகப்பட்டனள சிறையிலிருக்கும் விநதை தனமாற்றவனை நோக்கித்தனைவிடுமபடி வேண்ட, “தேவலோகத்துள்ள அமிரத மளித்தால, சிறை நீக்குவேன்” என, விநதை தன குமாரனாகிய கருடனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ் சோந்த அமுதகலசத்தைக் காததிருநத அநதரத்தவரைச் செய்ததுக கைக்கொண்டு வருகையில் திருமால் எதிர்த்துச் செருச்செயது செயிக்கமாட்டாமல் “பக்ஷி ராசனே! உன பராக்ஷிரமத்தை மெச்சினேன, வேண்டிய ஒருவரத தைக கேள்” என, கருடன் சிரித்து “கமலாக்ஷ! உன வலிமை க்குக் களித்தேன. நீ விருமபிய இரண்டு வரங்களைக் கேள்” என, விண்டு இதுதான சமயமென றுட்டுக்கொண்டு “சாப்பங்கட கமுதூட்டா திருக்கவொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தாவக மறறொரு வரமும் வேண்டி” என, கருடன் அவவாறே யியைந்து அமுதகலசத் தைத் தாயினிடஞ் சோத்தது, சாப்பங்கட் கமுதூட்டா வகையாகக் கூறிச் சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜை செய்யப்பெருமான் களித்துப் பிரசன்னமாய்ப் பல வர மளித்து “விட்டுணு நம தமிழ்நிற் சிறந் தோன். நீ யவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக்களித்தோம்.” என்று திரு வாய்மலர்ந்தருளக்கருடன் மனம்பூரித்து மாறுக்குவாகனமாயினன்.

காசிகண்டம்.

“கஜமுத்ரஹரிய காமரு தவத்தினை வியந்து
நிலவு தூங்கினம பிறையணி நீளசடைக கடவு
ளலகில நலவர மளித்தநாம மடியறிற் சிறந்தோ
னுலகு பூத்தசெந தாமரை யுந்தியங் கடவுள்
ஆங்க வறகுநீ பூதியா யடைதுமென நறைநத
தீங்கி னலவர முவந்தனஞ் செலகெனக் கலுழன
வீங்கி னுன்றடம் புயமுளங் குளிப்புற விழிநீ
தூங்க மெயமமயிர் சிவிரப்புறத் தொழுகிவை சொலவான்

கருடன் சிவாச்சனை செயதுபெற்ற வல்லமையால், த
மாற்றாநதாயாகிய கத்துரு வென்பாள் பெற்ற கட்செவிகளைக் கடி
கோபத்துடன் கொண்டு துன்புறுத்தி வருதல கண்டு, நாகங்
“நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்து வைந்தேயனால் மாயாத வரமுந்
வேண்டும” என றுலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்கருறியை
தாபித்து, விதிமுறையே சிவாச்சனைசெய்து நோகின்று “ஆகிமத
யாந்த ரகிதராகிய அருடபெருங்கடலே! தேவரீரது பூஜாபலத்
தும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாநதாய மை
னாதலாலும், கருடன் எங்களைக் கொல்கின்றான். அவனா லிறவாவ
ணம் அருள்புரியவேண்டும” என்று பிரார்த்தித்தன. சிவபிரா
அச்சாபங்கடக்குத் திருவுள் மிரங்கித் தம் தருமைத் திருமேனி
லாபரணமாக அவைஅழகுறுமபடி அணிந்துகொண்டனா. இதுகிற.

பின்னொரு காலத்தில விஷ்ணு சிவதரிசனாததமாக வந
பொழுது அச சாப்பங்குள் அச்சமின்றிக் கருடனை நோக்கி “ஏ
கருடா சுகமா” என வினாவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்க
சொல்லாகக்கூறுகின்றனா. அஃதெற்றுக்கெனில சிறியோரைச்சே
தலினும் பெரியோரைக்கூடுதல சிறந்ததென றுணராததற்கெனவறி
புஜங்கம்=பாமபு, லளிதம்=அழகுசெய்தல.

புஜங்கலளிதமூத்ததேயம:

14. புஜங்கதாராச மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினான்காவது

புலங்கத்ராச மூர்த்தி.

தாருகவனத்து முனிவர்கள் தவமே சிறந்ததென்றும், அவர் பன்னியா கற்பேயிருந்ததென்றுங் கருதிக் கடவுளா பெருமானாகிய கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந்திருக்குநாளில், சிவபெருமான் திகம்பரராயப் பிஷ்டாடனத் திருக்கோலங்கொண்டு, தீருமால் மோகினிவடிவேற்றுஞ் சென்று அம்முனிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவாதவதையு மழித்தனா. அக்காலத்தில் அரிவையா முயக்கி லவாவுறறுத் தம்திருக்கைநாடிய அவவந்நனா தத்தமவீதியிற் கற்பழிந்துழலுங் காரிகையரைப் பார்த்துத் தமது ஞானத்தால் “நம தவததை யழித்த நமது மனைவியா கற்பையொழித்தவன் சிவன், அவனேவலால் ஆயிழையா யடைந்தவன் அச்சுதன்” எனற்றிந்து விஷவீருக்கங்களைச் சமிதையாகக்கி னேமபுமுதலியவற்றின் நெயயினால் அவிசாரவேண்வி செயது அதி னின்றெழுந்த பல பொருள்களையும் பரம்பதியின்பேரில் பிரயோ கிக்க, சிவபிரான அவற்றை எண்ணியவன்கயெலாம் உடை, பாத்தச் சிலம்பு, ஆயுதம், சிரோமலை, சேனைமுதலியவாகச் செயதுகொண்டனா

தாம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தாருக உனமுனிவா யாகாக்கினியினின் நெழுந்த சாப்பங்கனையுஞ் சங்கரன மேலவிட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியும்வண்ணம் அதிவேகமாகத் தமது காளி-காளாஸ்திரி-யமன - யமதூதன் எனலும் நான்கு

நச்சுப்பறகளிலுள்ள தொலைவழி விஷஞ் சிந்திக்கொண்டு நாதனை நண்ண, அண்ணல ஆதிநாணியில விண்ணுவினவாகனமாகிய கருடனுக் கஞ்சித் தம்பால சரண்புகுந்த சாப்பங்களைத் தமதுடலிற் றாங்கியிரு ந்ததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று “உமது ருலத்தாருடன் ஒன்று கூடி வாழுங்கள்” என்று திருவுள்ளஞ்செய்து அப்பாம்புக ளுஞ்சும படி திருக்கரத்தாறப்பறிச சிறிதுபொழுது நடித்து, திருக்கரம் திரு வடி அரை முதலியவிடங்களிற் கங்கணம் - காலணி - அநாநாண் - கழகுத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினா.

தாருகவனத்து முனிவா செலுத்திய சாப்பங்களை அச்சுறுத்தி னமையால், சிவபெருமான் புஜங்கதராச மூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினா.

[இச்சரித்ததின ஏனைய விஷயங்கள் பிக்ஷாடனம் சாரத்தூல ஹத் மிவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

கந்தபுராணம்.

ஏந்தியபின்னா “வேளவியெரியதற்கிடையேயெண்ணில பாரதளவகொழுந்துதியோபணியினாசீரற்றவகொண்டு போரதனவவற்றைமாயோன்புள்ளினுக்கஞ்சித் தம்பால சோரத்தோபணிகளோடுசெவவிதற்புனைநதானெங்கோன.”

புஜங்கதராசமூர்த்தியேநம்

15. சந்தியாகிர்த்த மூர்த்தி.

திருச்செறறம்பலம்.

பதினைந்தாவது சந்தியாநிருத்த மூர்த்தி.

தேவர்கள் சிவாக்ஷினியின்றித் தீர்ப்பாற்கடலை மாததிதத
பொழுது அதிலநாடடிய மந்தரமலையாகிய மததிரகுப்பூட்டப்பட்ட
தாமபாகிய வாசுக்கி யென்னும் பாம்பு தனதலைவாலகளைப் பற்றியீக்
குந் தேனாகரா வலிக்காற்றாமல வாயவழி நஞ்சு க்ககியது. அவலிஷம்
யாவரையுமெதிராகத்த திருமால் அதனையெதிர்த்து உடலகருகி உம
பாகுமுவுடன் வெள்ளிமலையையடைந்து சிவபிரானாகு விண்ணப்
பஞ் செயதுகொள்ள, அருளவளவால் அதனை அமுதுசெய்தனா.

[இதனவித்தாரம விஷாபஹரணத்திற காண்க.]

ஆகமத்தீர்டு.

“பொருகுவகவகாதரன்காளமயினறையொன்றும்

புகலாமவிருந்தனனோகண்பொழுதுபுலவோ

அறகவணையிடைவிடாதருச்சனைமுனபுரிந்தார

அத்திதியேகாதசியாமதேதத்தியதனிற

புகவாபாரணமபுசித்தேபூததியுற்றாரிதனமேற்

பொருநதுதிதிதனிலிமவான பொறகொழியைவைத்தே

சங்கரணஞ்ஞகமுற்றிநடித்தனனோயாமஞ்

சதுர்மறைநூலதுபிரதோடமமெனவேசாற்றும்” —

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபெருமான் தேவர்துயர்தொலையும்படி விஷபானஞ்செய்த
காலத்தில், அதனால் தாமொருநிமைபு மடைந்தாரில்லையாயினும், ஓர்
திருவினையாடல் செய்க்கருகி ஓர்க்குணப்பொழுது ஒன்றங்கூறாய்.

உமாதேவியா தமமை யுபசரிக்கும்படி மௌனமாய்ச் சயனத்திற்
தனா. அதுகண்ட அமரா அரணை யருச்சித்தனா. அததிதியை ஆ
ரோ ஏகாதசி யெனபா. அறறையநாள முற்றும் உணவிலலா
அனறிரவெல்லாம் நித்திரையினின்றுநீங்கி மறுநாளாகிய துவாத
யிற பண்ணவா பாரணஞ்செய்தனா அதனமேறப்பட்ட திதியாகி
திரயோதசியிற சிவபிரான மலையரசபுத்திரியாராகிய உமாதேவிய
ரை நிறுத்திச் சூலத்தைச் சுழற்றி, கையில தமருகமேந்தி ஓர் சா
காலம் நிருத்தஞ்செய்தனா. அக்காலத்தையே வேதசிவாகமங்க
பிரதோஷ மெனக் கூறும். இதுபற்றி பதினெந்துதினங்கட கோ
முறை வரும் திரயோதசியைப் பிரதோஷமெனப்பதனி, தினந்தே
றும் மாலையு மிரவுகலக்கும் ஒருசாமப்பொழுதையும் பிரதோஷ
கால மெனவும், வருடத்திற்கோமுறை யெய்தும் மகாசிவராத்திரி
யை வருடப்பிரதோஷ மெனவும் கூறாநிற்பா ஒவ்வொருதினமுப்
உதயாகி இருபத்தாறேகால நாழிகைமுதல் இரவுமூன்றேமுககால
நாழிகைவரையும் நாழிகை ஏழாை இவ் ரஜகிமுக காலத்திற சம்ப
விப்பது பிரதோஷ மெனவும், மத்தியான முகூர்த்த மெட்டனுள்
ஏழு கழித்து எஞ்சிய எட்டாவது முரூர்த்தமே பிரதோஷமெனவும்
ஆகமங்கள் கூறும். இம் முறைபற்றி மாதப்பிரதோஷத்தை மாத
சிவராதிரி யெனபா.

இதுநீங்க. சிவபிரான நிருத்தஞ்செய்கண்ட தேவா களித்து
இருகரங்களை யுஞ் சிரடேற்குவித்து மனதை மகாதேவனபால் பதி
த்து அரணே பரனெனமதித்து ஆரந்தக்கூத்தநாடினா. அனபுருகிப்
பாடினா. ஐயனைக் கொண்டாடினா. அருளாளா விடைபெற்றுத்
தமகிடத்தைநாடினா. இதத்கைய நிருத்தகாலத்தில் தேவர்கள் தத்
தமக்கியைந்த வாச்சியங்களும், தீருமால் மீருதங்கழும் வாசித்தனா.

பெருமான் திருக்கயிலாயமீரியில் உமாதேவியார் முதலானா
காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அவசரம் சந்நியாநிரு
த்தமூர்த்த மெனப்படும்.

పరమోత్తరకాండమ్.

వాక్తేవీత్రుతవలలకీతమకోవేణుమతతపతమణ్ణ
 యతాగోనతితరకీరారమాపకవత్తీకయపరయోకాగ్రాసితా
 వీత్రుణుణుసానతరమ్రుతవకవాతనపరొతేవాసమనతాతసత్తీతా
 సేవనీతేతమ్రుపరతేవాసమయేతేవమమ్రుదానీపతిమ్.

బ్రహ్మోత్తరఖండము.

వాగ్దేవీత్రుతవలలకీతమకోవేణుమతతపతమణ్ణ : ।
 సాళీన్ద్రకర్కరమాభగవత్తీయప్రయోగాంచితా ॥
 విష్ణుస్సాన్ద్రమృదంగవాదసపటుదేవాస్సమంతాస్థితా : ।
 సేవనీతేతమ్రుపరతేవాసమయేతేవమమ్రుదానీపతిమ్ ॥

శాన్తియానిత్రుతత్రాతతయేనమ్

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறமபலம்.

ப தி ன ற வ து ச தாநிருத்த மூர்த்தி.

சிவபெருமான ஆனமாகளுக்குப் பெத்த முத்திகளைத் திரு
வருள்செய்தறபொருட்டுப் பஞ்சாக் கரமே திருமேனியாகக் கொண்டு
பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான்றும் இயற்றுகிறபா.

“தோற்றநுடியதனிற் றோயுகுத்தியமைப்பிற்
சாற்றியிடுமன்கியிலேசுகாரம்—ஊற்றமாய
ஊன றுமலாபபதத்திலுற்றதிரோதமுத்தி
நான றுமலாபபதத்தேநாடு”

“மாயைதனையுதறிவலவினையைச்சுடும்பெரு
சாயவமுகையருடானெடுத்தது—நேயத்தால்
ஆனந்தவாரிதியிலானமாவைத்தானமுத்தத்
தானெந்தையாபாதநதான்.” எனனும உண்மைவிளக்க

கத்தின்படி, பெருமான மூன்றுதிருக்கரங்களாலும் இரண்டு திரு
வடிகளாலும் பஞ்சகிருத்தியியற்றுகின்றா, எவ்வாறெனில தமருக
மேந்திய கரத்தினால் சிருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினால் தீத்யும்,
மழுவேந்தியகையினால் சங்காரமும், முயல்கள முதுகிலுன்றிய திரு
வடியினால் திரோபவமும், அநவரதநடம்பயிலும் அடித்தாமரையி
னில் அநுக்கிரகமும் புரிவா. அன்றியும்,

“உரையுணர்வுக்கெட்டாவொருவன்மிகுபஞ்சாக்
கரத்தால்வமைகடான்பாதி—பரையிடமாய்க்
காணும்படியேகருணையுருக்கொண்டாடல்
பேணுமவாக்குண்டோபிறப்பு.”—என்றபடியே, ஆன்மாத்

களை அநாதியே பந்திகப்பட்டுள்ள பாசவீகமபோககி முததியடை
தற்பொருட்டே, அருளவழிவாகிய அமமையா பகதாறுக்கிரககார
ணமாய், பஞ்சாககரவழிவாகிய அவ வாநந்த திருநடனத்தை வாம
பாகத்தினின்று தெரிசிப்பா மேலும்,

“ஆடுமபழிகேணலமபலத்திலையனே
நாடுநதிருவழியிலேநகரம்—கூடும
மகரமுதரம் வளாதோளசிகரம்

பகருமுகமவா முடியப்பா.”—என்றபடியே சிவபிரான்

நிருததகோலங்கொண்ட ஞானறு திருவழியில் நகரமும், திருவயிற்
றில் மகரமும், திருத்தோளில் சிகரமும், திருமுகத்தில வாகாரமும்,
திருமுடியில் யகரமுமாகக்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக
நின்று ஆனமாககளினமீ துள்ள கருணையால் ஐவகையவான திரு
ததியங்களை யு மியற்றா நிற்பா. இனி இந்நடனம் ஊனநடனம் ஞான
நடனம் என இருவகைப்படும். சிவபிரான் திருக்கயிலாயமலை - ஸ்ரீ
மேருமலை - வடாரணயம் - திருத்திலலை - திருவாலவாய - திருநெல்
வேலி - திருக்குறறாலம் - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக் கூறப்படும்
பல விடங்களிற் பல காரணங்களாற் பலமுறை பதம்பெயாததாடி
பிருப்பினும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத
தியகாரணமாக எப்போதும் உமையம்மையா தரிசித்து நிற்கும்படி
கருமால் திருநகத்தேவா பிரமதகணங்கள் முதலானாறு தோற்கருவி
தொணக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சகருவி மிடற்றுக்கருவி முதலிய
வற்றினொசையோடு திருநடனஞ்செய்திருத்தலின, சதாநித்தமூர
ததியெனப் பெயருற்றனா.

சதாநிருத்தமூர்த்தயேநம:

உ
வெமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினேழாவது

சண்டதாண்டவமூர்த்தி.

ஸ்ரீவடாரணயத்தின் மகிமையைச் சிவபிரானா சொல்லக்கே
ட்ட சுநந்தமுநீவர், பெருமான அறுக்கிரகிதவண்ணந தாண்டவ
தரிசனத்தை விருமபி ஆங்கடைந்து தவத்திருநதனா, அவவாறிரு
க்கையிற கண்ணுதல கைவிரலணியாகிய காரீர்கோடகன், திருவிர
வில விஷத்தைக் கக்க, விடையூதி “நமமை மனத்திற கருதாது
மமதையோடு நீசெய்த நீமைக்காகத் திருக்கையை நீங்குக” என,
நாகம் நடுகிப பணிய, நாதன “வடாரணயத்தலத்திற பலவாண்டுக
ளிருந்து அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுநந்தருடன சண்டதாண்டவத்தைத்
தரிசித்துப் பிறகுவருதி” என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட,
இறைவா “இதனோத்தத்தில மூழ்கி ஆண்டுள்ள முநீரீர்த்தந்தில்
முனைக்க” என, அரவு அவவாறே ஆலவன மடைந்து அருந்தவஞ்
செய்யுஞ் சுநந்தனாக கண்டு நீதாமூது தனது வரலாற்றைச்சொல்ல,
சுநந்தமுகிவர் மகிழ்ந்து சன பக்கலிற் றவமியறம்பணித்து, பழய
படி நெடுங்காலத் தவத்திருப்ப, முகிவரைப் புறறமூடி முடிமேல்
முஞ்சிப்புல் முனைத்தமையால், அவா முஞ்சிக்கேசமுநீவர், எனப்
பெயாபெற்றனர். இது கிறக:

நிகழ்பன் கம்பன் எனனும் நிசாசர நிருவர் செய்துவருந்
தீமையைப் பொறுத தேவர்கள், பார்வதியாளை நோக்கிப் பலகாலா
தவஞ் செய்ய, இறைவி இமையவன்முன் தோன்றி “அமரனே நீநீ
ளவாலிய அடைவே அவர்களை யழிப்பேன்” என நகுளிச்செய்து

17. காளிதாண்டவ மூர்த்தி.

மலைச்சாரலை யண்டாது தவவழிவேற்று வசித்திருக்கையில், சண்டன் முண்டன் எனனுந் தானவ் நிருவர் சாம்பலியைச் சாராது, “தார் குழலே! தனித்திருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலியுடைய சும்பனி டஞ் சூக” எனச் சொல்ல, அம்பிகை “அருந்தவமாற்றும் யான் ஆடவரோ லொயாடேன். அனாககணத தகலுமின” என றறைய, அவர்கள் சுமபாசரணபால, தேவியின பொலிவை வியந்த செப்பி, அவ னேவலாற சில படையுடன் மீட்டுஞ் செனறழைத்து வராமை நோக்கி வலிதிற கைப்பற்றி யீக்கக்க கருதுகையில், விமலை வெருளி கொள்ள, அமமையாதோளிவிருந்து அநேகஞ்சேனையும் ஒரு சந்தியும் அதறித்து, அவ விருவளையுஞ் சேனையுடன் சங்கரித்தனா. “சண்டனையு முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையாற சாழண்டி யெனப் பெயாபெற்றுத் தரணியோ தொழ வாழுதி” என அச் சத்திக் கரு ளினா. அவறறை யறிந்த நிசுமபன-சுமபன எனபோர் அநேக அசுர ருடன் ஆபபரித்து வந்து அமமையை யெகித்து அஸ்திரமாரி சொரிய, உமாதேவியா தமதுடலினின்று சந்தமாதர்களையுஞ் சிவ தூதியையும் உதிப்பித்து யுத்தத்திற கனுப்பி அவர்களால் அகரச் சேனையை யழிப்பித்து, தாமே முதலில நிசுமபனையும் பிறகு சுமப னையு மாய்த்தனா.

ஆற்ற லுடைய அவ் விரண் டசுராகட் கிளையா ளாகிய துரோதி யெனபவள பெற்ற இரத்தபீசவீரன துடற சோரியல் ஒருதுளி தனாமேல விழாதால் அததுளி தனைப்போலத் தானவ னாக வரம்பெற்றவன. இச்செய்தியையறிந்து இமைப்பொழுதி லெகித் தனன். அங்கிருத்தனுடன் சத்தமாதர்கள் சமாசெய்கையில், உதிரத் துளிகட் கொவ்வோர் உருவேற்றதுகண் டோழுவந்து உமையம்மை யோ லொப்ப, தேவியா சின மிகத் திருத்தோளினின்றுங் காலி தோன்றினள். “பெண்ணே! யான இரத்தபீசனைச்சங்கரிக்கையில் உதிரத்துளி யொன்றும் பூமியில் விழாமல் உன் கைக்கபாலத்தேங்கி புண்ணக்கடவாய்” என்று பணித்து, அவ னுதிரபானஞ்செய்துவர,

இறைவீ இரத்தபீசனை இமைப்பி லழித்து, இமையவரை அவரவா நாடழிற் கேக விசைத்து, காளியைக் களித்து அவளுக்குச் சண்டி யென்று பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமானிடம் நிருத்தஞ்செய்து அவா பக்கலில வசித்தலும் ஆகிய இவற்றை அதுகொடுத்தது, சத்த மாதாகட கருளசெய்து அநாதாதானமாயினா. காளி அசுர ருநிர மருநிய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரத்தாலு மிறுமா ந்து, மாயிசம் நீண முதலியவற்றைப் புசித்து, மோகினி-இடாகினி பசாசு-பூதங்கள் புடைசூழ ஒருவனத்திலிருந்து மறறொரு வனத்திற் குப்போய உலக முழுவது முலவி வடாரணயத் தருகிலவந்து யாவ னாயுந் துன்புறுத்தி வாழ்ந்திருந்தனள். இஃ திவவாறிருக்க

ஒருநாள திருவாலங்காடு சென்ற நாரதமுநிவருக்குக் காளி யின தீசெயலகளைக் கார்க்கோடக் முனிவன் கூற, நாரதா கேட செ செலலுமளவில, காளி விழுங்குவர, அவா மறைந்து சென்ற விண்ணைவகண்டு விஷயத்தைவாயவிண்டனா. தீருமால் சிவபிரான பால திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவா “இப்பொழுதே அக்காளி யின வனமை குன்ற வடவன் மடைவோம்” என்று கூறி, சுருத்த முநிவா காகக்கோடக் முநிவாகட்குக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆலவன் மடைந்தனா.

மாதேவன் வயிரவவடிவுகொள்ள, அவருடனவந்த பூதகண ற்களுடன் காளியின சேனை எகித்தது ஆற்றாது, காளிக் கறைய, அவள் அமாககோலங்கொணவெந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து “நிருத்த யுத்தஞ் செய்வோம்” எனநிகழ்த்த, முனனோ னிசைந்து முஞ்சிகே சர் காகக்கோடகாகட்குத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்துக்குத் தேவ ருடன் வந்தனா, அக்காலத்து அமரா அவரவாகட் கிசைந்த பல வாததியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அறபுதம் - இரொள்தரம் - கருணை-குற்செய்-சார்தம்-சிருங்காரம்-பயம்-பெருநகை-வீரிய மென் னும் நவரசங்களும் அபிரயமும் விளங்க வாத்தியங்கட் கொப்பப்

பாண்டரங்க மாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செயகையில, கருணாநிதியின திருச்செவியி லிருந்த குண்டலமானது நிருத்த வேகத்தால நிலத்தில நழுவ, அதை இறைவனோ திருவடியொன்றினாலெடுத்தது தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து காளியைத் தோல்வியடையச்செய்தனா. அவள செயலற்று நாணிப்பணிந்தனள். அருளவள்ளல் “நண்டோர் சத்தியாயிருத்தி” என அறுக்கிரகித்து இரு முகிவரும் எண்ணிலலா அடியார்களும் தமது தாண்டவ கோலத்தைச் சாவகாலமுந் தரிசிக்கும்படி ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

இதுகாரணத்தா லிறைவா காளிதாண்டவமூர்த்தி யெனப் பெயர் பெய்தினா.

நீருவாலங்காட்டுப்புராணம்.

“இனசுவைபொழியுஞ்சாயலபினயமில்லங்கச்செவ்வாய்
புனசிறுமூறுவலபூபப்பபுரணவானந்தமபூரித்
தனபுறுமவையோருள்ளமயாதரவியங்கடகேற்ப
வின்படுநடனங்காளியோடரனவினை ததவேலை.

மடிதருமூலகமென்னவயங்கருணலகிமெல்ல
வடிபெயாததாடலசெய்யவருகுறுவகாளினோக்கி
யொழிவுறுநாணிநமேவியொளிமுகமிறைஞ்சியொல்கி
வடிவுறுபாவைபோலச்செயலமயங்குகின்றாள்.”

சண்டதாண்டவ மூர்த்தியேநம:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினெட்டாவது கங்காதரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயமிகிற் கருதினான் ஓர் சிங்காரவனத்தில் சிவ பிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுடையாமல ஓர் விளையாடல் கருதிப் பினவந்து தமது திருக்கரங்க ளிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளை மூடினா. அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆனமாக்களெல்லாம் அலலலுறறமுங்குமபடி அந்தகாரம் நிறைந்தது. தினகரன வெயிலும் தினகளின் நிலவும் தீயின சுடரும தேவர் ஒளியும் மறநெருகுமுள்ள பிரகாசமு மிறந்து உலகமுழுவதும் பேரிருளமயமாயிற்று.

சிவபிரான திருவிழியொளியால் எல்லாச் சோதியும் இயங்குந தன்மையால், கவகாளனது கண்களைக் கவுரி கையால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல கழிதல் கருதி, கருணைமூர்த்தி மன்னுயிரத்தொகைகட்கினனருள்புரியத் தன்னுளமதனிலுன்னினனாகி, நெற்றியினாப்புண் றீள்விழிதோன்றுவிதது அன்னதுகொண் டெலகின இன்னலை விலக்கி நீங்குகிலையாய நிறைத்தேயுநிருளைத் தீர்த்தது, தினகள்-செஞ்சுடர்-தீ-மூதலாய சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தத்தம் உண்ணிறைந்த பெருங்களிப்பால் உடம்பாகனை வழுத்தின. இத்திறச் செய்கையை இறைவி யறிந்து தெதமதனில் மெத்தப்பிரமித்தாசன் இணைவிழிமூடிய இருகரத்தையும் இம்மட பொழுதி லெடுத்தனள். அவ்வாறெடுக்கையில், அம்மையாருக்கேற் அஞ்சுத்தால் விரல்கள் பத்தினும் வியாவுதோன்ற, விமலைகளிலை விதிர்க்க, பத்து விரலி விருந்து பிறந்தவை பத்துக் கங்கைகளாகி

18. கங்காதா முர்த்தி.

பெருகிச் சத்தசமுத்திரங்கடஞவழிகொண்டன. தூறு ஆயிரம் கோடி முதலிய கணக்கிலலாத முகமுறறு மூதுலகமுழுவதும் மூடிப் பரவக் கண்டு மோசம்வந்ததென்று இந்திரன் பிரமன் விண்டு மூவரும் திருக்கயிலாயகிரியில திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சுநந்திதானத்தினுட்சீன்று திரியம்பகளைச் சேவைசெய்து “தேவதேவா! ஏதோ வோவெள்ளம் எங்கும்பெருகி எல்லையிலலாதினாநது யாவையும்ழிய அண்ட முழுவதுங் கவாந்தது. அதனை யடக்கி அடியேங்களை யும் அகிலததையும் அளிக்கவேண்டும்” என றறைய, பன்னகாபரணன பாவதி வீரலிற் பத்துக் கங்கைகள் உறப்பவித்ததை யுணாததி உலகைச்சூழ்ந்த அவ வெள்ளத்தையுணனி யழைத்துத் தமது சடைக் கறறையி லோர் மயிர்முனையில் தரித்தனா. அது கண்ட மூவரும் அரனை வணங்கி “அருள வெள்ளமே! அவனி முழுவது மழிக்கும் படி வந்த அவ வெள்ளம் அனனையா திருவிரலினின்று ஜெனித கமையானும், தேவரீர் செஞ்சடைமீதிற சோத்தியதானும் புனிதமாகப் பொருந்ததலானும் எங்கள் நகரத்தி லிருந்த அநிற சிறிது அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, இறைவா சடையிலிருந்த ஒரு கங்கையிற் சிறிதுசிறிது வாகுகி மூவாகையிலும் நலகி உடனசெல்லப் பணிததனர் எம்பெருமானது விடைபெற்று இந்திரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன் மனோவதி பட்டணத்திற்கும், விஷ்ணு வைத்தந்த பதவிகருங் கங்கையைக் கொண்டு சேர்ந்தனா

தேவியாந்த திருவிரல வியாவினா லுண்டாகிய கங்கை உலகத்தை யழிக்கும்படி இனாந்து வருகையில், அதன் வீறு குன்ற விமலா தமது வேணியி லணிந்த காரணத்தினால் ஐயனுக்குக் கங்காதர மூர்த்தி யெனப்பதோர் அபிமான மெய்தியது.

இஃ திவ்வாறிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரார் “திருமால் திரிவிகிரமாவதாரங்கொண்டு, மாவலி பால மூவடிமண் ஏற்று ஆகாயத்திற் றனதடிபை கீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தால் அபிடேகித்தனன்” எனவும், மற்றொருசாரார் “வாமனாவதாரதிகொ

ண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்று கங்கை அவதரித்தது.” எனவும் கூறி, “அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிகதனா” எனவும், காண்பரம்பரையில் வழங்கிவருகின்றனா. அவையொவ்வா: எவ்வாறெனில்,

தூதீசி - கண்ணுவா-பிருகு முதலிய முகிசிரோஷ்டாகள் சாபத்தாற் பததுப்பிறவி யடைந்த பதுமநாபா (மச்சம் - கூாமம்-வராகம் - நரசிம்ஹம் - வாமன மாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், (கண் - ஓடு-கொம்பு-தோல-முதுகந்தண்டு இவற்றைப்பறிக்கொடுத்து) ஈசனால்தண்டிக்கப்பெற்றும், மற்றைந்தவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்சித்து வரங்களை பெற்றும், தான் பெற்ற சாப்பபடி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழிறதனா எனச் சிவபுராணங்கள் விளங்கக்கூறும். [இச் சரிதங்களை முறையே மச்சாரி - வராஹாரி - கூாமாரி சிம்ஹக்ரம் - கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்]. இது நிற்க.

ஈண்டிக் குறளுந் வேற்று, மாவலிச்சகரவாததிபால யாசித்து மூவழிமண் பெற்று, வையகமும் வானகமும் மாயோன அளந்தபொழுது, அவ வாமனனது அடி அங்குஷ்டம் மே லண்டகடாக முகடழிற் பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆவருள்ள ஆகாயங்களை அவ னிமே லொழுகியதென்றும், அது கங்காதவாரத்தின் வழியே, மாளவதேச மூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், சிவரஹஸ்யம் துதியாமசூதில ஸ்ரீநந்தியெம்பெருமான ஹிமவானுக ரூப் பூலோக விசிஷ்டத்தைக்காட்டுகிற கட்டத்தில்கூறப்பட்டுளது.

சிவரஹஸ்யம் துதியாம்சம்.

அந்நாவித்ரமதோவிஷ்டேனோபாததோநிகதாரநாக
கங்காதவாராதபரதிசயாபதிமஸங்கதாமானவாரதிமே.

ಅನೃದ್ರಮುಖೋಽಪಿ: ಸಾಕುರ್ನಿರ್ಗುಣಃ |

ಗಂಗಾಪ್ರಾಪ್ತ್ಯೇವೈವಂ ಸಂಗಮಾಳಮಾಂಶಮ್ || ೩೪೪ ||

அவ்வாறன்றி, அவவைணவா கூறும் விஷ்ணு பாடோதக கங்கையைச் சிவபிரான அணிந்தது மிலலை. கமலேகளவன காலினின்று கங்கை ஜனித்ததுமிலலை. அங்கு கங்கோற்பவமாகக் காரணமுமிலலை யென்பவை நன்கு விளங்குகின்றன அல்லது அவர்கள் அநுமர்னிகமும் வகையே அததிரிவிக்கிரமன தாளிற கங்கை ஜனித்திருப்பினும், அது அததிருமாலின சிரமேலேயே விழுந்தது அவருடலின வழியே யிழிந்து தளையையடைந்து ஊரகடக்கவோடியிருக்க வேண்டுமே யன்றி, சிவபெருமானதமமால காவபங்க நிமித்தமாய் முதுகென்பைப் பறிக்கப்பட்ட வாமனனது பாடோதகத்தைச் சிரமேற்கொண்டா னொன்பது வேதாகம விருத்தமாகவே விளங்கும். வாமனாவதாரத்தின சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்த ஸ்ரீகங்காள மூர்த்தியின கன்னியமும் பின்னர வருமிடத்திற் கண்ணோக

திருவாசகம்.

“ மலைமகனையொருபாகமவைத்தனுமேமற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயும் துவென்னேடி.
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயநதிலளேற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேட்கப்பாயநதுபெருங்கேடாஞ்சாழலோ.”

கங்காதரமூர்த்தயேநம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

பத்தொன்பதாவது

கங்காவிசர்ஜனமூர்த்தி.

அயோத்திரகரா யரசுபுரிந்த சகரன் எனனுஞ் சக்ரவா, விதித அசுவமேதபுரவியை அமோசனகண்டு மனமபொறாநு! தன வாழ்வுக ினம வந்ததே யென்று சிந்தை நைந்து வஞ்சனைய பறறி, பாதலத்திற் கடுந்தவமபுரியுங் கபிலமுனிவாபககலிற் கட்ட போயினன். அமமன்னவன் மக்கள் அறுபதினாயிரவரும் தநந் கட்டளைப்படி தரணிமுழுதுநதேழிக் காணாது, பானாத தோண்டி பாதலமடைநது அரியதவசியாகிய கபிலர் பககலிற் கட்டியபரிடை கண்டு இக்கள்வனே நமதுபுரவியைக் கவாநது காவலன் யாகததை போககக் கருதியவனென்று கனன்று அவா துனபுற வைதன் அதனால் முனிவா முனிநது விழிகக, விழித்தியிறா சகரபுத்தி! அறுபதினாயிரவரும் சாம்பரா யழிந்தனா. அச செய்தி யவருட் போநத துதுவா சொல்லத்தெரிந்த அரசன தன் பெனத்திராநுக் அஞ்சுமாண யழைத்து “என புதல்வ ரிறப்பினும எடுத்த யாகதனை விடலாமோ” என, அஞ்சுமான பாதலஞ் சென்று கபிலா மு னுள்ள சாம்பர மலையைக் கணனுற்று நடுங்கி, முனிவர் முன்வந் குதிரையைக் தேட்க, முனிவர் மணமகிழ்நது புரவியைக் கொடுக்க பெற்று, பூவுல கடைந்து பிதாமகன்பால விடுத்த அவ யாகதன் முடிப்பித்தான். அவன் சந்ததிய லொருவனான பகீரதன் லவ டைக்காலத்தில, தன் மூதாதையர் முனிவன் முனிவால் முடிந், சாம்பராய் நரசகத்தில் மூழ்கியுள்ளார் என்று தெரிந்து, அவர்களை

19. கங்காவிசர்ஜன மூர்த்தி.

சுவர்க்க மடைவிக்கக் கருதிப் பதுமனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடர் தவம்புரிந்தன. பகீரதன் பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னமாய் “ஆகாயகங்கை அவாக ளஸ்தியிற்பட்டாற சுவாகக் மடைவா. அது அவனிமேல வரில அதன் வேகத்தை யாற றுதல அரனுக்கு அமையுமனறி ஏனையோருக் கேலாதாவின், சிவ பிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்க” எனச் சாற்றி மறைய, பகீரதன் பதினாயிரவருடர் தவம்புரிந்து பரமனருளபெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயாயிரவருடம் அருந்தவம்புரிகையிற் கங்கை பெணவழிவாக வந்து “என வேக மதிகமாதவின் எனனைத் தாங்குமபடி ஈசனை நோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க” என நிசைப்ப, இறைவனை நோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறுவருடமமீண்டித் தவஞ்செய்து எம்பிரான் காட்சிதர, கங்கை பெணவழிவாக வந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து, “காக்கிறேன்” என்றுகண்ணுதல கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று, திரும்பவும் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞாறுவருடர் தவ மிழைத்தன. கங்கை அப்பொழுது திரிலோகமும் அச்சமுற்று அலறுமபடி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவவாறுவரத் கங்கையைச் சிந்தாமற் சிவபெருமான சடைநுனியி லணிந்தனர்.

பகீரதன் கங்கையைக் காணுமற் கலங்கிநிற்பது கண்டு கருண மூர்த்தி “நமது சடையிலிருக்கின்றனன்; அஞ்சாதை” என்று திரு வாயமலாநது சிறுதிவலை விட, கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதியுரு நண்ணி நானிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கை முன பகீரதன் படாகையில் இறந்தோரைக் கதியிற் சோகக் வினாந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், சந்நிபுநிவந் வேள்விசகலையுழிய அவா கோபித்தது அந்நீரை உள்ளங்கையி லேற றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் சுநறுமுகிவரைப் பணிந்து முன் நடந்தவற்றை மொழிய அவா மனயிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையாற் காநவி யெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகரர்க ளுடலுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள் நற்கதி யடைந்தனர்.

பகீரதனா கொண்டுவரப்படுதலின் கனகைக்குப் பாகீரதி யெனவும் ஓர் பெயர் வழங்காநிற்கும். மேல் கனகாதரத்திற் கூறிய வண்ணம் சிவப்பிரசாதத்தினால் பிரமன தனது மனோவதி நகர், நருக கொண்டுபோன கனகை பகீரதன வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்த பொழுது, உலக மழியாமல் சிவபிரான தனது சடையி லேறறு, அவன் பிரசாதத்தினக் கிரங்கி அதிலோ துளி விடுத்தனா ஆதலின் கனகாவிசாஜனமூத்ததியென நாம மெய்தினா.

இராமாயணம்.

கனகாயா பதநராஜந பருதிவீரஸஹிஷ்யதே
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமடஸயாமிஸூலின.
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகநலோகநகா துமாஹஸி
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர.
ஸஹிதயபரவீதஸாவாநபுநஸசேதமுவாசஹ

ராமாயணம்.

கொண்டாயு:பதநராஜந பருதிவீரஸஹிஷ்யதே ।
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமடஸயாமிஸூலின: ।
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகநலோகநகா துமாஹஸி
தேவாநாம்சவச:ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர: ।
ஸஹிதயபரவீதஸாவாநபுநஸசேதமுவாசஹ

நவமஸ்கந்தம்.

கஸ்சதாரயிதாவேகமபுதிஷ்யெளமிமஹீதலே-பகீரத.
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவாதமாஸரீரிணம
ஹஸ்யிநததமிதம்பரோதமவிஸ்வமஸாஸவதந் துஷ்ட.

நவமஸ்கந்தம்.

கஸ்சதாரயிதாவேகமபுதிஷ்யெளமிமஹீதலே ॥
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவாதமாஸரீரிணம ॥
ஹஸ்யிநததமிதம்பரோதமவிஸ்வமஸாஸவதந் துஷ்ட ॥

வீஷ்ணு புராணம்.

ஸ்ரீபோஜடாகலாபாதஸாவிநிஷ்கராநதாஸதிபாகரீர
பலாவயிதவாதிவமிநிரயேயாபாபாநஸகராதமனாந-

విష్ణుపురాణం.

శంఖోజఃటాకలాపాత్సా వినిష్ఠాంతాస్థితకరాన్ ।
 పావయిత్వాదివంశ్యే యాపాపాన్ సగరాత్తజాన్ ॥

ஸ்காந்தபுராணம் தகடிகாண்டம்

இயமகாவபராகராதாசேநஸுபிமௌலிகா
ஐடாகோடரநிலயாசக்ஸாசவிஸாஜிதா

స్కాందపురాణం.

ఇయంగర్వపరాక్రాంతా ఈశేనశశిమాళినా ।
జటాకోటీరసలయా చక్రేసాచవిసర్జితా ॥

கந்த புராணம்.

“அநந்திமூன ஸ்தனனிலயனகாபுருந்தகனகை
தன்னருநிதிலினமிககபகீரதனதவததானமீளப
பினனருமிமையாமுககட்பெருந்தகைமுடிமேறறாங்கி
யிநிலவணாபபிறசெல்லலிறையகிலவிடுததலசெய்தான.”

கனகாவிசாஜனமூர்த்தயேநம.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது திரிபுராந்தகமூர்த்தி.

தாரகாசுரனபெற்ற தனயராகிய தாரகாஷ்டன் கமலாஷ்டன் வித்துன்மால் யெனனு மூவரும், பிரமனை நோக்கிப் பெருங்காலந் தவம்புரிகையில், பதுமன் அவாகட்டுமுன தோன்றக்கண்டு பணிந்து கீன்று பலவகையாகத் துதித்து “அண்ணலே! அடியேங்கட்கழியாவர மருளவேணமே” என, மலரோன் “மைந்தோ! மடியா திருப்போர வையகத்திலை; கற்பகாலங் கழியின யானும் இந்நிராதி தேவர்களும் இறப்போம், ஈசனே விறவாதவன். ஆதலின் அது நீங்கமேம்பாடாவது மோஷ்டமாவது வேண்டி நருதம்” என, தானவா “பொன-வெள்ளி-இரும்பின லமைந்த மதில்கள பொருந்திய முப்புரம்-பூமி - அந்தர - சுவாகக மென்னும் மூவுலகங்களிலும் வேணமே, அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விருமபியஇடத்திற்குப் பெயர வேணமே. அப்புரமூன்றம் ஒன்றுபட்டபொழுது சிவபெருமானே ஒரு கணையிலழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியாவரம் வேண்மே” எனக்கேட்க, பிதாமகன் அவவாறே பிரசாதித்துத் தன துலகு சார்ந்தனன்.

தாரகாஷ்டன் முதலாயினார் அளவில்லாத அவுணர்ச்சேனையையுடையவராய், மயன் என்னும் தானவத்தச்சேன வருவித்துத் தங்கள் விருப்பின்படி பூமியி லிரும்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற் பொன்மதிலுமாக, பல வளப்பமு நிறைந்து முப்புரம் நிரூமிக்கச்செய்து, தமக்கு வேண்டிய தொன்றுமின்றி, சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்ந்திருப்

20 திருமுருகன் மூர்த்தி.

பிணம், தமது குலத்தியற்கைகளுக்கு குணரூதவராய வைஞ்ஞமுதலிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சின்னத் திருநாளை கேளவன், இரத்திரன் முதலிய இமையவரை யுடனகொண்டிப்போ யெதிர்த்துத் துன்புறுச் சகியாமல், தேவா குழுவுடன திருமபி மேருமலையின வடபாலிற் புகாலந் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாருடராய்க் காட்சி தந்தனா. தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவா தீமையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபிரான “ அவர்கள் நமதடியராதலின், அவர்களைச் செருத்தல அடாது ” என்றருளி அந்நாததானமாயினா.

விண்டு, தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்ட, நாரதமுநீவர் சீடராக வுடனவரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாகமம் பிரசங்கித்து, அவனாமருடடிப் பவுத்த ராக்கினா, அமமாயையி லகப்படாதா மூவரோ யாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து “ நீங்கள் அம் மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில பூண்டோர் ” என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலை யடைந்து தேவகூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனா. பெருமான அஃ தறிந்து அருளவடிவாகிய திருநந்திதேவரை விளித்து “ தேவர்களபாற் சென்று திரிபுரத்தவரைச் செய்க்க இரதமுதலிய யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிக ” என, நாகியெம் பெருமான மேருமலை சேர்ந்து அவவாறே அமராகட்டு ஆஞ்ஞாபித் துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனா, .

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சங்கிர ருரியர் சக்கரமரக வும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுக் ளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த சிரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுங் கொடியாகவும், நகரத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்விரி வாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள்

(கடுப்பாகிய) எண்ணெயுற்றும் இடுக்குமரமாகவும், அட்டபாவதங்கள் தூணுகவும், எட்டுத் திக்கலுங்கள் இடையிற றுங்கவும், சததசமுத திரம திராசசீலையாகவும், ஞானேந்திய கனமேந்தியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனையாகவும், புராணம் - வேதாங்கம் - சாஸ்திரம் - மதுக்கள் மணியாகவும், மருத்துக்கள் படியாகவு மமைந்த திவ்வியமான ஓர் தேவாச செயது, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாய்ப் பூட்டி, பிரமணைத் தோசசாரதியாய் நிறுத்தி, பிரணவமே குதிரை தூண்டி கோலாயக் கொண்டு, கங்கை அதிதி முதலிய தேவநங்கையர் நரபுறமுஞ் சாமரை யிரட்டவும், துமபுரு நாரத ரிசைபாடவு மமைத்து, அரமபை முதலிய கணிகையர் நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலை வல்லாகவும், வாசுகியை நாணுகவும் நியமித்து, திருமால் பாணமும், சரசுவதி வில்லிற்கட்டிய மணியும், அக்கினி தேவன் அம்பின் கூவாயும், வாபு அம்பிற்கட்டிய இறகாயு மேற்படுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்த திருநந்திதேவனைப் பணிந்து “அமரர் அமாககருவிகளை யமைத்துக்கொண்டடைந்தனனொன்று அருளவள்ளவ சநிதியில் அறிவிக்கவேண்டும” எனப் பிரார்த்தனை செய்தனா.

அவா சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவா தேவியாருடன் இடபாருடராய் இரத்ததை யடைந்து இமையவா எண்ணத்தின் படி அதிற் காலுன்ற அதன்சக முரிந்தது. அச்சுதன் அக்கணமே விடை வழுவாகி எம்பிரானே யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரை மேல்வீழ், சிவபெருமான திருவருளமேலீட்டாலிறங்கினா, பிரமன் ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவரருளால் அவவிரதம்முன போலாக அதன்மேற் பெருமான அமமையாருடன் ஆரோகணித்தனா. மூத்தபிள்ளையா - இளையபிள்ளையா - திருமால் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலேறிவரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்துவரவும், சததருஷிக ளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவா பொற்பிரம்புகொண்டு முன் செல்

லவும், பாதுகம்பன-வாணன்-சங்குகன்னன் முதலிய சிவகணநாதர்கள வாசசியமிசைக்கவும் சிவபெருமான இரதாருடராயத் திரிபுரத்தைச் சமீபித்தனா.

அமரர்கள் அப்பொழுது ஐயனைப் பணிந்து “அண்ணலே ! விலலைவளைத்துக் கணைவிடவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான தமதுதிருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய விலலையெடுத்து வளைத்து, வாசுகியாகிய நானேற்றினா. [அதில அம்புபூட்டித் திரிபுரத்தை யழிப்பின, அந்தரா அந்தமில்லாத அகந்தையுறுவ ராதலின, அவ்வாறின்றி] இடப்பால வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக் கடைக்கணித்து, பிறகு புன்னகை செய்யப் புரமூன்றாக தீப்பற்றிச்சாம்பராயின. பெருாதவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்துவந்த மூவரும், யாதொருதீமையுமின்றிப் பெருமானபாலவந்து டணிய, கண்ணுதல் அவர்களைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவர்களை அவரவரிடத்திற கனுப்பித் திருக்கலைமலைக்கெழுந்தருளினா அமராதயா தீருமபடி முப்புரத்தைச் சிந்தித்தெரித்தலின, சிவபிரான் திரிபுரத்கன மூத்தியெனத் திருநாம முற்றனா.

யஜுஸஸம்ஹிதை - ஸந்தி

தேவாமஸுராணந்தி ஸரஃபுரஜஸநய ஸமையவ மாதாஜாத ஹரிணீதாதேவாஜேதம நாஸகநுவந்தா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ மாதா ஹாயஸஸைவம வேதயஸசநோபஸதாவை மஹாபுரம ஜயந திஸுஇஷுகஸமஸுராவதாகநி மரீக்கஸேமகஸலயம விஷணுந்தே யநந்தேபருவங்க இமாமபரிஷயதி ருதரஇதயபருவந ருதரோவைக் குரஸோஸ்யதவிதி.

யஜுஸஸம்ஹிதை - ஸந்தி.

சேஷஸுரானாந்திஸஃபுர அஸந்யபூயஸமாஹர் ஜதாஹரி
சீதாபவகேஹம் ஷக்ஷஸகாஷஸந்நை வாகீஷகதஸ்கா வுரஸ
நூபஸ்கைய சூசஸஸந்நை வஸஃபுரஸ்யஸந்தி ஸஷஸ்கஸஸுரஸ

తాన్ని మనీకన్ సోమన్ శిల్పంబిష్టుం తెయనంతే బ్రువన్ కనూమ శిష్యుఁ
రుద్రఇత్యబ్రువన్ । రుద్రోవైక్రూరఃసాస్యతీతి.

మఘిమీనస్తుతి.

త్రితశ్శ్లోః సతే కాయమతగిపురతరుణమాడమపరవిజ్ఞావితేయై
కగీడమతయోనకలబలతనతరా పరపుణ్య .

మహిమస్తుతి.

దిధక్షీస్తే కాయంత్రిపురత్రుణమాడంబరవిధిర్విధేయైః ।
ప్రీడంత్యోనఖలుఫలతంత్రాఃప్రభుధియః॥

నాశిమ్మపురాణమ్

రత శ్శ్లోమాశకరపుకెలసత్రాయశనతెల తురంగమా
వేదతా సత్రుతేదోవీగిర్రుగిలశజ్జయాసేరేషోత తురతగిరాడ
సత్రాసత్రమీరతిరాజీరతితయాడమపరపూర్వకమ
తరుణవతసమమృతతానీరపురాణితగిణిలీలయా.

సరసింహపురాణము.

రధఃకుమాచక్రయగౌసూర్యచందౌతురంగమాః
వేదాఃసూతోవిరించిశ్చజ్యోతేషోధనురదిరాట్ ।
సీతామ్రమిందిరాదీశత్యాడంబరపూర్వకం
త్యణవత్సంహృతాన్తీశపురాణిత్రీణీలీలయా॥

తిరిపురతకణమృతతయేనమ .

21. கல்யாணசுந்தர முத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

இருபத்தொன்றாவது கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரியிற சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்கும்படி நவரத்தின மண்டபத்திற சீவபெருமான் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மன்னையா சிங்காதனத்தைவிட்டுத் துணுக்குற நெழுந்திருந்து இறைவரது இரு சரணுரவிந்தங்களைப் பணிந்து கைகூப்பிநின்று “தேவரீர்ப்பணியாத தீர்க்கன் மகளே! னபதனாலாய நாகுடியணியென்று சாற்றம் பெயரை மாற்றத் தயை செய்யவேண்டும்” எனப் பிராத்திக்க, அரவாபரணா “மாதே! மலையரயன் உனனை மகளாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான அவன்பாற குழந்தை யாகுக உனனை யாம் வந்து மணப்போம்.” என, அம்மையார அவவாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்தில மலாததவிசினகண மூவாணுள்ள மதிலவழிவேற்று நிறப் மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந்தெடுத்துப் போய், மனைவியாகிய மேனைகையிற கொடுப, அவள் பாலாட்டி வளர்த்தனள். அம்மையார ஐந்துவயதடைந்து அருளமேலிட்டால் அத்தனாகிய பர்வதராஜனுக்கறிவித்து அநுமதி பெற்று மலைச்சாரலிறீ பாணசாலைசெயவித்துச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனா.

அக்காலத்திறசிவபிரான தமயிடஞ்சோரது மனமொடுங்கும் வண்ணம் வினுவிய சநகன் - சநந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமாரன என்னும் நாலவருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப்போதிக்க, அவர்கள் “அடியேன்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலும்வகையருளவேண்டும்” என, “பொருள் இவவாறிருப்பது” என்று ஒன்று

முனையாது முனிவாபோல யோகத்தி விருந்தனராதவின, உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமண படைப்புத தவறுற்றது கண்டதேவா, அதனை விலகருவான கருதி மன்மதனை விடுத்த மலாகனை செலுத்தி யோகினை யழிக்கச்செய்ய, நினமலா நெற்றிவிழியைத் திறப்ப, மதனன சாமபராயினன அருகிருந்த ஓர்தி பரமனைப் பார்த்துப் புலமபி வேண்ட, பெருமான “உமையை மணந்தபின் உன கணவனை உதவுவோம்.” என, இரதி இமாசலமுற்றிருந்தனள்.

சிவபெருமான முனிவர்கட கருளி, இமயமலையடைந்து எம் மனனையாரது கடுகதவத்தைக் கண்டுகளித்து வேதியவடிவுகொண்டு, “யாது கருதித்தவஞ்செய்கின்றாய்” என, உமையமமை “சங்கரன என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கிறேன்” என, “பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்” என, இறைவிகோபித்த “கொடியோனே! அகன்றுபோ” என்று கூற, விமலா விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் கைகூப்பித் “தேவரினா அறியாமறகூறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டாம்” என, ஐயா “அவை பெமமைத துதித்தனவாக்க கொண்டோம், தவமொழிக் வினாவில் மணம்புரிதும்” என மறுமாற்றங்கூறி மறைதருனினா, பாவதியாரா நிகழ்த்துகூற, பாவதராஜனக்கேட்டுக் களிப்புற்றிருத்தான். சங்கராகயிலைசாரகது சத்தநூல்களாவருவித்து “மலைப் பரவன்மகனை மணம்பேசுக” என, மாதவா இமோற்கிரிபுறறு மனனனைக்கண்டு மகாதேவன் மனக்கருத்தினைப்ப, அவனங்கேரிக்க, அதனை அரண்பாலறைந்து அவரவரிடஞ் சேருந்தனா. இமோற்கிரி ராஜன் விச்சுவகன்மனல் நகாபுனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ் செய்து “பங்குனி புத்திரத்தினம் உததமத்தினமாதவின, உமையை மணஞ்செய்க” என விண்ணப்பித்தனன். பெருமான திருநந்திதேவனா விளித்து “தேவாகன முதலானாநாத் தருக” என, நந்தி தேவர்க்கித்தவளவில், கோடிஉருத்திரர்கள்-தூற்றுவா உருத்திரர்கள்-கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர்-உர்மாண்டர்.

ஆடகேசரா-திருமால்-பிரமன்-இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்கள்
 நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தாகள் - அஷ்டவசகங்கள் - சததருஷிகள் -
 யக்ஷ கினனர கருட காரதருவா முதலிப கணங்கள் - வேதாமகசாஸ
 திரங்கள் - யுகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருங் குழுமிவந்து
 திருவாயிலடைந்து நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்தனர். பிரமன் பல
 ரதனாபரணங்களை முனவைத்து அணியும்படிவேண்ட, பெருமான்
 'அணிந்தாம்' என்று அவற்றைப் பரிசித்து அராகலனே பொற
 பணியாகத்தோற்றுவித்து இடப்பவாகத்தி லாரோகணித்தத்தேவர்
 கள் மலாமாரிபெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசா - ஸகந்தா - வீரபத்திரா- வயி
 ரவா தத்தமவாகங்களில வரவும், சததருஷிக ளாசாவதிக்கவும்,
 பாதுகம்பன ஆயிரமவாய்களாற சங்கத்தொனி செய்யவும், வாணச
 ரன் சிவாச்சனைசெய்த ஆயிரங்கரங்களாற குடமுழ வடிக்கவும்,
 கணத்தலைவர்கள் பலவாத்தியங்களை முழக்கவும், திருநந்திதேவாபொ
 ற்பிரமபேதி, தேவமுனிவா கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன
 செல்லவும், இந்திரன் களாஞ்சியேந்தவும், ஈசான அடைப்பை
 தாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அகினி தூபமேந்தவும்,
 வருண பூரணகுமபமெடுக்கவும், திருதிடப்பணமேந்தவும், ருபே
 ரன் நவதிங்கள் சிந்தவும், யமன் கஞ்சத்தொழில் புரியவும், நாக
 ராஜாள் மாணிக்கத் தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடிவையிடுதற்கு
 கம், கங்கை காவிரிமுதலிய நதிகளையிடுதற்கு சாமனாயிரப்பவும்,
 குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருபுறம் ஐத
 ருவித்துவரவும், ஸ்ரீ சுந்தரோசபெருமான் திருவெண்ணீற்றுப் பெட்
 டகமுந் திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத்ததுக்காட்டவும்மேந்த சாவலம்
 காரத்தடை இமாசலமடைந்து, திருவீதியிறண்ட மாதர்கள் காத்தல்
 கொள்ளும்படி திருவுலாப்போந்துபாவதராஜன் மனையையடைந்து
 திருமால் கைலாசுகொடுக்க, இடப்பவாகத்தினின்றவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜன்பாரியாசிய மேலை அநேகமானகல்யமாதர் புடை
 குழ ஆவின்பால் கொணர்ந்து ஐயனது திருவடித்தாமனையை விள

கதி நாணததுடன் உட்சேனறனன. மனறற சடங்குகளை மலரோன செயதனன. சிவபெருமான ஓர் இரதனசிங்காதனததில வீற்றிருநதனா. அவரவாதங்கட்குத தகக ஆதனததிருநதனா.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆண்கு உழிநிறதால, வடதிசை தாழநததுகண்டு, அததன அகத்தியமுநீவனா நோகங் “நீ ஒருவ ரோ மககொததவா, நீ தெனறிசையிலிருப்பின உலகஞ்சமனாயிருக ரும் உமககுத்திருமணககோலங் காட்டுதும்” என, அகத்தியா ஆணை யைக்கடவாராப இமாசலமகன்று வழியிலமாயசெயத கிளேஞ்ச னைச்சபிதது, வழிவிடாது நிற விந்தத்தையடக்கி வாநாவில்வ லரை மாயதது, குறறூலத்துள்ள திருமாலை பெருமானவழுவாக்கிப பொதியமலை சோநது சிவத்தியானத்திருநது பினனொருகாலத்தில திருமணககோலததைத் திருவருளால தரிசித்தனா. அகத்திய ரகன றபின் உலகு உயாவு தாழவினறி யிருநதது இதுதீரக]

அமமையா பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்க ரிக்கப பெற்றவராய அநேக தோழியா புடைசூழ, புராரியைவநது பணிய, மாதேவன “மாதே! பக்கலிலிரு” என, இருவரும் ஏகாச னத்திருநதனா. மேன யருகிருக்கப பர்வதராஜன் பரமன பாதத தைப் பூசிதது, பார்ப்பநிகையைப் பரமேசீசுவரன் திருக்கரத்திற கொடுத்தனன. சிவபெருமான திருமாங்கலயதரிதது மணவினையை முடித்தனா இரதி தனகணவனைப்பெற அது ததியிற கண்ணுதலைப் பணிய, அண்ணல தமசெண்ணத்தில காமனைக் கருத அவனமுன தோன்றினன. முன்னுன “உணமனைவிக்குமடமே உருக்கொண்டு, அகிலத்திறகெல்லாம அநுபியாயிருத்தி” என்றருனிச்செயது அககிரு ந்து தேவியாருடன திருக்கயிலாயகிரியை யடைநது தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருநதனா. பாப்பதியாமணஞ்செயய வெழுந்தருளியதிருக்கோலமே கல்யாணசுந்தர மெனப்பமே,

கலயாணசுந்தராயகம:

உரு. அந்தரங்கேசுவர மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

இருபத்திரண்டாவது அர்த்தநாரீசுரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாய கிரியை பகதாதுகிரஹ காரணமாகச் சிவ பிரான திருவோலகமூற்றிருந்தனா திருமால்-பிரமண - இரதிராதி திருப்பாலகா- அஷ்டவசககள் - சத்தருஷிகள்-நவசித்தங்கள் - கிந்திர மெபுருஷ யகூத் வித்தியாதராதிரி அஷ்டாதசகணங்கள் - துவாத சாதித்தாமுதலிய கிரகங்கள் - இன்னுமுள்ள இமையவா யாவரும் தரிசிக்குமபடி திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து, ஆங்கு முதறபெருங் காவலாகவுள்ள கிருந்தீதேவரைப்பணிந்து, அவா திருவருளபெற்ற வராய முறைமுறையே அவாவிடுபப மகாசகந்தானத்தினுட சென்று, இருகண்களார எம்பெருமானையும் இறைவியானாயுந் தரிசித்து அஷ்டாவக பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து இருவரையும் பிரதக்ஷணஞ் செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யாசித்து, அவ விருவராலும் அதுகிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷிசிரோஷ்டாகளி லொருவராகிய ப்ருங்கிருஷி யானவா பாவதிதேவியாளைப் பணியா மற் சிவபெருமானை மாதிரிப் பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப்புகழ் து நிற்பது கண்ட இமையவல்லி, இம்முருகன யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன் என்று முனிந்து, சந்தியாகிய தனது கூறுக வுள்ள உதிரமாமகங்களை அவருடலிற் சிறிதுயினறி ஆகிராணித் துக்கொண்டனா. சிவகூறுக வுள்ள எண்பையும் நரம்பையுமே உட் கொண்டோற்பதுமைபோலத் தள்ளாடி கின்று தமமைப் பிராந் தித்தது கண்ட தானு மனநதரியாராதி ஓகாலை யுதவ, ப்ருங்கிருஷி களித்தது மூன்று காதுடன் முன்னின்று உததாடிப் பலவகையா டப் பாடிச் சென்றார்.

கவுரியமமையா, னவருத்தமுற்றுக் கடுகியெழுந்த கணவ ராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து “எம்பெருமானே! எளியேன தவ னுசெய்ய எண்ணினேன். ஏழையேறகு இன்னருளபுரியவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங் கரக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுள் சத்தமாதாமுதலானா தமமைப்பு டை சூழ்ந்து நிற்க, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்துணின் மேலநின்று எண்ணற்கு மருந்தவத்தை எண்ணிலலாககால மியற்றினா.

சிவபெருமான் உமாதேவியா தவத்திறகிரங்கித் திருவருளபுரி யத் திருவுளங்கொண்டு இடப்பவாகுளுடராய, சமஸ்த தேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சாவவாததியங்களு மொலிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், மலைச்சாரலை யடைந்து எமதனையாகிய ஈச்சவரியாரது தவச்செயல்ககண்டு சந்தோஷித்துக் காட்சிதர, தே வியா திருக்கண்களால் தரிசித்து விழியினின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சிந்த அடியற்றமரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தனாமேல் விழுந்து பணிந்தனா, மாதேவா மனக்களிப்புமிகவராய “மாதே! யா துவரம் வேண்டும்” என வினாவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி “வள னலே! தேவரீர்வேறும் அடியேன் வேறுமாக விருப்பதுவிருப்பற நேன், வாமபாகத்தில் அடியாள கலந்திருக்கவேண்டும்” என, சிவ பெருமான அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம் மையாருக் கருளசெய்து இடபாருடராகித் தேவியாருடன் திருக்க யிலாயகிரியையடைந்தனா அததம்=பாதி, நாரி=ஈச்சவரியைப் பொருந்திய, ஈச்சரா=பெருமான எனவே பாதிசரீரமவாமபாகத்திற பாப்பதியாரும், பாதிசரீரம் வலப்பாகத்திற சிவபெருமானாக வீற்றிருக்குந் திருக்கோலம் அததநாரீச்சர மெனப்பமும்.

அததநாரீரவராயநம:

மகாமகோபாத்தாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
மனையாறு சென்னை 20

23. கஜபூத மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

இருபத்துமூன்றாவது க ஐ யு த் த மூ ர் த் தி.

காளமேகம்போனற்கரிய சரீரத்தையுடைய கயாசுரனென
னும் யானைவழிவேறற அசுரன, மேருபாவத்தினமேல, பிரமதே
வனை கோக்கி அருமையாகிய பெருந்தவம் அநேககாலஞ்செய்தனன்.
கயாசுரன் செய்த கடுந்தவத்திற்களிதூரத் கமலயோனி அவன கண்
கடகுப பிரத்தியட்சமாநி “அகநோச! நீயாவியவரமயாது? அறைக”
என, அசுரன அருந்தவநீக்கி அடிமலா பரவி “ஐயனே! இறப்பில
லாத நீரக்காயுவும வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியே
னுக்கு அநுகரிகக்கவேண்டி” என வேண்ட, பிரமன் சிறுநகை
செய்து “விரும்பியவாதே வரமீந்தே னாயினும், அநிவண்ணை
யெதிர்ப்பாபாபிவ அப்பொழுதே நீ பெற்றபேற்றியும்” என்றருளி
அந்நாததானமாயினன்

கயாசுரன களிகொண்டு, சதுமுகன தனக்குத்தந்தவரத்தைச்
சிறந்தினைசெய்து, சிவனபேரிற் செருசெயச்செல்லாமல் மறறைய
வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்த வலிய போராபுரிநது, உலகத்துள
ளானா ஒழிப்போமென றுற்றிகொண்டு உடனே துண்ணெனச்
சென்று உம்பருல குறறு, மகபதியை யெதிர்த்த யுத்தஞ்செய்து
வருத்தினன். புலோமனை கணவன் போராபுரிய வாதறையுப புற
முதுகிட்டோட, அவன வாகனமாகிய ஐராவத்தின் வாலிப்பற்றிப்
பன்முறை சுழற்றி யெறித்த, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்கதி
பதமநிதி முதலிய வளங்களுடைய அமராவதி நகரை அழித்து,
அக்கினி யமன் கிருதி முதலிய அட்டநிகுப்பாலகளைச் செயித்து,

தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவர்களையுஞ் சாடி, இராக்கதனா ஹிமசித்த, மண்ணுலகெனும் வதிந்த மானவகூட்டங்களை மாய தது விஷம்போல விளங்கினன.

அதுகண்ட அருந்தவா சிலா அம்பிகாபதியமாந்த அவிமுத்த மாகிய கர்சியை யடைந்தனா. கயாசுரன கடுஞ்சினங் கொண்டு தொடர்ந்து பின்வர, சங்கரா சம்போ வென்னுஞ் சிவத்தியானத் துடன், மகாதேவனே யரெனென்று மணிக்ஞ்ஞிகை யாகிய அருகிரு கும் ஆலயத்து ளடைந்து அரனமுன்னின்று, “அருடபெருங் கடலே! ஆபத்திற் புணியே! ஆந்த வெள்ளமே! அடியேன்க ளடைக்கலம், யானே யுருவாக எய்தும் இராக்கத் விறைவனால் இற வாவண்ணம் எங்களைக் காத்து இன்றறாள் புரியவேண்டும்” என றிரந்தனா. தான துரத்திக்கொண்டுவந்த மானுடா மணிகனனிகைச் சந்தியில வருந்தி வாயவிண்டு வழத்தவது கேட்டு, கயாசுரன ஆல யத்திருவாயில் யடைந்து அவாக ளஞ்சம்படி இடிபோற் காசுசித் துப் பயமுறுத்த, மாந்தாகள மணிகண்டனாத தழுவிக் கொண்டனா அரவாபரணா “அஞ்சாதீர்கள்” என நயங் கூறி, அண்டகடாக முட்டி முடியுடன் ஆயிரங்கோடி யருளுதய மாயிற்றபோல, அமரரு முகிரு மஞ்சிக கண்பொத்த உகிர்ப்பெருவடி வுறறுக கயாசுரன முனவர, கயன தனபாலவந்தவா தானுவென றுணாக தும் தனக்குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன வந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத்தை மறந்து எதிருந்த தலைப்பட்டன.

சங்கரன வடவாழ்காக்கினியும் அஞ்சத்தக்க தீபொறியை விழி வழி சிதறி, திருவடியா லுதைத்தத் தள்ள, கயாசுரன கவிழ் ந்த பதைத்துப் பாாமேல விழு, திருவடி மறறொன்றாற் சிந்ததை மிதித்துத் தொடையி லுன்றித் திருக்கண்களாற் பிளந்து நான்கு காலகளும் இருபக்கங்களிற் பொருந்தவும், உதிரஞ்சிந்தவும், ஓலமிட் டழவும், அகராலுத்ததித்த யானவழுவாகிய கயாசுரன தோலை உமையம்மைப் படி உரித் திழுகக், ஈசுரனது இணையிலாத

சோதியுருவைத் தரிசித்த சுரா முதலாஞ்ஞா கண்ணொளி மழுகுதித்
துன்புற்றனா. கண்ணுதல் கருணைசெய்யும்படி களிற்றுரியை உட
லினமேல் உத்தரியமாகப் போததனா, அமரா களித்து ஆராதக்
கூத்தாடி மலாமாரி வருஷித்தனா சிவபெருமான மணிகளணிகை
யடைந்தனா, கயாசுரனுக் கஞ்சிய பரிசனா களித்துப் புறம்போந்த
னா காசிவாணா முதலான காசினியோர் கடவுட பூசை காலம்
வழா தியற்றிக் களித்து வாழ்ந்தனா, கயாசுரனாகிய யானையைத்
தேவ ஊனவா துயாதீதத்தற்பொருட்பெ போபுரிந்து சங்கரித்த
மையால, கருணாநிதிக்குக் கஜபுத்தமூர்த்தி யென்பதோர் பெயர்
வழுகுகின்றது.

கந்தபுராணம்-தந்தீசியுத்தரப்படலம்

“மதித்துவேழமாந்தானவன்வருதலுமவடவை
யதித்தவன்னியும்சுகறவெரிவிழித்தொருதன்
கதித்ததாள்கொடுதள்ளவேகயாசுரன் கவிழ்ந்து
பதைத்துவீழ்தலுமிதித்தன்னசிரத்தையோபத்ததால்.

ஒருபத்தநீனக்கவாணுறுதிருக்கரத்துகிரால
வெரிநிடைப்பிள்ளநீரிருதாளபுடைமேவக்
குருநிக்ககியேயோலிடவவுணாதவருவத்துக்
கரியுரித்தன்னகண்கினைமமையுநகலங்க,

ஐயனமிககதன்கநிரின்க குருநிரீரூத
மையலயானவனோலிமேற்கொண்டன்னமறைத்தான
செய்யகொளொடுகரியகொளிருவருஞ்செறிந்து
வெய்யபானுவினவேறக்கவாநதுமேவியபோல.”

கஜபுத்தமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

இருபத்துநான்காவது ஜ்வராபக்தம் தி.

சிவபிரசாதம்பெற்ற மாவலிச சகிரவாததியின மகனாகி ஆயிரங் கைகளை யுடைய வாணசுரன், சுப்பிரதீபிகை யென்பவன் மணந்து நருமதைநதிககையிற் சிவலிங்கக்குறிகள் நாளொன்றி, காயிரமாக அருச்சுனை செயதுவருகையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் பிரததியகூடமாகி “என்னவரமவேணமே” என்று வினாவ, வாணச மகிழ்ந்து, “அடிகளே! அகினிமகிலும், அவனிமுழுவதும் அர புரியும் ஆற்றலும், அழியாமைபும், தேவரீரது அடித்தாமனாயி அனபும் அவாவினேன்” என, அரவாபரணா-அவவாரே அதுககி கித்து அநதாததானமாயினா, வாணசுரன் வையகமுழுதுகையக படுத்தி, சோனிதபுரியில் அரசசெயது வாழ்நதுவருகையில், ஒரு நாள் கருணாகிதியைத் தரிசிக்கக் கயிலாய மடைநதன்ன. அதுச யம் அருளவளளல் நடிக்குந் ததியா யிருத்தலின், தனது ஆ ருந கைகளாலுங் குடமுழவு வாசிக்க, மாதபங்கன களித்தது “யா, வரம வேணமே ஓதுக” என, அகரன் ‘அண்ணலே! அடியேந் திருக்கயிலாயகிரியில் கீத்து திருநதத்தேவா பிரமபடிபட்டுச ச யாமல், கஜமுக ஷணமுக பாவதி சமேதராயத் தேவரீர் அநநர அடியேன் மாளிகையிற் காட்சி கொடுத்த வீற்றிருக்கவேணமே எனக் கழற, பெருமான “அவவாரேயாகு” வென்று சோனிதபு முற்று வாணன் மாளிகையில் வாழ்நதிருத்தனா.

இவ்வா நிருத்திறபொழுது வாணன், இத்திரன்முதலிய வெ டிசைக் கிறைவர்-திசைசுமுகன்-திருமால் முதலிய தேவர் குழுவுட

24. ஜீவாபகஸ் மூர்த்தி.

எதிர்த்துப் போசெய், ஒருவரு மாற்றாமல் ஒழிப்போனமையால் மமதை மிக்கவனாய் மகாதேவனை நண்ணி “ அண்ணலே! அடியேனுடன் அமாசெய்வோர் அகிலத் திவலாமையால், தோள்கள் தினவுற்றன. சிறிது செருச்செய்யத் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும் ” என, சிவபிரான் புனசிரிப்பு கொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி “கண்ணன் துவாரகையி லிருந்துவந்து உன் தோள்தினவு தீர்த்து அவற்றை விலாவிற் சங்கரிப்பான் ” என, வாணன் “ இருபதுதரம் எதிர்த் தோடிய இக் கிருஷ்ணனா என்னைச் செயிக்கவல்லவன் ” என, உலகநாதன் “ உனக்குத் தோற்றப்பின உபமன்னியனிடம் தீக்கூப்பெற்று இடைவிடாது என்மை யருசுசித்து உன்னைவிட மேலாகிய உரைத்தற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான் ” என, “ அச் சமா எப்பொழுது வரும் ” என, “ உன் மகளமேல் பழி வரும், உன் மயூரத்துவஜம் துணியும், அதனே போய்யாதுங் காலம் ” என றறைய, வாணன் மாளிகை சோரது வசுத்திருந்தான்.

ஒருநாள வாணன் மகள் உடைவு யென்பவள துயிலுமையில, கண்ணன்மகன் சதனாகிய அந்நீர்த்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு கணவிரித்துக் காணாமல் மோகாக்ஷி சித்த முடையவளாய், சித்தி லேகை யென்னுந் தோழி எழுதிக் காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம் மன்னவனைக் குறிப்பித்து அத் தோழியால் துவாரகையிற் சயனித்திருந்த அந்நீர்த்தனை மஞ்சத்துடன்வருவித்து நெஞ்சுகளித்து இன்பம் துகார்திருந்தான் உடைவு சிறிதுநாளிற் கருப்பங்கொண்டான். தோழியரால்ஃதுணாகத் வாணன் அந்நீர்த்தனைச் சிறையிட டான். அதற்காக உடைவு மனம் வருந்தினாள். வாணன் மாளிகையிலுள்ள மயூரக்கொடி அன்று ஒடிந்தது. அவற்றை யெல்லாம் அறிந்த நாரதமுநீவர் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினா. மனவருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணிலலாத சேனையை இமைப்பொழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்கோலமாய்ச் சேனாதிபுரத்தை யடைத்தனன்,

முதல வாயிலில் ழுத்தபீள்ளையார் வீற்றிருக்கக்கண்டு கனிவாக் கம் - பாலுணவு - பலகாரவகைகள் இவற்றை நீவேதித்த ஐங்கரக் குரிசிலை அகமகிழ்ச்செய்து, இரண்டாமவாயிலில் இளையபீள்ளையார் எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு பலவகையாகப் பூசித்து விடை பெற்று, மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியானைக் கண்டு பணிந்து உடசெல்லுகையில், சிவபெருமான முன்னொரு காலத்திலமைநாகக் கீரில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு “யானே எதிர்த்தாலும் நீ ஜெயிக்கக்கடவாய” என்று கொடுத்த வரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி தனது பிநாகமாகிய விலலேந்தி நிற்கக்கண்டு சிவநாமங்களைப்பாடி “எளியேனைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று வணங்க, நிமலா “நீ யெய்மை வென்றனரே வாணனை யெதிரக்கலாம்” என விநோதமாகக் கூறினா

சாவாண்டங்கனையும் கந்தனத்திற சாமபலாக்கும் சங்கரா! புன்னகையாற புரம்பொடித்த புண்ணிமா! துரும்பொன்றால் தேவா செருகளைத் தொலைத்தோய! கருப்புவி லலைக் கண்மொன்றிற் காயநத் கண்ணுதலே! மறவியின் மமதை மாயத்த மலரடியாய! உக்தி வந்தோன் சிரங்கொய்த உகிருடையாய! மச்சம்-உாமம் வராகம்-நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்கள் வந்த என்னு வலிமாயத்து, கண்-ஒடு-கொம்பு-தோல - எனபு இவற்றைக் கொண்ட இறைவா! தக்கனைத் தழுவதோய! சரணம் சரணம், உற்றுப் பார்த்தால் ஒழியும் எனக்கு ஓராயுதமும் எடுக்கவேண்டுமோ? அம்பும்-வாகனமும்-அடிமையும்-மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிராகலாருமோ? என்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்த பன்னகசயனனைப் பரமனை பார்த்து “விண்ணுவே! எம்மைக் கண்டு எட்டுணையு மஞ்ச வேண்டாம், உனது வருகையை வாணனுக்கு முன்னரே உரைத்துள்ளேம், அவனைச் செயித்து வெற்றிமாலை தரிக்கக்கடவாய, நீ யெய்மோ டெதிர்த்தால் முருகன் விளையாடுப்போல கினைப்பேம், தேவர்கள் வேட்கை பராக்கும்படி யா மிருவருளு சிறிதுகேரம்

செருசசெயவேநம். பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம் பயப்படவேண்டாம்” என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல கையிலேநதிய பிநாகம் என்னும் வில்லை வளைத்து நானேற்ற, நாரணன் “நாதனே! நாயேனக்காக” வென்று தனது சாரங்கம் என்னும் வில்லை நானேற்றினன்.

பவளமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாறப்போல வின்று, இருவருஞ் செய்த நானொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவா - மானவா - நாகாகளைச் செவிடுபடுத்தியது. உலக நடுங்கியது தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று நியாணித்தது அருச்சுனையாக ஓர் கணையை விடுத்தனன். இருவருஞ் சமாதொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர நாவையுடைய ஆதிசேடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானே அதை அளவுபடுத்திச் சொல்லவல்லவன் யுகாதகாலத்திற சபதமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷித்ததன்மையாயிருந்தது இதுகண்ட இமையவா எம்பெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பு இஃதென்றுணராமல், இறைஉதோ எதிர்த்தனா. இனி யென்ன விபரீதங்க ளெய்துமோவென நெண்ணித்திகைத்திருந்தனா. இத்தகைய கடுமையோ எண்ணிலகாலஞ் செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணிந்து “அண்ணலே! அமாபுரிய இனி ஆற்றலிலேன” என நடிபணிய, அடியார்க் கனுகூலராகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அச்சதனுக்குச் செயமளித்தது * அப்பாற்பட்டனா.

திருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து நிறைகையில், லாண்ன் கடுமையோய்கொண்டு ஆரவாரித்தது ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுனர் சேனையுடன் அமாக்கோலங்கொண்டெதிரா “ஈக இருதிருத்தவருக்கும் பெருமையோ கிகழ்ந்தது இச்சமரில் திருவ்ஷணத்திற்குச் சிவாதுக்கிரக மேலிட்டால வலியிருத் திருத்தவின வானுள் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், நம்பா “நமமை யாக்கித்த இருகரங்க ளிருக்க” என, யாதவசிரோஷ்டன் மாதுபாக

ஞால வாயமலாந்தருளியகண்ணம் ஏனையகரங்களை யிமைப்பிற சுவகரி ததன்ன. பிறகு சிவபெருமான “வாண! உன தோளிலிருந்த தினவு நீறியதா?” என்று வினாவ, வாணன “அடியேன அறியாமையா லறைந்ததைப் பொறுத்தருளவேண்டி” என வேண்டினன். சிவா க்கிண்பபடி வாணன தன்மகள் உடைஷையை அந்நிந்தனுக்கு மணம் புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக் கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசா தத்தாற் பழையபடி ஆயிரம் அத்தங்களும் அமையப்பெற்றுத் திரு கயேலாயகிரியிற் துடமுழா வெடுக்கும் பாகியம்பெற்றனன்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன மாளிகையில் விநோதயுத் தரு செய்கையில் “படா குறிப்பொடு மெயினி படைத்தெதிர விடுப்பா” என்றபடி சிவபிரானபேரில் கண்ணன்பிரயோகித்த சீதள சுரத்தைத் தணிக்ருப்படி “மூன்று சிவகர நாலு கொடுங்கலை முகிவிழி யொன்பதுடன் - றோன்றி யமெட்டை பூத் பசாசுகள் சுற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல வீசிய காலுற வேயுலக - மீனறவன முன்னுல கெங்கு நடுங்க வெழுந்தது பாசு பதம்” என்றபடியே சிவபெருமான எவிய உஷணசூர் மானது மூன்று சிரம் - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று கால்களுடன் சென்று கண்ணன் விடுத்த சீதளசூரத்தைக் கணத்தில் மாய்த்தது. திராச சுரமுறறோர் அத் திருவுருத்தைப்பணியின, சூரியனமுன பணிபோல விலகிச் சுகமுறுவா விஷ்ணுவிடுத்த சுரத்தின வீறுபோ ககினமையால சிவபிரான ஜவராபகாசூரத்தியெனப் பெயருற்றனா.

* அண்ணல் கண்ணனுடன் அம்ராகருகையில் அஞ்சினா போல் அகன்றது அதிசயமன்று. “விஷ்வருக்ஷாபி ஸம்வந்தபஸ்வ யம் சேததம்ஸாம்பிரதம்” என்றபடியே நசுகமரமா யிருப்பிலும் தன கையால் வளர்த்துத் தானே சங்கரித்தல் தகாதெனக் கருதி, “தோள்தினவு நீரேன்மும்” என்ற வாணனுக்கும், மைகாமலை யிற் நலஞ்செய்த விண்டேவுக்கும், திருவாயமலாந்தருளியவற்றை

நிறைவேற்ற லீலாமாதநியாய அடியாபகதிக்கமமீழும் அருள் வள்ள லாதவின, அச்சதனஜெயமுறநித துககாடடியதனறி உள்ள படியே ஓடியதனறு

அவ்வாறு கடிக்காவிடில் வீண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செ யதபொழுது மருடாபிஷேகஞ்செயவிததுத் தானே யெதிர்ப்பினுஞ் செய்கருமபடிக்கொடுத்தவரம் அவலமாகும், அன்றியும் சிவபிரசாத மாகிய தனது வலமையைத் தறசெயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன் கண்ணை யெதிராகக் கோது அதனால் அவனதோளகள் சங்கிக்கப் படா. இதுநிறக.

அவதார கோலமலலாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொருசன் டைசெயதற்கஞ்சி, பிருகுமுநிவன மனைவிபால் அடைக்கலம் புக்க அவுணைக்கொல்ல ஸ்திரீஹந்தி தேடிக்கொண்டு முகிவா முனிந்து சபிக்கப் புத்துப் பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள் ஒருவனாகிய ஸங்குகாணனுக்குந் திருமாலுக்கும் நிகழ்ந்த யுத்தத்திலு “ஸங்குகாண கணேசேரபிநஸதேகேஸஸஸரப.” எனனும ஸகா நதபராண ததினபடி, அஹை சிகையையறுத தவிட்டபட்டதையும், தநிசுமுகிவருடன சண்டைசெயகையிறசககரத்தினகூவாயமருவகி அவருடவினின் றுதிதத அளவிவலா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு மூர்ச்சித்தனொனககூறும் பாதம் ஸகாநத புராணகணையும், அவர் மைநதர்களிற் பிரமணைச சிரககொயகையிதும், மதனணைச சாமபரா க்குக்கையிலும் என்னசெயதனொனபதையும், தகையாகத்திற சங்கட ப்பட்டதையும், இத்திரன் செலலுருக்கொண்கி அவரேநியிலிலின் கண்ணக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப் பார்ப்போமாக. இத்தியாதி கியாயத்தால, பலவற்றமதிப்பூண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாகிய கண்ணுக்கஞ்சிச் சிவபிரான் ஓடினா என்பதைப் பூவபகைஞ் செ ய்து, அந்நித கடித்துக் காட்டினுனெறு சித்தாநதமாக்குக.

பாகவதம் - தஸமஸகந்தம்.

தோஸ்ஸஹஸரமதவ யாதததம் வரமபாராயமேபவத, தனாலோ
க்யமபரதியோததாரம நலேபேதவதருதேஸமம், கணதேயநிாவரு
தைாதோ பிராயுயுதஸூதிககஜாநஹம், அப்யயாரூணயநாதரீந
பீதாஸதேவிபரதுதருவு., தச்சருதவாபகவாங்கருதத: கேதுஸதேப
ஜ்யதேயதா, தவததாபகநோபவேந்ருட ஸமயுகேமதஸமேதே, இத
யுத்த: குமநிாஹருஷ்ட. ஸவகருஹமபராவிஸநருப—சிசசேதபகவா
நபாஹருஸாகாஇவவநஸபதே .

விஷ்ணு புராணம்.

பானோபிபரதிபதயாத மைதனோயாஹதரிலோசனம், தேவபா
ஹுஸஹஸனோண நிர்விணனோஸமயாஹவமவிநா, கஸசிகமமைஷோ
பாஹருநாம ஸாபலயஜாகாரண , பவிஷயதிவிநாயுததம் பாராயமம்
கிமபுணை —, ஸங்கர. —மயூரதவ ஜபங்கஸதே யதாபாணபவிஷயதி,
பிஸிதாபிஜாநந்தம் பராபஸபஸேதவமததாரணம்.

உமாஸம்நிதை

ஸ்ரீதேவி—தவததோவிஸிஷ்டபாவஸது விஷ்ணோஸமபரதிபத
யதே, கதமேதததயாஸிநதோ கருபயாவதஸுவரத, ஸ்ருணுதேவிப்ர
வஷ்யபாபி விஷ்ணோநாக்யதாமபரதி, புராகதாசித்தேவேஸிபரமா
நத்தகாரகே, கரீடாஸகதேமயிபுரா விஸுவமேததநாயகம், உபதருஷ்ட
டம்ஸதாதுஷ்டைடாவேநவாதபஹிஷ்கருதை, ஸவாஹாஸவதாவஷ
ட்காரரஹிதேகம்வாஜிதே, ப்ரஹ்மணுஜஞாதவருததாரத: கராய
ஸேஷமசிந்தயத், சக்ரபாணிஸமாஹுய ரதநஸிம்ஹாஸஸேஸுரோபே
அபிஷேக்யவரந்ததவா ப்ரணாமகரவமபிரியே, ஸருஷ்டிஸ்திதிவிநா
ஸாகாம் கந்தருதவமருதோபயம், ஸாவஜ்ஞாதிஸித்திஞ்ச தத்தவா
நஸ்திவிஷ்ணவே, மததோநிகோபவாகராஜா பவவிஷ்ணோஹாப்ர
போ, இநிதத்தகர: பூர்வம் வாரணஸ்யாம்ஹநிபுரா, இநிஜ்ஞாத்வாக
விப்ரஹ்மேகீபோப்யதிகம்ஹநி.

భాగవతం.

శ్లో. దోషసహస్రంత్యయాదత్తంవరంధారాయమేభవత్ | త్రైలో
కృంప్రతియోధారం సతేభే వ్యధృః సమం | కందూత్యనిర్వృతైర్దోభైః
ర్య యుత్సువిఙ్గజానహం అభ్యయాంచూణయన్నదీకా భీతాప్రవిప్ర
దుద్రువుః తచ్చృణ్వసి గాత్రుద్ధః కేకుస్తేభజ్యయథా | త్వద్ధపా
ఘ్నాభవెన్నూడసంయుగే చత్సమేనతే | ఇత్యుక్తఃకుమరిహృష్టః స్వగృ
హంప్రావిశన్సృప | ఉదన తరాధ్యాయం || చిచ్ఛేదభగవాన్ బాహూన్
శాఖాఇవవనస్సతేః ||

విష్ణుపురాణం.

శ్లో. బాణోపిప్రతిపశ్యాభమై త్రైయాహుత్రిలోచనం | దేవబాహు
సహస్రేణ నిర్విణ్ణోస్సాహవంషిన | కశ్చిన్నమైయోబాహూనాం సాఫల్యజన
కారణః | భవిష్యతివిషాయద్ధం ధారాయమహింభుజైః | శంకరః | మయా
రద్వజభంగస్తే యదాబాణోవిష్యతి | పితౄణామనందం ప్రాప్యసేత్వంత
ధారణం |

ఉచూసంహిత.

శ్లో. దేవీ! త్వత్తోవిసేష్టదావస్తు విష్ణాసంప్రీతిపద్యతే | కథమేతద్దయా
సింహాకృపయానదసువ్రతః | కృణుదేవిప్రవక్ష్యామివిష్ణోరాధిక్యతాంప్రతి |
పురాకదాచిద్దైవేతి పరమానందకానసే | క్రిడాసతై మయిపురావిశ్వమే
తదనాయకం | ఉపమృష్టంసదాదుష్టై ర్వేదవాద బహిష్కృతైః | సావహ
స్వధావషట్కారరహితైర్నవర్జితైః | బ్రహ్మణాఙ్గాతవృత్తాంతఃకార్యశేషమ
చింతయత్ | చక్రపాణింసమాహూయరత్నసింహసనైకభాగభిషేచ్యవరం
దత్వాప్రణామంకరవంప్రీయే | సృష్టిస్థితివినిశానాం కత్యాత్వకుతుభా
యం | సర్వజ్ఞతాదీనీధిం చ దత్తవాసస్తేవిష్ణవే | మత్తోధికోభవానాజాభవ
విష్ణోమహాప్రభో | ఇతిదత్తవరఃపూర్వం వారణస్యాంహరిఃపురా | ఇతిజ్ఞా
త్వాకవిప్రసామేనిరెప్పృథికంహరిం ||

శ్రీమద్రామాయణము.

உ

சிவமயம்

திருச்சிறறம்பலம்

இருபத்தைந்தாவது.

சாரீர்த்தூலஹரமூர்த்தி.

சமஸ்தலோக காரண புதராகிய பரமேசுவரன கட்டளைப்படி
நீருமால்மோகினியுந் வேற்றுத் தாருகனைமூர்வா தவததையழித்
தும்,பெருமானே பீஷாடநத்திருவுருக்கொண்டு மூகிவா பத்தினிகள
கற்பையொழித்தும் நகரிற புறம்போகதபோது,பெருமான பகவத்
சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருநீங்கினா. அப்பொழுது அயனமுதலிய
அமரர் ஆண்டடைந்தவணங்கினா அவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந
ள்ள தாருகனைமூர்வா ஓர்வேளவிசெய தரினை யழிப்போமென்று
ஏபீசாரவேறாம் மியற்ற, அவைகனினியில நீனைத்தறகுமரியவுருவும்
இடிமுழக்கனைய கொடிபடுதொனியும், பெரியவாயும், வளைவாகிய
பற்களும், கூமைவாயந்த நகமும், தீப்பொறி சிந்துஞ் சிவந்தவிழி
யும் அஞ்சாமையுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன்
தோன்றியது. முனிவா வலவியத்தைநோக்கி முக்கடபிராண முடி
க்கவென விடுக்க, அது விடைபூதியைத் தேடி வினாந்துவருகை
யில், உலகினா அச்சறவோடிவரும் உழுவையை உம்பாபெருமான்
எதிர்தென்றுபற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத் திருமேனியில் அதன
சருமத்தை யாடையாக வணிகதனர்.

வயல்வியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின்,எவற்றையுமழிக்கும்
இணையிள்ளாக் கனிக்சி யொன்று, எரியிலிருந்து பிறக்க, அத்தனர்
ஐயன்மேல்விடுப்ப அஃது எதிர்தவர, சங்கர், தமது செங்கையிற்
பற்றி இவ்வொரு படைபா மிருவேன விசைத்தனர். மீண்டும் ஆர்

சென்னை - 1951

25 சர்துலமா மூத்தி.

மான் உறபவித்தது. அதனை மகாதேவனமேற் போக்க, அது சரா சரமெலலா மழியும்படி இணாசசவிட்டு அந்தரமாக்கமா யெழுத்து வரககண்ட அரசன அதனெலியால உயிராக வருதோது கிருபைபுரி நது இடக்கரதீ தேற்று “ஈண்டிருந்திகாக” எனப் பணித்தனா. அதனமேல சரீப்பங்கிள் பிறந்தன. அவற்றைச்செலுத்த, சம்பு சரீ ரத்திற பணியாக அப்பணிகளை யணிந்தனா. பூதவேள்னம் தோன றின. ஆதிராதனமேல ஏவினா மாதுபாகா வருகெனவிளித்தது “மது சேனையாய காளுமிருத்தி” என நனகருளினா. ஒரு வேண் டலை உலகழியச சிரித்துத் தோனறககண்டு சிவனமேற் பிரயோகி க்க, சிவபிரான திருக்கரத்தாற்பற்றிச் சிரமீதணிந்தனா. இவற்றைக் கண்டமுநீவா முனிவுற்று, முன்னவன்மேல மந்திரங்கிளையிட அவை நுடியருகேற்று இடியென முழக்கி யெதிராவ, எம்பிரான கரத்திற் பற்றி “என கன்னத்தில முழங்குக” எனக் கட்டையிட்டனா. தாரு உனத்தோர் தரியாககோபத் தழலால மீண்டும் யாகஞ்செய்ய முய லகன் பிறந்தான முநீவா, முயல்களையும் நோமாககினியையும் ‘உமை கௌவனை யுயிர செருக்க’ என வோதிலனுப்பினர். கோ வரககண்ட சின்மலா கெருப்பைக் கையிற் றாக்கி, கிசாசரனிய முயல்களை சிலத்தில விழக் காலாற நாளி முதுகினமேல தமது முண்டகத்தாளுனறி சீன்றனா. வேறொன்றுஞ் செயயமாட்டாத வேதியா பல சாபயிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமைகண்டு மோறிவின்றனர். முயல்கள முதுகை யகைக்க முக்கணர் கழிக்க, ண்ட நான்முகன முதலானா “அரகர சங்கர சம்பு” எனத் தொ துவாருக் துதிப்பாருக களிப்பாருக கைருவிப்பாருக பாடுவாரும் ணிகாருமாயினா.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவன முகிலருக்கு ஞான ிதை யறக்கொடுத்தனர். அதனால் அந்தனர் அறிவுடர்ந்து “ஐய ன்! அடியேங்க ளறியாமையாற் பலவகையாகத் தேவரீரை யகம ித்தோம். அவற்றை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே”

என்று ப்லமுறை பணிநது உடல நடுங்க உரை குழற உரோமம் புள
கிபப உள்ள முருக ஆரதவெள்ளம் பெருக வேண்டினா. சிவபெரு
மான் “ முகிவரோ! சைவ தெறியைக கைக்கொண்டு நறறவம்புரிந்த
நானிலத்திருத்தி” என்று விடுத்தது, திருககைலையையடைந்து திரு
மால் பிரமண முதலானாத தத்த மிடஞ செல்ல விடுத்தனா. இ
தன முற்பட்ட சரித்ததைப பிக்ஷாடனமூத்தத்திற் காணக

ஈண்டு தாருவனமுரிவா செயத ஆப்சாரவேள்வியில தோன்றி
அவர்கள் ஏவலினபடி வந்த புலியைச சங்கரித்து உடையாகப்போ
ர்த்தத கோலமே சாாத தூலஹரமூத்தத்தெனப்பமே.

கந்தபுராணக் கருக்கம்

“ தினிமாதா கள கற்பழித்தவனைச்செருத்திடுவோமென
மாதழற்கொணமகம்புரிந்ததினவந துவநதபிறந்திடுவ
காதுவெம்புலிபரசுநவவிகடு மபணித்திரளபூதர்கண்
மோதுவெண்டலைதினடி நறறுடிமுயலகன நனையேவினா
வேங்கைதனைபுரித் துடுத்தன மிககசாரதாதாணையாயப
பாங்குறுமபடியோதினொருபாதவண கமலத்தின
வேங்குறுமபடி முயலகன நனையீடினோடுமிதித்தன
வாங்குங்கவினுற்றமேனியினமறவையாவுமணிந்தன ”

சாாத தூலஹரமூத்தத்தெனமே:

26 பாபந் ஸ்ரீமதி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தாறாவது பாசுபதமூர்த்தி.

சுந்திரவங்கிசைத்து மன்னரின, பாண்டு புத்திரா பஞ்சவாகட
கும், தீருநரஃட்டிரன் மகன னுறறுவாகடருந தொடூரந பாரதப
போரின, பதினமூனமுநதினப்போரின, பலலாயிரவரான சஞ்சத்தலக்
கண்ப பாரததன கொன்று திருமபுமுன, அநேக அரசருடன அம
செய்து அவாகண அபஜெடபபடுததிலரும் அபிமநீது வென்னும்
அருச்சுனன சுதனைச சயத்திரதன் சங்கரித்தனன அதனைப பாடி
வீடுசோககறித்த பறருனன பதைத்துத் துடித்து வோததுக கண்த
துக கோபித்துப பற்கணிக கடித்து மீசை துடிக்கத் தோனைப
புடைத்து “எனமகணிக கொன்றனை காண்ச சமரின காசஞ்செய
யேனுலெ நான எரியிலவீழ்ந்திறப்பேன” எனச் சபதஞ்செய்தனன்.

அப்பொழுது அவ உருச்சுன்னுகருச சாரதியாயும் அருகது
ணையாயும் மைத்துனனுமுள்ள கண்ணன் அவனைப புறத்தே கொ
ணடுபோய்த தேறறி “காணியிலிருந்து கமெபசியாக விருத்தலின்
ரணலின் கணிகளையேனும் புதித்துக கடியாறுக” என, அருச்சு
னன “அடியேன அரண அருச்சித்தனறி அருடதேன” என, திரு
ந்நன “எண்ணியே பெருமானு கண்ணி யருசகிக” என, இலைய
து, அவனைத்திலிருத்த அநேகமலாகணிககொண டருச்சித்து, அவ
ருக்கிடைத்த பழுவருக்ககவனாற பசியையாற்றி, அனறெல்லாம் அய
த்திருத்தக னுதலின் அய வரண்பதநிலையே கண். னுறங்கினன்.
ண்ணன் அவனுடனப்பாறுகாக்க அமரர் சிலரை ஆண்டமைத்துப்
த்திரி சோகத்தாலே துயிற்றுஞ் சுவியசாசியின் கணலின் தோன்றி

னன, நரன நாரணனை நமஸ்கரித்தனன, மதுருதனன “மைததனா!
துரோணா முதலானா காபியும் நாளைப் போரிற் சிந்தாமனனைச்
சிரமழிகுமபடி திருக்கயிலை சென்று சிவபிரானது திருவருளபெ
ற்றுத் தினகரன உதிக்குமுன்னாத திருமபுதம்’ என அருசகனனுங்
கனவிலே சமமதித் தெழுந்தனன.

குண்ணன அருச்சுன்னன்னனும் இரண்டு குருமலைகள், கயிலை
யாகிய வேண்மலையை நண்ணி, பாவதி யாகிய பச்சைமலையைப்
பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனன்னனும் பவளமலையைக்கண்டு
பணியுமபடி அப் பருப்பத மடைந்து முத்தபெருங் காவலாகிய நீதி
யெம்பெருமானது நள்ளி சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவரதுகரு
பெற்றது திருச்சந்திரியினுடனோத்து தேவமுகி கணங்கட கிடையே
சிகரத்தைநிற சிலையாசபுத்திரியாருடன விறிறுகருஞ் சிவபெரு
மானைத் தரிசித்து, பனமுறைகிலமேற் பணிந்து கைகடப்பி கின்று,

“கித்தனேகிமலனேகிகழநினனாமனே

அத்தனேயடியவாககெனியவண்ணலே

பித்தனேயாதியத்தகனபேசொனா

முத்தனேயுயிர்தொறுமுலாயமுனபனே” — எனப் பல

வாளுகத் துதித்துக் கண்களில் ஆகந்தபாஷ்பஞ்சொரியும் நரகாரணா
களை நோக்கி, நம்பா “இவ்விசலில் வினாவாக நான் டடைந்து என
னகாரணம்?” என வினாவு, திருஷ்ணாசகனா “தேவதேவா! தேவ
ரீர் முனதருவருளசெய் பாகபதத்தால நீவாதகவசீ காலகேயசீ
களை வதைத்தோம். அதன முஷ்டிகில் தலைப்பட அதுககிரிக்கவே
ணமே” என வேண்ட, அமலா அவவாதே தடாகத்திலிருந்த பாக
பதத்தை இருவரா வெடுத்தவாச்செய்து, முஷ்டிகில் (கனவிலும் மற
வாவண்ணம்) முற்றுப்பெற வுணர்த்தினர். அருசகனன அன்றிரவிற
தண்ணனை அருச்சித்த கடிமலர் யாவும் அண்ணல மேனியி லமர்ந்தி
டக் கண்டு ஆகந்தபாவசமாய் வணங்கி கின்றனன. கண்ணன் என்
னிவந்தது கைகடப்பதென்று களித்துக் கைகடப்பித்தனன்.

கண்ணுதல உளமகிழ்ச்சியுடன் “பாரதப்போரிற் செயமுண்டாகக்கடவது” என ஆசீர்வதித்து விடையளிக்க, விடைபூதியின திருவருள் பெற்ற இருவரும் இறைவரது திருவடியைப் பணிக் து அரிதிற்புறம்போந்து ஆலயத்தை வலமவந்து திருக்கையை நீக்கித் தம் கிருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டு துண்ணென விழித்து அம்பராதூணியில அவநத்திர மிருத்தலின உண்மையெனத் தெளிந்துகொண்டனன் சுயோதனன் யுத்தியும், துரோணன் வலலபமும் பலமனனா பராக்ஷரமமும் மாயன் வஞ்ச னையா லொழிந்தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான் பிரசாதித்த பாசபதக்கணையாற் சிக்துதேசாதிபதியாகிய சேவத்தீர்த்தன் சிரசைக் கொய்து சபதத்தை கிறைவேற்றினன் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அரு ஈசனும் அவாவியவண்ணம் அவாகடரு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாசபதமூர்த்தமெனப்படும.

பாசபதமூர்த்ததேயேநம :

உ

சிவமயம்,

திருச்செறமபலம்

இருபத்தேழாவது கங்காள மூர்த்தி.

ஒருநாள சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடாமழுவரு
கையில், சிவபெருமான தேவியாபாபாதது “பெண்ணே ! இத்
திருவிளக்கின் திரியைத்தூண்டுலோ திரிலோகமும் அரசசெயவா”
என்றனா. அப்பொழுது ஓ ரொலி அத தீபத்திலிருந்த வையையக்
குடித்ததால் அஃதசைந்து திரி தூண்டப்பெற்றது. இறைவியா
எம் பெருமான நோக்கி “இப்பொழுது இதனைத் தூண்டிய இவ
வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேணும்” என, அண்ணல் “அவ்வா
றே அளித்தனம்” என்றருளினா

அஃது மாவலியென்னும்பெயருடன் அகரஞ்ஞத்திறறோன்றி,
அவனி முழுவதையும் அரசபுரிந்தது தானவாருழாம வலி மருதல்
கண்டு வானவாகோன் மனம்பொருளாய எண்ணிலலாச சேனையுட
னெதிர்த்துப் போசெயது புறமுதுகிட்டோடி, திருமால்பாற உறி
னன். அது சம்பவத்தில தீதி பென்பகன் விண்ணைக் கேண்டி “என
மைத்தனக் வரவேணும்” என வரங் கேட்க, அரசவின் துயில்
வோன் அவளுக்கு “அவ்வாறே யாகுக” வென்று வரமளித்தது, அயி
ராணி கேளவனை நோக்கி “அமரா பெரும் ! அஞ்சற்க. அவனை
அடம்போம்” என்றருளிக் கடிப்பழிக்குக்கும் தீதிக்ரும மைத்தனக்
வாமனுவதாந் செயதனா.

மாவலி அகரஞ்ஞபிந்நும் பாக்கருமங்களைச் செய்தும், அவர
வர் விரும்பிய தானகளை அபரிமிதமாக அளித்தும், நம்செயலிலே
யிருத்தான். வாமனவடிவக்கொண்ட மாயவன் மாவலி மாளிகையை

வெங்கடேச.

படைய நிருதகிருபன கண்டு, எதிர்ப்பென நழைத்துச் சோடச உப
 ாரங்களுள் செய்து, தக்க ஆதனத்தமாத் தி “வேதிய! யாது கருதி
 நந்தனை கூறுக” என, வாமனன் “மகவான்- மலரான் -மலாதலை
 லகத்த மன்னா முதலானா மனங்களிக்க அளிகவல்ல வள்ளலா
 ானொன்று உள்ளத்திற் கொண்டுனபா லுற்றேன” என, மாவலி
 மறையோனே! ரதம்-கஜம் - தூதம்-பொன் பொருள் - பொக்கி
 தம் முதலிய ஏதுவேண்டினும் இமைப்பிற் நருவேன இயம்புக”
 என, அந்தணன் “அரச! அவற்றையெல்லாம் அவாவின்னே னல
 லன். எனதடியால் மூவடிமண வேண்டினேன்” என, மாவலி “மூவ
 டிமண ஏற்றுக்குப் பயன்படும” என, மாணி “தவஞ்செய்திருப
 டன்” என்றனா.

அப்பொழுது அருகிருந்த அக்ரகுருவாகிய கக்கிரன் “அரசே!
 வென்றோ பார்ப்பனச் சிறுவனென தெண்ணுதே நிருமா லாதலின்
 ‘மைவியையும்’ எனச் செப்பினன் மாவலி “மாவே யென்பால்
 றையவனுதி மூவடிமண யாசித்தான் என்று அருமபுக ழிருக்குமாத
 னை அதனைவினியுஞ் சஞ்சலம் பெரிதன்று” என்ற கக்கிரன் சொ
 லைக் கடந்து முமமுறை நீர் செரிந்து தானாவாததனன். அதுபெ
 ர அச்சுதா அக்ஷணமே திரிவிக்கிரமாவதாரங் காரண்டு அண்ட
 டாக மூடுருவ நின்று ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால்
 தவலோகத்தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிகரு இடமினமைபா
 மாவலியின் சிரமே ஓனறி அகிண்ப பாதலலோகத் தமிழத்தி
 தனால் அகத்தைகொண்டு ஆப்பரித்தது அவனிமாககண் அழிக்க
 டவனதனா.

அதிகண்ட அமரர் அனாகண்டமுந் தாழாது, அநிலினாவாகச்
 சனறு, அமபிகைபாகா வீற்றிருக்கும் வெள்ளிமலையை யடைத்து,
 நிபகவான் கனிபாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உததர
 பெற்று, சகிதானத்தைச் சாகுத சாக்டாங்கமாகப் பணிந்து
 கண்ச சிரமேற் குவித்து “சம்பு! சங்கரா! சந்திராகந்தா!

ஜகதாஷ்டகா ! சரணம் ! சரணம் !!” என்று பேரினாச்சலாயத்தோ ததிரஞ்செய்ய, எல்லா மறிகத எம்பெருமான ஓர் வினையாடலாக ஓனறு மறியாபோனறு “உம்பாகளே ! உங்களுக் குற்ற தயா யாது ? ஒதுமின்” எனத் திருவாய்மலாநதருளினா, வாணவா “மகா தேவா ! மாவலிபால மாயவன் வாமனவடிவாய்ச் சென்று மண யாசி தது வானுறறோவகி மாவலியை மாயத்தது, மமதையால வையகத னை வதைக்கின்றனன். அவனை வினாவி லடக்காவிழிவ அமரா அந் தனா முதலானா அனாககணத்தில் அழிவது சரதம்’ என முறை யிட, அருளவள்ளவ அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்கு முற்ற ஆபத்தை அகற்றுமபடி அக்கணமே அவ வாமனன் முனைநடைநது, மயக்க மொழிய வாரததைகள் சில வாய்மலாநதருளியும் * பிந்தழனிவன் சாப்பபடி விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசலீக்க முநிசசியால, கே ளாமல, இறுமா. திருப்பதனோககி, இறைவா இணையிலாச சினவ கொண்டு வசகிரதண்டமொன்று திருக்கவகி வேற்று வாமனன் மா பிலமத்தனா வாயுடேகததாற சாயகத மேருமலேடோல் வாமனன் தனாமேற் சாய்க்தனன் அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்தது கரு ககமாக்க தரித்தது, முதலென்பைப் பிடுவதெ தண்டாகக் கையிறகொ ண்டு கடவுளா துயரொழித்ததுக் கயிலைடைநதனா.

அச்சுதன் அகரதையகன்று பண்டைய உணாவெயதிடபரம னைப் பரவி, தேவமுனிவாகடரு வாமனபுராண மோதி வைருந்தரு சேர்க்தனா மாவலி நதகதி பெற்றனன். சிவபிரான் வாமனனது முதலென்பைக் கொண்ட கோலமே கணகாளமூர்த்தமென்பபும்.

[வாமனன் வான யனநதபொழுது மே வண்டகடாகம பினவு ற்று, ஆராயகனைக பொழுதி, அது மாளவதேசவழியாய்ச் சமுத்திர சங்கமமாயிற்று. அதன் விருத்தாந்தத்தை பறியா சிலர் அக்கங்கை நீராச் சிவபிரான் அணித்தனனெனக் குழறுவர். அந்நபத்தமென்க]

* ஆதியில் அமாருக்கும் அகாருக்கும் கிழந்த அமரில் அண்டா கள் ஆற்றிவல்லாராய் விண்ணை வேண்டியது கண்டு திருமாஸ் செரு

ககளஞ்சோகது திகிரியைச் செலுத்தித் தீயோர் பன்னாச ரெத்த
னா, போனவ ரொழியத் தானவா சிலா தம் துயிர் தப் பிப் பிழை
கச் சமாதாந்தோடிப் பெருந்தவஞ்செய்யும் பீருதமுநீவர் பாண
சாலை யடைகது அவா பன்னியாயிய கியாதீயெனலும் மாநினை
யடைக்கலம் புக, அவ வமமை “அஞ்சேல” என நயமளித்து
‘ஆசிரமத்தில வைத்துக் காதனை சேற மிருது நீசசொரி விழி
யொடுஞ் சக்கப்பபடையைத் தாங்கிய கையொடுஞ்சேரன பாதசாரி
யாக வருதல கண்ட கியாதிவணங்கி நிற்க, மாதவனெனநது மாநினை
சிரத்தைக் கொயது தானவா குழாததைச் சங்கரித் தொழித்தன்ன.

பிருகுமுநீவாத ன டெண்சாதியைக் கொன்ற பினை கேளவன
மேற பெருக்கோபவகொண்டு “கேசவா ! ஈசனை யன்றி யெவனா
யும் பணியோம் சைவசமயமே தரணியிற சிறுத்தென நெண்ணி
யா மிருப்ப துண்மையாயின, இந்நித பிறவிக ளீனாக தெயநி வரு
நதியழிக” வென வசைமொழி யிசைத்து “கினைடியார்கள நெறி
யிலலாமழி நீக்கை பெற்றுச் சிவகோதை செயது நீரகடைக்” என
ககோடமேலீட்டாற உறி, ககரொ லுயித்தெழுந்த தோகையோடு
களித்து வாழ்கதனா, திருமால தனக்குறற பிருகுவின சரபம் பிரிய
வகை யாதென்ப பெரிது மாலோசித்தது திரிபுரத்தனை சேவடிவ
ணங்கிப் பெருமுநி சபித்த பிறப்பொரு பததும் ஒழிப்ப லென்று
தன னுள்ளத்தெண்ணிச் சிவலிங்கக் குறியொன்று பிரதிடடைசெ
யது பாசுபத விரதம் பூண்டு உடலெவருந் திருவெண்ணீறு சன்னி
ததுத் திரிபுண்டராக தரித்து உருத்திராகம்பூண்டு உருத்திரசமக
மகாமந்திரஞ் சபித்துக்கொண்டு, சருகு-நீர்-பழம்-காற்று முதலிய
வற்றைப்புகித்து ஒரே மனதாய உமாபதியை உன்னத்திருத்தி, பஞ்
சாக்கினிமத்தியிற பலகால கின்று தவஞ்செய்தனா, அவா தவத்திற்
களித்த அடிவலா சகாயா அம்பிகை சமேதராய் இடபவாகன யிவர்
ந்து தரிசனந்தர, கமல கேளவன கண்கள் களிக்கக் கண்டு ‘அரகர்’
கென்று சிவநாமங்களாற துதித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்கா

ரம பல முறை செய்து பணிந்து நிற்க, பரமன் கனிதது “மாதவ !
யாது வேண்டின” எனத் திருவாயமலாந்தருள், சாரங்கன் “சங்கத்
ர ! பிருகுமுநிவன சாபத்தை விலகியருளவேண்டும்” என நிரப்ப
பெருமான “மமதடியவா இசைத்த மொழிகள் என்று தவறுறா
மாதிலததுள்ள மனடதைக் குதவியாயப் பிறவி பததும் நீ பெறுத
லே நிண்ணம் ஆயினும் நமமடி யருச்சினைப்பலனா ஐயுனி லுள்ள
மறறைநின்ற ஸண்டமு மடைதி” என்றருளக் கேட்டுக் கனிதது
“தேவரீரோ அடியேனைத் தண்டிக்கவும் காக்கவும் நாயேன பெருவாழ்
வுறது உன்னபாக்கியம்” என்று உணங்கச் சிவபெருமான அந்தாத
தானமாயினா. அவற்றுள் முறப்பட்ட ஐந்தில தண்டமும், பிறப்பட்ட
ஐந்திற சிவராசனை செய்யும் பெருமபுண்ணியமும் பெருமான திரு
வருளாற டெற்றனா என்பது சிவபிரானே சாவதேவாகடஞ் சிவத்
கா என்றறிக.

ஓலிங்கபுராணம்.

விஷ்ணுமபாஸ்ரமண மிந்தரஞ்சயமமநயாஸ்ஸாராகபி
யதோநிகருஹயஹதேஹரஇதயுசயதேபுதை

ஸ்ரீரங்கபுராணம்.

விஷ்ணுமபாஸ்ரமண மிந்தரஞ்சயமமநயாஸ்ஸாராகபி

யதோநிகருஹயஹதேஹரஇதயுசயதேபுதை

ஸ்காந்தம் விஷ்ணுவாகியம்.

தவம்விஸ்ரகத்ததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்ரகத்ததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்ரகத்ததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்ரகத்ததாதவகாஸ்திகாததா

ஸ்ரீரங்கபுராணம் ஸ்காந்தம் விஷ்ணுவாகியம்.

தவம்விஸ்ரகத்ததாதவகாஸ்திகாததா

ஆதீத்யபுராணம்

தலபாநதேஸமிததரிவிகரமமஹாகவகாஸபதஸபுரச
சேஷஸூத்ரமதேநாநாஸ்பஸகரபரோதாநிகோலாயிஷம்
விஸவைகாணகஸமவிஹாரமுநிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ
காவததீவரதாவகதோஸயதுஸதாமமோஹமஹாபைரவம் "

அதிச்சுரு 100.

கலுபுமேமிந்நிவிக்ருமசுசுக்ஞாபந்நுந்நு
சுபுமசுசுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
விதேவகாணகஸமவிஹாரமுநிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ
காவததீவரதாவகதோஸயதுஸதாமமோஹமஹாபைரவம் "

உபதேசகரண்டம்.

பறநினனவயிரததண்டமபந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
சுபறநினனுருமுககாலததேநிததனனாநுளகமாபி
னெறநினனெறநேவெநிபிசண்டவாயு
முறநுறவிந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
கருநிதகமெருநுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
நிநுநிதததமையககாளகருககமெனனசசோதநி
கெரிதறபிநிநுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்நு
மருமலாததுளவமாபோருணவமயககரதீரததான். "

காஞ்சிபுராணம்

"குறளாயனுநிமூவடிமணகொண்டெடுகெடுகெடுகெடு
நிறலானளகதமாவலியைசசினையிறபிசுதுவியந்தரண
யிறவேசகடபெருகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடு
வறவோகமுததகைககெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடு."

கங்காளமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சுற்றம்பலம்.

இருபத்தெட்டாவது கேசவார்த்த மூர்த்தி.

—❦—

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவ
ஞ்செய்தனா அரவாபரணா அசக்தன செய்யும் அருகதவததிறகு
அகமெழுகது அவருக்குப் பிரசன்னமாய் “விண்ணுவே! தேவாகராக
ளாலே நீர்ததற்கரிய வல்லமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அ
வர்கள் யாவனாயும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடாவித்
தோம மாயன் எனநினியுனபெயர் வழங்குக, கீயே எனது இடப்
புறமாவாய்” எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளி அகதாததானமாயினா.

திந்நாவுக்கரகவாயிகன்.

“எரியலாறுருவயிலலையேறலாடு நறவிலங்க
கரியலாறபொலையிலலைக்காண்ட ருசோதியாகருப்
பிரிவிவாகமரர்க்கடிப்பெருகதகைப்பிரானெனநேத தும
அரியலாற்றேவிலிலையுபையாறனாககே.”—எனவும்,

ஓரட்டைப்புலவரி.

“வருக்கைத்தடம்பொழிலாமாதையயாக்குமாசொன்றில்லா
முருக்கொத்தமேனியழவியாதர்க்குருச்சரவத
திருக்கைக்கமலவாழைக்கிநீநத்தேவியனநேல
அரிக்குப்பெருநுதையிடுகெவோதமமநிலின்மையே” — எனவும்,
காசிக்கண்டம்.

‘ஆற்றல்வதுகாட்டடனகையவுணராது மகன்வி கம்புதனிபுரக்கு
மமாராது, மாற்றிதாயெவ்வுயிர்க்குமயக்கஞ்செய்யுமாயை கென்க்கனி
த்தனமெம்மிடப்பான்யே, ஆற்றிருத்தாறவொழுக்குதுவதந்தாரோ’

28 వెంకటేశ్వర స్వామి.

யுணியிகழ்த்தோ மொமையிகழ்த்தோ மென்ன வோதி, யேற்றையிருங் கொடியுயராத செக்கா வேணி யிறைவலுயா தடவையிலெய்யெய்தினே. — எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுளே விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அத்தகையபெற்றினையடைந்த அச்சதா சிவபிரானாது திருவுள்ளாக் குறிப்பின்படி பராசத்தியேயாவா, பாரியாகையிற பாவதியுட ஆணுருவாகையில் விஷ்ணுவும் குரோதமுற்றா காளியும் புத்த முனியிலே தூகையுமாக விளங்குவா.

அகமசாஸ்தீ).

ஹே ருக்மிணீ! உன் கைகளில் இருந்த கைகள் எல்லாம் உன் கைகளில் இருந்த கைகள்.

ஹே ருக்மிணீ! உன் கைகளில் இருந்த கைகள் எல்லாம் உன் கைகளில் இருந்த கைகள்.

ஆகமஸாஸ்தீ.

எனக்கொரு பரமேஸ்வரன் பரமேஸ்வரனாக தாயசதாவிதாபுத் போகேபவாசி பருஷேஷுவிஷ்ணு கரோதேசகாளீஸ்வரேசதாக்கா.

ஒருகாலத்தில் உமையமமையார சிவபெருமானோக்கி விரதங்களுட சிறந்த சோமவரவிரதத்தை ஆசிரியிதது வதிவந்த ராதி முகிவாகடரு அன்னமளிகளையில், இறைவியாரது தவசெயல்க கண்ணிருமபிய மெபெருமான, விஷ்ணுமூர்த்தி பாரியாகிப் பினவர, தாம் விருத்தவேதிய வடிவெற்று எழுந்தருளி, விமலையின விரதத் தைச சோதித்து, பெருமான தமதுஜீவவடிவம், திருமால் முதல் பராப்பதி யுருவும் பின்னாத தனது கீஜவடிவுகாட்டாத தரிசித்த களித்தனனொனவும் ஓர் சரித முளது.

சைவபுராணம்.

போபோகிரீகந்தரதயே பதயாஸாதமத்தவாஜ்ஜரம் :
பராப்தமங்கராதிகமமாவை விததிப்ராஹ்மணபுருஷம். ௩.

அதாலோக்யமஹாதேவம் விஸமயோதபுலஸோசா
 மிமிதாதேவிஸிதம் ஸேயமிதயாஹபாவதி
 அதேவகிதஜ்ஞாததயாரிநாரீரூபமவிஹயதத
 ஸவரூபதாஸயாமாஸ பாவதயா ஸநந்தௌஹி
 நீலநீரதஸங்காஸ, புண்டரீகதளேக்ஷண,

అదుక్ంశై వపురాణే.

ధో ధోగిరిగ్రతనయే పత్నాస్సాభాంతవాజిరం॥
 ప్రాప్తకున్నాభిజనమాంజై విద్ధిబ్రాహ్మణపుంగవం॥
 అణాలోక్యమహాదేవం విష్ణుయోగ్యుల్లలోచనా॥
 కిమిదంతేవిసింశం సేయమిగ్నాహపార్వతీ॥
 అచంగిశ్శోణిత్యాగిర్నారీమాపంవిమాయతే॥
 స్వరూపదశైతమూమాస పార్వత్యాఃసన్నిరౌహణి॥
 నీలనిరదశంకాశః పుండరీకదత్తేక్షణః॥

அப்பகைபோன்ற அத்தகைய அழகியவருவை அச்சதா எவ்வாறடைதனென்று பரியாலோசிக்கும்படித்தலை, அஃகலோக, திலுஞ் சிறந்த தீர்புரஸூத்திரீ எனனுங் காரணப்பெயா வாயந்த எதுதாயாய் கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கடுதவஞ்செய்து கைகப் பிப் பணிகது ஈசகவரியாபபோன்ற திவ்ய வடிவை அவ்வுமையார் திருவருளினிலே யடைத்தனா எனக் கொள்க.

ஆதர்ச லக்ஷ்மி.

ஹரிஸ்தவாமாராதயப்ரணதஜஸௌபாக்யஜகீம்
 'ராகுரீபூத்வாபுரரிபுமபிஷேகாபமகயத-ஸ்மரோபிதவாம்கத்வா
 அஸ்டலஹி.

గరిష్టమారాధ్యమతజనసాధాగ్యజనసేం ।
రాసారీభూత్వాపురరిపుమహిష్ భవనయత్ । స్రవోపిత్వాంసత్వా

ஸௌந்தர்யலஹரி.

ஸமுத்பூதஸ்தூலஸ்தநபரமுஸாசாருஹஸ்தம்
கடாஷேகநதாபா கதிசநகடமபதயதிபு
ஹஸ்யதவதபராநிமஜநகிஜநயநதஸஸமதுலே
பவதய-யேபகநா;பரிணதிரமீஷாமியமுமே.

சாந்தர்யலஹரி.

சமநூதஸ்தூலஸ்தநபரமுஸாசாருஹஸ்தம் |
கடாஷேகநதாபா கதிசநகடமபதயதிபு |
ஹஸ்யதவதபராநிமஜநகிஜநயநதஸஸமதுலே |
பவதய-யேபகநா;பரிணதிரமீஷாமியமுமே ||

நன்கெடுத்தகடாடிய இவகைய பலவேதுகளால், திரு
மால் சிவசுத்தியே பெண்பது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்பது
மெனவும் பெண்பாக யிடப்பதுமெனவும் கூறப்படும் நியாயத்தால
சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவாசசனைசெய்து பெற
றுகொண்டனா அச சிவ கேசவ ரிருவரும் ஒருவடிவாய் (அாதத
நாரீசகரம்போல) வலப்பதும் செந்நீரமாய் மழு அபயமும், இட
ப்பதும் பசுமையாய்ச் சக்கர வாதமூல தாவதி ஒரு திருமேனியுடன்
ஏகபீடத்திற் சமாணமாக எழுந்தருளியிருப்பார். அத் திருவுருவத்
தைச் சங்கராசாராயணனைச் சற்றும் பேதலினறி ஒருமூர்த்தியாய்
உபாசனாசசனைகள் புரிந்து நற்கதியுற்றோராகிய கண்ணுவராதி முநி
வரர்கட்கு எண்ணிலலை. இத்தகைய இலக்கணமாக, கேசவனைப் பாதி
யாக வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான கேசவராததமூர்த்தியென
த்திருநாம மெய்தினார். இத் திருவுருவம் ஹரிஹரம் என்னும் ஷேத்
நிரத்திற் பிரசித்தமாக விளங்கும்.

சுந்தரீம்ஹேந்தா புராணம்.

ஹரிஸங்கரயோர்சாஸதி யுகயோர்பேதஸாவர
யேபேதபுத்யாபஸ்யநி தெனாபுகயோர்ஹா-இத்யாதி.

கீவாரிதுமமஹாமகோள ஹரிஸங்கரரூபிணௌ
 புவாமேகாசுந்தரிமய ஸுரலோசனகோசொள
 ஸுராதயமகிராததண ஸவகதைவவரமம
 இதிதளயவசஸுர வாகாதுமதஸயமகோரதம
 பஸயத ஸுரமேதவாராம தாலேகாகருதிமாபது
 தஸமாததரிணமே புதர மிதிததபரதிதமபுவி

ந்யஸிஸா துரபுரணம்.

ஹரிஸங்கரயோகா ஸ்ரீயுபயோகேவசுத்யூர் |
 மௌண்டியூபகே மகேசுராயுபயோகே | இத்யாதி
 நிவாரணமஹாபஹாஸ்கரயூபகே
 யுபாயுபயோகே ஸ்ரீயுபயோகே
 ஸ்ரீயுபயோகே ஸ்ரீயுபயோகே
 இதிஸ்யவச. ஸ்ரீயுபயோகே ஸ்ரீயுபயோகே |
 ஸ்ரீயுபயோகே ஸ்ரீயுபயோகே ஸ்ரீயுபயோகே |
 இதிஸ்யவச. ஸ்ரீயுபயோகே ஸ்ரீயுபயோகே |

பதிஞ்ஞாநீநமுறை.

“இடமாலவலாதாநி டபபாறுழாயவலபா விலாணகொனறை
 உடமாலவலாதாநி டபபாறுழாயவலபா விலாணகொனறை
 னிடமாலவலாதாநி டபபாறுழாயவலபா விலாணகொனறை
 குடமாலவலாதாநி டபபாறுழாயவலபா விலாணகொனறை.”

கேசவாத்மாததயேம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்பதாவது பிஷாட நமூர்தி.

தேவதாருண முகிவா சிவபகதியிலலாராகி, யாகமே முதலி
படி, கதவல்ல நற்கற்பமென்று சித்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா
மேளவிடரிவாராயனா பரந்த வுலகி நிகழும் பலவற்றையு டறிந்த
பொய்தி விதனை யுண்டது, திருமாலத் தம்பாஸ்வரத் திருவுள்ளஞ்
செய்ய, கமலகோவன கண்ணுதல கருத்தறிந்து கயிலையவகிரியை
உடைந்து, திருநந்திதேவா விடைபெற்றதத் திருச்சுந்தானத்தினுட்
சென்று சிவபெருமானைப் பணிகது சிங்க, விடையூதி விருப்புடன்
வினரிவைக கைப்பற்றி யெழுந்து வெள்ளிமலையை விலகி வெளி
வந்து “மாதவ ! முனனொருகால நீ கொண்ட மோகினி யுருவை
யீண்டெய்துக” என, பன்னகசயனன் பணிமேற்கொண்டனியிழை
யா யப்பொழுதே யாவினன மாலெனலும் பெயருக்கேற்பத் தமது
திருவுருவைகண்டு மாலெயறுமபடி அம்பிகாபதியும் அவவரிவைக்
கேற்ற ஆடகசிரோஷ்டராயவடிவேற்று, கபாலமுஞ் சூலமுந் கையிற்
பற்றித் திகம்பரராயப் பிஷாடரத் திருக்கோலங்கொண்டு, முகி
வா வாசமாகிய தாருவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடன் கண்ணினர்.

அச்சமயத் தருந்தவத்திருநத அநதணர்குழாம அரிவையைக்
கண்டிவிழித்தது தவறெறிதவறி அவறெறிகொண்டு காமவிருப்ப
மேலிட்டாற பிளொடாகது, விளக்கைக்கண்ட விடடில் போலத்
துன்புறுவாராயினர். இத்தகையமாயையிற்றும் வலிதந்து மாயனா
கிய மோகினியை மகாதேவன்பிரித்து, கையிறகொண்ட பரிகலத்தி
லையமேற்பார்போல முகிவா விழிற் சென்று பண்ணைசையோடு

உள்ளாளத்தேம் பாட முசிபண்ணியர் கேட்டு, அவ வினிய வோனை
புடன் பாடுவோனைக் காண விரும்பி வீதிவாயிலவந்து பெருமானு
பிஷாடநத திருக்கோலத்தைத்தரித்ததுக் காமததுயரிற் கட்டுண
வருந்தினா. அரிவைபா சிலா ஐயனையணையுமபழிபிராத்தித்தன
பெண்கள சிலா பிசைசயிடடனா கணனியாசிலா காமநோயா,
கலையவிழந்தனா. மாதாசன சிலா வண்கழனறனா. ககைகயா சில
நாணமழிந்தனா. எம்பெருமானது திருவினியாடலால மாமாயாசா
வித்தைபோல் அம்மாதரிடம் நார்பத்தெண்ணாயிரம் புதலவா அ
காணத் துதித்தனா.

ஆப்பினன்கள பிஷாடநமூத்தியைப் பணிய, புராரி “ எ
மைநோகித தவஞ்செயக” எனவிடுத்தது, நகரின புறம்போந்தன
முசிவனாமோகிகசெய்த மேகினிமுதல்வனையடைய, பினவந
பெருந்தவத்தினா தத்தமபெணடினா யவாவிசென்று கண்டு, நம
ணவிமாரும இததிகம்பரனால காண வண முதலியவறறைக கழிந
னா போலுமென்று கருதி “ நாமொரு பெண்ணுற தவமழிந்து கா
பாசத்திற் கட்டுண்டோம, நமபணனியா ஒருவனமாயத்திற் கறபிழ
தனா” என்று பேசிக்கிலேசித்து, தமது தவகிலையை மாயனாக்மாய,
ததும், தம் பணனியா கறபையழித்ததும் சங்கரனையென்று தம
நூணத்தாலுணர்ந்து “ பெருந்தவமழியினும் பிராயசத்ததஞ செய
லாம்; கற்பழித்ததே கற்பகாலமும் காசினியோர் கிவதிப்போ” என
கழறி, பிஷாடநா பினசெவலும் பெணடினாக் கூவி, “ யாவாபி
செய்கினரீர்? கற்பழித்தவர் கலேதழுவழும்கிக் காயத்தை யொ
த்தல் கடன்; அன்றேல் உமதுகையடையின்” என்றனர். காரிண
மார் கணவர்கழறிய மாற்றத்தைக் கருததுட்கொண்டு கண்ணுதனை
பிரியக் காவெழுது பின்னொடருகையில், கருணாமூர்த்தியின தி
வருளால், உம்பர்பெருமா னுருவைபுட்கொண்டு ஒருவாறு மன
திரும்பி ஊர்சோந்தனர்.

சிவபெருமான திருத்தெளிச்சேரி யென்னும் நகரின்னினர். முகீவர் பெருமானைக் கொல்லவேண்டுமென் றுட்கொண்டு ஆயிர ரவேளலிசெய்து அதனிறஞ்ஞென்றிய புலி நாகம முயலகன முதலியவ றறைப பிரயோகிகக, அத்தன அவறறைச சனகரித்தும் உடைமுதவி யவாகத திருமேனியி லணிரதும் துன்புறுது, திருமாலுடன் கயிலை சாரத்து கமலிகேளவனை விடைகொடுத்த தனுப்பி வீற்றிருத்தனர். அவர்கள் செய்த ஐயிரசாரவேளலியைப்பற்றிய விவரணைகளைச் சார் த் துலஹரமூர்த்தத்திற காண்க.

நாரகுணமுந்நவ த்வததையும், அவாமனைவியா கறபையும்ழிக் குமபடி பெருமான திகமபரராயப பிரமகபாலக தாங்கிப் பவியேறகச் சென்றகோலமே பிஷ்டாடநமூர்த்தமெனப் பெயாபெறும்.

நாரகுண கீர்டாவிலாசம்.

வாஸிஷ்டஸிங்கம.

உஸிஷ்டரை நோககி ஈடா ரவாகியம்.

விஷ்ணுஸாமாயயாபரஹமந பாரயாபூநமஸுந்தரீ
தயாஸஹமஹாகீடாக கருதவாவே, ௦ திகமபரம-

வாயுசந்திராவிலாசம்.

வாஸிஷ்டசுந்தரம்.

விஷ்ணுசாமாயயாபரஹமந பாரயாபூநமஸுந்தரீ

தயாஸஹமஹாகீடாக கருதவாவே, ௦ திகமபரம-

வாஸிஷ்டசுந்தரம்.

“அடியிற்றொடுத்தபா துணையுமனைசாதாடையுமிசைமிடறும்
கடியிறெறப்பாடாதருளிமுகையேகிமருவகணைத
தொடியிறபொலிதோணமுனிமகனிகேசமனைகயணாமயல்பூட்டிப்
படியிட்டெழுதாப்பேரழகாறபவிதேர்பகவனதிறவுருவம்.”

பிஷ்டாடந மூர்த்ததேவம:

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பநாவது ஸிம் ஹக்த மூர்த்தி.

இரணியகசிபனென்னு மியறபெயருடைய ஒருவன் அகரகு
லத்திறோன்றி, தமதுகுலகுருவாகிய வெள்ளியை விளித்தது “ஆசிரி
யனே! யானாவணவசித் தவஞ்செய்தால அடைதற்கரிய வரம்பெ
ற்று, வரம்பிலலாக்காலம் வலிமிருந்துவாழ்வாம்” என, அதற்குச் சக
கிரன் “அரவாபுண்ணையன்றி யத்தகையவரத்தை யளிப்பே” யா
வா?” என்று, அப்பரமணைப்பணியும் பலமுறையையும் பயிற்றித்
தனதுலகுசார, இரணியகசிபு சிவபிரானது திருவடிகளை இதயத்தி
விருத்தி எண்ணிலகால் மியற்றிய தவத்திற கிறைவாம்கொடுத்து “யா
து வேண்டுவது” என, அகரன் “அண்ணலே! பிருதிவுமுதலிய ஐம்
பூதங்கள்-ஆயுதக்கருவிகள்-வானவர்-மாறுடா-பறவை-விலங்கு முத
லிய பிரானிகள் இவையொன்றினாலும் இரவிலும் பகலிலும் இறவா
வரம்பேண்டும்” என நேர்ப, எம்பிரான் “அவவநேயாருக” என
வர மருளினா.

தூன்பெற்ற வரத்தினுற நருக்கெயதிய தானவன், கால்வ
கைச்சேனைபையுங் கடலபோதகடடிககாசினிமுழுதினுக்குங் காவ
லனானான். தேவரம்பையா சித்தமாதா இயக்கணதீரீகன முதலானார்
சாமையிரட்டப்பணித்து, இவதிரன்முதலிய வெணடிசைக காவலர்
வந்து காடொறும் வணங்கிப் பணிப்பனபுரிய வமைத்து, பிரமந்தன்
பெயர்க்கேட்டுத்தோறு நெருமபடி, கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்
தியாதார் முதலானார் சித்தந் திகைக்கச் செனகோல்செறுத்தினன்.

30 கிழவன் முத்தி.

அக்காலத்தில் அங்கத்தினியர் மனைஞரும் (இரணியாய்மம்) வெனக் கூறவேண்டுகேதே என நினைக்காமலாக நியானிகதப்பபடாது இது போப்பென்றது இமையம் விட சிறந்த பலனையகண்டுவிளம்ப, சாந்து காத்தன தொரு கூட்டை நாய் து கவடிபுத்தவனாக நிரிப்பித்தனார். அப்பதலானொது கூட்டப்பபாளியிலிவிடுபபழபயிக்க எத்தனிகைநில, உபாத்தியாயர் உபசரணியபம் (இரணியாய்மம்) என்று போதிக்க, திறைபய பிந்தவநர் (ஸ்ரீ நாராயணயம்) என, ஐயம் அசனுகருகநிலிக்க, அசனன பாவனைத்த தண்டஞ்செபதம் பகராமையில “நீகததன் பரமப்பாருள யான்கொது” எனக் கேட்ட பிதாஸவகோதபிரிகலாபன “இறைமனெவருமுளன” என்று சமீபத்திருநூ ஸ்தப்பததைச்சகடழ “இத்துணிது முன்ன” எனக் கூறினன.

பாகவதபுராணம்

“சாணிவழிமுள்ளை” என்ற பெயர் கொண்ட சிவசக்தி - ட
கேணிவழிமுள்ளை மாமேருக்கு அருகில் உள்ள லிங்கம் என்ற
தூணிவழிமுள்ளை சொன்ன சொல்லிலுள்ள லிங்கம் என்ற
காணியிலிருந்து வந்திருக்கின்ற கருகருகம் சொன்னான்.”

தேட்ட இனியக்கிடி கோபங்கொளனகயில நாராயணன
 காலடிவுஞ் சிவகாலடிவகடைய நாரச்சீங்கமாகத் தூண்பயிளநதுகொ
 ணடு வெளிவகது, அததானவததலைவனைத் தனமடியிலிருத்தி, நகவக
 ளால் மாண்பப்பிளகது குடண்பயிடுவகி அவனுடனருமபோராதறி,
 இரவுகரும பகலுகரும இடையாகிய சாவுங்காலப்பொழுதில மேலி
 டடு, ஒருதுணிபுதிரமும் கீழவிழாமற் கையிலேற்றும் வாயவைத்தம
 பருகி உயிரமாயத்தனா. (அவனைச் சவகரித்தகாலத்தையே இரணிய
 வேளையெனப்பா) அகர னுதிரமருகிய வெறியால் அவனிமாகக்ளை
 வாரி வாயிற்பெயது, செருகருற்ற திருமகன்கொழுங்கு செயல்கண்
 டஞ்சிய தேவா ஒருகொழியி னுலகமழியுமென வுட்கொண்டோழ்ச
 சென்று, திருக்கயிலையையடைத்து திருக்கதிதேவராத் சிவபிரானு

ருணாப்ப, பரமசிவன் “பயப்படாதீர்கள்” என்று பகாந்து, இருசிரமும் இணையிலாசசிறமும் கூரியநகமுமுடைய எட்டுக்காலும் உடுவகோபமுயுகொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நாரசிங்கத்தைநண்ணிஇடிமுழக்குபோலினாந்து உதிரவெள்ள மூறதெடுத்தோடச சிங்கச்சிரதையையும் கைகளையும் கறித்துதள்ளி மேலுடகூர்ந்து சிங்கத்தின் சருமத்தைபுசித்துத் திருமேனிமேற்போரையாகக்கொண்டு வெள்ளிமலையை யடைந்தனா, விண்டு பண்டையவுணாவுதோன்றப் பரமணப்பூசித்து வைகுந்தமுற்று வாழ்ந்திருந்தனா.

நாசிங்கங்கத்தின் சிரதையறுத்துத் தலைமாலையிலணிந்ததாகவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபீனச சங்கரித்த நாசிங்கத்தின் இறுமாப்பைச் சரபருபமேற்று நாசஞ்செய்தமைபாற் சிவபெருமானஸிமஹாகமூர்த்தியெனப்பெயருற்றனா

அஹமமருணாஸரபாயருஷிபுத்தலே. — நுத்வேநப்

ஸூநி! —தைத்திரீயகம்.

ஹரிஹரகதமறுயகதிதேவா: விஸவஸ்யேஸாந்ருஷ்யமமதிநாம

ஸ்கந்தபுராணம்.

ஹரிமஹரகதஸரபம விஸவஸ்யேஸாகமீஸவரம

அறுயாகதிஸுஸாஸஸாவே கமோவாகயைஸஸஹாதருதம.

காஸிகண்டம்.

புராணிரண்யகஸிபுரதைதயராஜமஹாபலம்

ஹதவாததருதிராபாக பரமததமயாசித ஸுணா.

ருதாஸரபருபேண கரஸிமஹமீடயத

ந்ருஸிம்ஹேந்திரபுராணம்.

ததோக்ருஸிமஹமாவோக்யசககரமபகஸாஹஸ.

தக்ருஸிம்ஹபிரோயாவக் கைஸாசேததமஸமுதயத: ! இத்யாதி!

ஏவமஸுஸுஸககொனதௌ மஹாரணஸமுததருதௌ

விலோகயவிபுதாஸஸர்வே மஹாபயமுபாபய: ! இத்யாதி!

க்ருஸிம்ஹாஸபௌதருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மணஸாஸஸஹ

துஷ்டாவபரமபீத: கௌக்ருதாஜலீதத:

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஸூலாபுதாயஸூரபருதகமொளிமாயா
லீலாயமாநசரணமபுஜபலலவாய
ஜோலாவலேபபரிபூதநுஸிமஹரமஜெள
லீலாபராயஸரபாகருதயேநமோஸது.

பீரஹ்மாண்டபுராணம்.

ருஷ்ய — கதமஜேவ ஸாவஸ்து கத ஸுஷ்டிஸ்திதயந்தகாரக: ஸரபா
கயமமஹாகோரம விசருதமரூபமாஸதி: ஸூத:—ஸ்ருணவநதுருஷ
யஸஸாவே—இதயாதி ஏதாவதுகதவாபகவாநஸவீட்டமகரகேஸரீ அபா
ரமேககரண ஸமாபயாதயமதிமஹரி தத ஸுதயகதவாநவிஷணூ
ஜீவிதமஸவாபராதத ததவகதரம்தஸயகருதநிஞ்ச ஹருதவாஸரபவி
கரஹ அதேநதரியதயமகமதவீரபகர: கூணுததத

அஹம்யுந:சரஹாயயுபிப ஹவீ: யுஸ்யம்.

சூர: து துரீயகம்.

ஹரிஹரஹ்மநயம் தீவா: விஷ்ணுசாநம் யுஷ்மஹ்மநம்.

ஸ்ருஷ்ய ராணமுபயுஹ்மநம்.

ஹரிஹரஹ்மநம் விஷ்ணு சாநம்யுஷ்மநம்.

அநுயாமிஸுராஸுரே நமோஸ்துஸுமக்யம்.

காஹ்ம.

புராஹ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்.

ஹ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்.

ஹ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்.

ஸ்ருஷ்ய ராணமுபயுஹ்மநம்.

ஹ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்.

ஹ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்யுஷ்மநம்.

నీవంశకులచక్రాతామహరణసమద్ధతా
విలోక్యవివిధాస్సర్వమహాభయమపాయయః॥ ఇత్యాది
స్వసీమాశరభౌద్యష్టాస్వితతోబ్రహ్మసురైస్సహ ।
తుష్టావపరమప్రీతిః కర్తాశ్చాన్వంజలింతతః ।

సాక్షాత్తురాణం.

శూలాయుధాయసురబృందకమోలిమాయా ।
 వీలాయమానచరణాంబుజపల్లవాయ ।
 హేలావలేపపరిఘాతస్యసీంహరంహే ।
 వీలాపరాయశరభాకృతయేమోస్తు ॥

బ్రహ్మదేవుర్రాణము.

మునుయః । కథాదైవంసర్వజగన్మృష్టిసీత్యంతకారకః ।
 శిరభాఖ్యంహామేర-విక్రితంయూపమాస్థితః ॥
 సూతః ॥ శ్రుణ్వంతుమునుయస్సర్వైః । ఇత్యాది
 సీతావమక్త్యాభిగవాన్సప్రదంసరికేసరి ।
 అపారమేకకరణైః సమాస్యాత్యంతికంహరిః ।
 తతఃసంతకైవాన్విష్టుతే-వితంస్వాపరాధతః ।
 తద్వైక్రంతస్సక్రత్రించపౌత్యాశిరభవిద్రిహః ।
 అరీంద్రియత్యమగమద్వీరభద్రఃక్షణా తతః ॥

காஞ்சிபுரம்.

“என்னுமிரண் மிதிருவழ புணர்நீளவா துமுகமிரண்மெ
கொன்னாமிருமுருத்திரமுங்கொமேபேராப்புமெதி:தோழரச
செகழீப்பருதிச்செருகருகரமடங்கலாவிசெருத தூரிகொண்
டொன்னாருவங்குளமுமுதனித்தவுடையான் சரபத் திருவுருவம்.”

ஸிமந்தக் கயூர் தத்யேகம்:

31 சண்டேசநாயக முத்தி.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தொன்றாவது சண்டேசா நுகர் ஹ மூர்தீ தி.

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் துமார்க்கடவுள் குரபன் மீனச
சுவாமிக்கு நியித்தம் தென்கிசைநோக்கிச் செலவாகையில், பரமபதி
யாகிய சிவபெருமானை யருச்சித்த தலங்களு ளொன்றாயும், ஆசாரிய
சுவாமிகளின் தேவாரத் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ள துமான தீநக்சே
ய்ஞானரீல் வெதியாருவதிற காசிடகோததிரத்தில ஐனித்த யஜ்ஞ
தத்தன் என றொருவ னுள்ள. அவன் மனைவி பெயா பத்தினா. அவ
விருவருக்குஞ் சிறுத்தாராக விசுவாசநமர் எனபா திருவவதாரஞ்
செய்தனா. அவர்கு ஐனமாகதர அறிவுத் தொடாசசியால வேத
வேதாகமங்களை யாகாபுலு மோதா துணரு மறிவு ஐனித்தது. அவ
ருக்கு ஏழு வயதிலேயே, தாய தாதையா உபநயனஞ் செயவித்தது,
தக்க ஆசிரியரைக் கொண்டு வேத முதலிய கலைகளைக் கற்பிக்குமுன்,
தாமே யறிபுக திறமுடையோரா யிருத்தல் கண்டு வியப்புறறனா.

அவவிசுவாசநமா அளவில்லாத வேதாகமங்களிற உறப்படும
உண்மைப் பொருளெல்லாம் சாவலோக சரணயராகிய சிவபெருமா
னது திருவடிகளே பென்றும், சிருட்டி-திதி-சககாரம்-திரோரபவம்-
அதுக்கிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்தப் காரணமாக ஆகந்தத்தாண
டவம் புரியும் எம்பெருமானே நமமை யாளாக வுடையா னொன்றும்
உண்மையறிவு தோன்றுவதால், சுவாணமாக்ளிடத்தம் அன்பின்
வழி யொழுகிவருங்காலத்தில், ஒருநாள அவா தம்மோடு வேதாத்தி
யவனஞ் செய்யும் அந்தணசிறுவரோடு அவ்வூரார் பகலினைக்கு
டன் உடிக் செலவாகையில், ஓர்நின்றுப்பக லொன்று அந்நினை மேய்

பயினைக் குத்தப்போக, அவ்வாயன சிறிதும் அஞ்சாமற் கோவிலை அதனை நன்றாய்ப் புடைத்தான். அதுகண்ட விகாரசநுமர் சாஸ்திரங்களிற் உரிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு அறியாமை யாகிய முககுற்றங்களு நீங்கத் தெளிந்தோ ராதலின் மனம் பொறுராதி அவவிடையனபாற் சென்று, பசுக்கள் சமஸ்த தேவாகளும்-நீர்த்தங்களும முநியாகளும் - கணங்களும் பிரியாது சூழ்ந்திருக்கும் உறுப்புக்களை யுடையனவென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற ரூரிய பஞ்சகௌவியங்களைக் கொடுப்பவையென்றும், உவசாதனமாகிய திரு வெண்பூற்றுக்கு மூலம் அவற்றின் சாண்டமென்றுங் கூறி, அப்பசுக்களைத் தாமே மேயக்க விட்டார், அங்ஙனம் கோக்கி “கீயிப் பசுநிலையை இனி மேயக்கவேண்டாம், யானே மேயப்பேன்” என ஞா. ஆயன அஞ்சி வண்டுகள் செல்ல, விகாரசநுமா அவப் பசுக்களின் உரியாறத்துக்குப் பெற்று, சமீபத்திலுள்ள மண்ணியாற்றங்கடையிலும் நிறைவாகிய புலலுள்ள விடங்களிலும் மேய்த்து, நீக்கடம், வெயில வேளையில் நிழலிட்டுக்கச்செய்து, அருண்ண அஸ்தமயமாகு முன் அவ்வா வீட்டிற்கனுப்பித் தமவ்விசேருவார். இத்தொடர் பசுக்கள் அழகோடுபெருந் திருநியாகப் பால் பொழிந்தன. பசுக்கட ரூரியா முன்னிலும் அதிகை கறத்தல கண்டு களித்தனா. அவை விகாரசநுமனாச சிறிதேனுப் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவனாக கண்டவுடன் மடி கர்த்து பால் பொழிவதுமா விருந்தன.

அத்தனயினனா, சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாகுந்தருதி யுடைமையைக்கருதி, அப்பெரியார்க்குச் சிவராசசனையில் அததியந்த ஆசை தலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றை கணவிலுள்ள ஓர் மணத்திடடையில் சூத்திரமீதீந்தீங்கிழ் மணலினாலே ஒரு சிவலிங்கக் குவித்தது, கோயில-கோபுரம்-மதில முதலியவை உருத்தது, பலவகைப் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவராசசனை செய்து, புதக்குடங்கள் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள் மடியைத் தீண்ட அவை களைத்தப் பால் பொழிபும்; அதனை யபிடைக்கஞ்செய்வார்; தனக்குக் கிடை

யாத பூஜாவுபகரணங்களை மாநஸீகமாகச் செயதுமுடிப்பா ; இப் பூசையைப் பெருமான அவவிலிகததின்ன ரனபோ டககேரிப பா , பசுக்கள் இதனா குறையாமல் முனபோலவே வீட்டுக்கும் பால் கொடுத்துவந்தன இதனைப்போலவே விசாரசருமா கெடுநாள சிவா ரசசனை செயதுவருகையில் ஒருவன் பார்த்து ஊராருடன் சொல்ல, அவர்கள் சபையாருக்கறிவிக்க, சபையா யுஞ்சுத்தனை வருவித்து “உனபிள்ளை பாலைக் கறந்து வீணே மணலிற சொரிந்து விளையாடு கின்றானாம்” என, யுஞ்சுத்தனை “நான் அறியேன், இனி அவ்வாறு நடந்தால் அகருமறம் எனதே” என்று வீசிசென்று, மறுநாள் உதய ததி லதைச் சோதிக்க வெண்ணி, விசாரசருமா பசுமேயக்கச் செல் லுகையில், அவர் அறியாமல் பின்னொடங்குத்சென்று, அவர் மண்ணி யாற்றின் மணற்றிடமிற் போனது கண்டு, அருகிருந்த துர்மரத்தி லேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமா வழக்கம்போலஸநானஞ்செய்து, சிவலிங்கமுத லியன் வகுத்து, திருப்பள்ளித்தாமஞ் சேகரித்துவைத்து, பசுக்களி டக குடங்கொண்டுசெல்ல, அவைசொரிந்தபால்க் குடத்தோடு வை த்து, சிவாரசசனை முடித்து, பாற்குடங்களை யப்டேகஞ்செய்தனா. குராமரத்தி லிருந்த யுஞ்சுத்தன் அதுகண் டிரங்கி வினாநதோடி வந்து பல கொடுஞ் சொற்கள் கூறி, விசாரசருமா முதுகி லடித்த னன். அவர் மனம் சிவாரசசனையி லமுரதியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை யுஞ்சுத்தனை தான் பலமுறை யடித்தும் அவருண் றானம் சிவாரசசனையாலென் றறியானாகி, மிக்க கோபத்துப் பாற் குடங்களைக் காலா லிடறிச் சிறுத, உடனே விசாரசருமா அதுகண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் எனப் பற்றினும், அவன் செய்தது சிவபராத மாதலின், அவன் காலைத் துணிக்கக் கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலை யெடுக்க, அது மழுவாக, அதனா காலகளை வெட்டிச் சிவ பூசையின் சேடத்தைப் முடித்தனா. சிவபெருமான இடபாருட நாய் உமாதேவியுடன் தோன்றினா, விசாரசருமாப் பேராந்த முட

1-துமரி இருவிழி வழிசதா ஜகதநீரருவி வாதா மெயம்மறநது
பணிசதனா பெருமாள் திருக்கரங்கனாலெடுத்தது “நமபொருட்பெ
யிதாவை விட்டபுறைய” உலகஞ் சாமேயிதா” என்று திருவாய்மல
ராகது அளித்தது உடனே தடவி, உச்சிமோரது “நமமுடையதொ
ண்டாகுடைய உலகம உலகினத தலைகளுக்கி நாம ஏற்றுக்கொண்ட
அமுதம் பரிவட்டமுடைய பழம் உனக்கே தருதோம்” என்று
தமது சண்டி லுண்டித்த கொணைமாலையை அருகருக சூட
முச்சு சண்டிகரபதவி தருதளித்தா. அந்தராதலக கப்பட்ட யஜ
ஞர உலகம் சிவபதமடைந்தன விசாகமுருகருக சண்டேசுர
பதவியை அருகருகத்த அருகருக சண்டேசுராகரகமுததமெனச
சாரப்படும.

திருத்தியாடீபுராணம்

“தொடையிதா தகலையா துணைதாணித்தமிழிழுவதவனா
மெடுத்த மீதாக்கி பொருட்டாவினதா பழையதொ ரிதா
யாடு, தகலையின்கருட்டா பழையதொ செய்தினததருவி
மடுத்தகருவினய, தகலையிதா தகலையிதா தருவி
அருட்டாவிதா தகலையிதா தகலையிதா தருவி
முண்டகருவி தகலையிதா தகலையிதா தருவி
சண்டேசுராகரபதா தகலையிதா தகலையிதா தருவி
துண்டகருவிதா தகலையிதா தகலையிதா தருவி.”

சண்டேசுராகரபதா தகலையிதா.

(100 6 90)

32 நவீன முத்தி.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறைமபலம்.

முப்பத்திரண்டாவது தக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான ஸ்ரீ கயிலையன்கிரியிறச்சகலதேவாகளுமகீற்றைநது
தனகடவகள் இஷ்டகாமியன்களை விரும்பியானருப்பெறுமபடி திரு
வோலக்ககொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியார எழுந்த
ஈசனையிணையடிபணிந்து “ எம்பெருமானே ! எனக்குற தாதுஷா
யணி மென்னும் பெயரும், தேவரீரைப்பணிவாத அத்தனாற பேர
வித்துவந்தவு-ஐம் மாறுமவண்ணம் வரமழங்குக ” என விண்ணப்
பிக்க, மஹாதேவா மகிழ்ச்சியுற்று “ மாதே ! மலமன்னன மகளாக
கிண்ணப் பெறக் கருதி நெடுநாளாய விடாததவம் புரிசினறான.
அவன்பா லுற்று வளாக யாமவாது மண்டுசெய்வோம் ” என்றரு
ளிச்செய்தனா

அமமையா அரவாபரணரது அடித்தாமரையைப் பணிந்து
கட்டளையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்று இமயமலையையடைந்து
அவவாறே அருந்தவமாரற்றம் அசலமன்னன அவாரிரம்ப ஓதடாகத்
தில், தாமரைத்தவிசினமேற குழிந்தவடிவுகொண்டிருந்தனா, பா
வதாரசனபார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலனகைகடியதென்றுட்
கொண்டு, அககுழந்தையை யெடுத்தகொண்டு மனையையடைந்து
மனைவி யாகிய மேனையினிடத்துக் கொடுத்த வரலாற்றைக் கூற,
மேனைபொவித்தவந்தனன். அமமையா ஐந்துவயதுமுதல தவச
செயலிலிருந்து சங்கரனை மணந்தனா, (வித்தாரம் கல்யாணகந்தர
த்திற்கான்க). இதுநீர்க;

எமதன்னையா ரிவவாறு தவததிருக்கையில், பிரமபுத்திரர்களா
கிய சககன - சகத்தனன - சகாதனன - சகாருமாரன என்னும் முகி
வா நால்வரும் வேதவாராயசசியெயு முடித்து, பலவகைதவங்களை
பாற்றி, மீண்டும் வெள்ளிமலையை யணுகி ஆண்டு முதறபெருங்காவ
லாகவுள்ள திருநீந்தேவனாப்பணிகது விடைபெற்றுத் திருச்சகரி
தியுடசென்று, கண்களாரக கண்ணுதல்த தரிசித்து, சாஷ்டாங்க
மாகத்தண்டனஞ்செய்து, கரமியாண்டையுஞ் சிரமேதசோதது, “அருட
கடலே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சி செய்தும்
அடியேன்கள அகமஅலகதுகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கியா
ககள் கடைத்தேறுமபடி அவவேதத்தின உட்கிடையாக வுள்ள
பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தனா. அவ்
கவாகுகிசைத்த சககரா “இவ்விருத்தி” என்றியமப, அவாகள் அண
ணலாரது பங்கயப்பதத்தினமேத தவகியிருந்தனா.

அப்பொழுது அரவாபரணா நகதிபகவானேவினித்த “எம
மைத்தரிசிக்க எத்தகைய தேவாமுதலானா யெதினும், சகரிதானத
துள விடவேண்டாம். மதனன் வரிவ வரவிடுக” என வாயமலாந்து
வாய்விற்செவல விடையளித்தனூபி, விடையூதி முகிவா விருப்
பினபடி சிவாகமககன்ற கூறப்பட்ட திரிபதாரத்தககளாகிய பதி -
பசு-பாசலட்சணகளைவினகி வெளியிட்டனா. சககனாகியா “சக
கரா! எவகனமனம்விரிந்திருப்பதாலஅவையொடுங்கும் அடைவாக
ஞானேபதேசம் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனா. தரிய
லாபுரககள் எரிபடப்பொடித்த பாசிவன் குறுகைகோடடிக்கூறு
வதொன்றையிலாய் “அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்” என்று, சடா
டவிதாங்கிய முகிவாகட்டுச சாற்றவேண்டி, திருக்கா மொன்றைத்
திருமார்பிறசோத்த சித்திநீந்திரா காடடி முகிவாபோல ஓர் க்ஷண
ப்பொழுது கிஷ்டைகூடி கினதனர். அதனல் அவாகள் நால்வரும்
மனமொழிந்தி ஞானகிலயுணர்ந்து, பேரின்பப்பெருக்கிலமுந்தி, தம்

கள் செயலொன்று மில்லாதிருந்தனா. (அதுகாலில் அமராமன்ம தனையனுப்ப அவன் ஐயனமேல் மலாககிணையச சாமபராய மாய் த்தனை, வித்தாரம காமதகனத்திற்காணக.)

சிவபெருமான் யோருகீகி “முரிவிகாள்! நீங்கள் முன்னிய வகையே நீவடை யனுஷ்டித்த நீழிவாழுகி” என்று தம திசைச பபடி யேகவிதித்தனா. இறைவா தகிணதிகைசையேநோகிச சநக னாதி நானு மஹருஷிகடரு உபதேசித்த அவசரம தகிணமுாதத மெனப பெயாபெறும்.

கந்தபுராணம்.

“இருவருமுணராவண்ணலேனவெள்ளெயிரியாமை
கிரநியநந்தகோழினைத்திழிமுரத்திறசோகொள
கரதலமொன்றுசோத்திமோனமுத்திரையககாட்டி
யொருகணஞ்செயலொன்றினறியொருசெயவாரிஹுறாண.

இனையதோதனமைகாட்டியெயிரானுணாததகண்டு
சனகனேமுதலாவுள்ளோதவலருஞானபோதம
பனுவலினளவனறென்னுமபானமையைத்தெரிநதுமுககட
புனிதனதருளாற்றத்தமபுகிதியினெடுக்கமபெறரா.

தற்பரணினையவாற்றாற்றபதருணருந்தனமை
யற்புதஞானபோதமனித்திடுகணமதொன்றின
முற்படுகமலபபுத்தேணமுதலியவமராககெலலாம
பற்பலபுகங்கள்சென்றபிறாககிணிப்பகாவடுதனனே.

தகிணமுாதத்தயேகம;

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறந்தமபலம்.

முப்பத்துமூன்றாவது

யோகதக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான தக்ஷிணமூர்த்தமாகச் சநகன-சநந்தனன-சநாதனன சநற்குமார னென்னுட மகருஷிகள் நாலவாக்கும, பதி- பச- பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தஞான்று, அமமுரிவா “ அழகனே! அழியேங்கள் அகமகனறிருத்தவி னவை யொடுகருமவண்ணம் அருளபுரிடவேணம” என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் “அதனரே! உடலமுதல்யயாவும்அழிபொருளெனவும் ஆனமா ஒன்றே அழியாப பொருளெனவுமறிந்து, ஞானத்தைக் கிரகிக்கவேண்டிவரா மோட்ச சாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவவிஷயங்களைத் தெளித்தலும், அவுடாகயோகங்களைச் செய்தலும் வேணம சிலாயோகமாவது ஞானநிதியகன்மேநிதியங்கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்று சிலர் ஆனமாவுடன் கூடுத லெனவும், வேறு சிலர் பிராணவாயுவும் அபானவாயுவும் சேருத லெனவுஞ் செப்புவா. ண்டெடுத்த விவகரித்த இவையெல்லாம் முழிலிலாத யோகசாதன மாகநாட்டா, ஜ்ஞல சீவானமாவும் பரமானமாவும் இரண்டறக்கலத்தலேயோகம் அ தெவவாடெனில, புறக்கரணங்களை அநதக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத்தை ஆனமாவிலொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆனமாலைப் பரத்திறசோபிப்பது. யோகப்பயிற்சிவிற பழகினுலன்றிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. தசவாயுகங்களைப் பங்கித்தாலன்றி மனம் ஒருவழிகிலலாது. சடங்க யோகசாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை யுணாதலருமை. ஆதலின் அதற்கைய யோகத்தைச் சாற்றுவோம் கேட்பீராக :—

35. யோகநகபிணாசுரத்தி.

இயமம்-நியமம் - ஆதனம் - பிராணாயாமம் - பிரதநியாகாரம்
தாரணை - தியானம் - சமாதி என அஃ தெனவகைத்து. அவற்றுள்,

இயமம்—கொலலாமை - சத்தியவசனம் - களளாமை - பிரா
பொருளிச்சியாமை - பஞ்சேந்தியமடக்கல்

நியமம்—தவம்-பரிசுத்தம் - தத்துவதூலாராயசசி - மனமுத
திருத்தல் - கடவுளவழிபாடு.

ஆதனம் எனவகைத்து. அவையாவன:—தொடைக்கும் முழுவ
காலுக்கும் நடுவே யிரண் ளெளககாலியுஞ் சோத்து இறுமாநி
ருத்தலாகிய கவதநிகம் - சகலபக்கத்தி லிருகாற்பரட்டையு மாற
வைத்து அவலிருகாற பெருவிரலியுங் கைப்பிடித்திருத்தலாகியகோ
முகம்- இருதொடைமேலும் இரண்டுள்ளகாலியும் மாறித் தோன்ற
வைத்தலாகிய பதுமம் - வலத்தொடையில இடக்காற பரட்டைச
சோத்தி யிறுமாப்புற றிருத்தலாகிய வீரம் - பீசத்தின்கேச சேனிட
த்திற பரட்டைவைத்திட முழுவகையை முழுவதானிலவைத்து அவ
விருபத்தையு மிருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலா
கிய பதநிரம் - இடக்காற்பரட்டாற சேனியையழுத்தி வலக்காற ப
ரடு அப்பரட்டைகே முகத விருத்தலாகிய முததம் - முழுவகைகளிர
ணமும் உகிப் புறத்திலுமுத, புவிவிற கைபூன்றிக காலநீட்டித்
தலைகிரிந்திருத்தலாகிய மயூரம்-சகமும் திடனும் எவ்வாறிருக்கின
எயதுமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சகம் எனப்பனவாம்.

பிராணாயாமம்— பிராண வாயுவை இசேக பூரக குமபஞ்
செய்தல்.

பிரந்தியாகாரம்— உபாநியைக்கி உண்ணுகருவது.

தாரணை— கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபிஇவற்றி
லொன்றிற சகத்தஞ் சித்தைவைப்பது.

தியானம்—ஐம்புலங்களை யடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி,—மேற்கூறிய இமய நியமாதிகளைப் பொருத்தி, கழ
முனை முதலாகிய நாடிகடருக காரணமாகிய நாபிக்குக் கீழுள்ளதாய்,
கிழவனை நடுவிலிருக்கும் எழுபத்திராவிரம் நரமபுகனில், வலமும்
இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய இடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனை
யில் அடக்கி, அச் சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந
தஸ்தானம் வரையில் இரு கிணையாகவும், அதற்குமேல் பிரமநந்தி
ரம் வரையில் ஒரு கிணையாகவும், மூலாதாரம் - சுவாதிட்டானம்
மணிபூரகம் - அநாகதம் விகததி-ஆஞ்ஞையாகிய சூறதார சக்கிரங்
களையும், அதற்குமேல் நாலுசகிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரம
நந்திரம்வரையில் சூதாரதேவதைகளைச் சூன மாகவும், அப்பரவ
துவாதசாகதத்தில் அசல ராகியும் அமேய ராகியும் அதுல ராகியும்
குடகமராகியும் மஹா னாகியும் ஞானக கிரியாசத்தி சரீரி யாகியும்
வியாபக ராகியும் சத்திமா னாகியும் மலரஹிதராகியு முள்ள பரீவ
ழந்தியை நீட்டின மாகவும் நியாணித்தலே சிவயோக மென்னுஞ்
சமாதியாம்” என நிவகையாகத் திருவாய்மலாந்தருளி, இறைவா
அம்முநிசிரோஷ்டாகன அறிந்தகொள்ளுமபடி திருவுள்ளங்கொண்டு
தாமே சிறிதுபொழுதுஅத்தகைய கிலிபிணி னதுஉணராததுவித்தனா

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒழுகப்பெற்ற சகன-சக
ந்தன-சகாதன - சந்தருமாரன்னனும் முகிலா காலவரும் முன
னோனது முண்டகப்பத்ததை வணங்கி விடைபெற்றது தமவிரும்புப்
பின்படி சென்றனா. சிவபெருமான, பிரமபுத்திரர்களாகிய இருடி
யர் காலவரும் எளிதினுளரும் வகையாக யோகமுறையைப் பயிற்சி
னமையால், யோகதகிணுமாதநியென்பதோநிருகாமமெய்தினர்.

யோகதகிணுமத்தயேகம் :

34. வினாக்விஞ்ஞாநி

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

முப்பத்து நான்காவது வினாக்கூறின மூர்த்தி.

சிவபெருமான பகதாறுகதிரக காரணமாகத் திருக்கயிலாயநிலை, தக்ஷிணமூர்த்திகொண்டெழுந்தருளி வீருக்கையில, தம்புருநா ததா க்காமுதலிய ருஷிசிரோஷ்டாகள இசைஞானத்தை நன்குணர வும, சாமவேதத்தை வினையிலேறறுப்பாடவும், தங்கடகு அருளபுரி யவேணமே எனனுங் கருத்துட் கொண்டோராய், கயிலைமலையையடைந்து கருணமூர்த்தியைப்பணிந்து கைகூப்பிக் “கடவுளையகா ! அடியேங்கடகு வினாகானத்தை வினகயிருளவேணமே” என்று விண்ணப்பித்தனா.

அம்பிகாபதி “அகதனனோ ! அவ்வாறே யாகுக இருத்திரா,” என ப்பிணவருமாறு அருளிச்செய்யத் தொடங்கினா.

“கீரிலே சிறற லமுருதல வேத நிலமயகரும
பாசிலே சிறற லடிவீழத் தோயமரப பாறபடலகோ
னேசிலே செம்பகை யாரப்பொடு கூட மதிரவுசிறற்ல்
சேசினேர் பணக னிறைமயக் கப்படுஞ் சிறறிடையே” —
நூற்படியே மேற்குறிய விலக்கத்தக்க மானகன் வினாதண்டதநிற்
காகா, அவற்றைக்கொண்டால நாவகை இசைக்குறறத்தை யுண்டு
செய்யும். நாவகைக் குறறமாவன. —

“செம்பகையார்ப்புக்கூடமதிரவு.

அவறறன்,

சேம்பகை யென்பது பண்ணோளாரா
வினபமிலோசை யெனமனோபுலவா.

ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந்திசைகமும்.
கூட மெனபது குறிவுறவிளம்பின
வாயவதினவாராது மழுங்கியிசைபதுவே.
அதிர்வேனப்படுவதிழுமெனலினறிச
சிதறியுரைகருந ருச்சரிப்பிசையே ”—எனபென்கீழ்.

பஞ்சபாரதீயம்.

“இன்னிசைவழியதனறியிசைத்தலசெம்பகையதாகும்
சொன்னமாதினாயினோகவிசைத்திடுஞ்சுருதியாரப்பே
மன்னியவிசைவராதுமழுங்குதலகூடமாகும்
நன்னுதாலசிதறவுநதலகிர்வெனநாடடினோ. ”—

ஆதலின மேற்கூறிய குறறங்களைப் பயக்கவல்லவாகிய விலக
மரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிககப்பட்ட மரங்களால் வீணாத
டஞ்செய்யவேண்டும்.

“சொல்லிய கொன்றை கருங்காவி மெனமுருக்கு
நல்ல குமிழுந் தண்கருடனே—மெல்லியலா
யுத்தம மான மரங்க ளிவையென்றோ
வித்தக யாழோ விதி.”

“தளமாய்ச் சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு
முளதா யொருங்குன மினறி—யளவு
முதிரா தினகாது மூன்றங்கு ருய
வதுவாகில வீணாதன் டாம்.”

“பதுமங்கழல்குடநதாடியொடுள்ளிப்பண்புண்ணீனற
விதியமாதணடுகுடையேகுடுமிமெய்க்கோட்டுறுபின
மதியமாபோதிகைபுடமின முகஞ்சுவாமன்னெருத்தம
விதியமாபததாக்குறுப்பென்றுரைத்தனாயினனிடையே.”—

என்றபடியே நலமுடைய மரங்களைக் கொண்டு, நல்ல விலகக
சம்பந்தமாகவே நாலவகைய யாழையுஞ் செய்யவேண்டும், நா

வகை யாழாவன —பேரியாழ் - மகரயாழ - சகோடயாழ் செவகோ
டடியாழ் எனபனவாம

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன
சோபொலியுஞ் செவகோடு செப்பினா—தாரபொலிநது
மன்னுந் திருமாரப வணகூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற” என்றபடியே நாலவகையாழஞ் செ
யகையில்,பேரியாழ்க்கு நரமபு இருபத்தொன்றும், மகரயாழ்க்கு நர
மபு பதினேழும், சகோடயாழ்க்கு நரமபு பதினாறும், செவகோடடி
யாழ்க்கு நரமபுஏழைத் தொடுக்கவேணும்.

“ஒன்று மிருபது மோழேமேற் பத்துடனே
நின்றபதி னுறேழு நேடுகாற—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரமபு சொனமுறையே
மேலவகை னூலோர் விதி. ’ எனனு மிலக்கணத்தின்படி யா
ழிற்கு நரமபெண்ணித் தொடுக்கையில், “கொடுமபுரி மயீதமபு
முறுக்கிவை நான்கு நடுங்கா மரபிற்பகையென மொழிப் ’ என்கூ
றியருற்றம் நீங்கி, நரமபுகளைத் தொடுத்தது, பண்ணை பரிவட்டினை-
ஆராயதல் - தைவரல் - செலவு-வினியாட்டு கையூழ் - குறும்போக்கு
ஆகிய கலைத்தொழி வெண வகையா லிசை யெழுப்பவேண்டும்.
அவையாவன :—பண்ணை - பாடநீனைத்த பண்ணுகரு இணை கிணை
பகை நட்பான நரமபுகள் பெயருந்தன்மை மாதனியாயறிந்து வீட்டு
தல், பரிவட்டினை - அவலீகனை நரமபை அகவிரலாலும் புறவிரலா
லும் கரணஞ்செய்து தடவிப்பாாததல், ஆராயதல் - ஆரோகண அவ
ரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல் - அதுசுருதியேற்
றுதல், செலவு - ஆளத்தியேநிரம்பப்பாடுதல், வினியாட்டு-பாடநீனை
த்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், கையூழ் - வண்ணத்திற் செய்த
பாடலெல்லாம் இன்பமாகப்பாடுதல், குறும்போக்கு-குடகச்செலவுந்
துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகியகூலத்தொழிலால் இசையெழு
ப்பி, வராதல் - வடித்தல் - உரதல் - உழற்றல் - உருட்டல் - தெருட்
டல் - அள்ளல் - பட்டைஎன்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரண
த்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீங்கப் பண்பாடவேணமே. உடற்
குற்றமாவன :—

“கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொழிதசையா

பண்ணளவும் வாய்தோன்ற பற்றெரியா—வெண்ணிலிவை
களளரா நறந்தெரியற் கைதவனே காந்தருவா

உள்ளாளப் பாட லுணா” எனற்குற்றநீங்கிய வகையாகப்பா

டுகவென்று அவற்றின் உட்பிரிவுகளோடு நன்கு விளங்கத் திருவாய
மலாந்தருளி, யாழ்வாசிகுறும்முறையிலக்கணங்களை உபதேசித்தமைக்
கேற்ப, இலக்கியமாகத் தாமே தமது திருக்கரத்தில யாழேந்தி, திருத்
தொளிலிணைத்து நின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக்காட்டினா, அது
கேட்டமுநீவா உள்ளவகை காந்தனா. தேவா - மனிதா - விலங்கு
புளமுதலிய பிராணிகளெல்லாம் இனப்பிகரு வாழந்தன. முநீவா
முன்னேனை வீணாகானததாற் சாமதீதம்பாடித் துதித்தனா.

சிவபெருமான் வீணயினிலக்கணத்தை யுணர்த்தித் தமதுதிரு
க்கரத்து வீணையேந்தி வாசித்துக்காட்டிய திருவுருவமே வீணைக்
விழாத்த மெனப்படும்.

வீணைக்கிணை மூர்த்தயேநம ;

~~~~~

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைம்பலம்.

முப்பத்தைந்தாவது காலாந்தக மூர்த்தி.

மிருகண்டுமுநிவர் எனபவர் முறகலமுநிவா தவப்புதல்வியா
கிய மருத்துவநீ யென்னுங் கன்னியை மணந்து, நெடுங்காலம் புத
திரரினமையாற காசிக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து மணிகன்னிகையில
ஸநானஞ்செய்து சிவபெருமானே நோக்கிப் புத்திரபபேற்றினை யவா
வித தவஞ்செய்ய, பெருமான பிரத்தியட்சமாகி, “முனிவனே !
திக்குணம் - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - தீராப்பிணி - அறி
வினமையாகிய இவற்றோடுகூடிய தூறுவயதுயிராவாழும் புதலவன்
வேண்டுமா ? அல்லது அழகு - நலவடிவு - நோயினமை - எமதனபு
முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது ஜீவித்திருக்கும் மைந்தன்
வேண்டுமா ? சொல்” என, முநிவன் “வயதுகுறைந்த வாழ்வானு
யினுஞ் சறப்புத்திரனே விருமபுகிறேன்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவ
வாறே வரமளித்தது அந்தாததானமாயினா, பிறகு சிறிதுநாளில் அம்
முநிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுகூர்த்தத்தி லோமைந்த
னைத் தந்தனள். தேவா புஷ்பமாரி பொழிந்தனா. தேவதுறப்பிமுத
லியனமுழங்கின. பிரமதேவன் அசுசிறுவனுக்கு மார்த்தீகண்டனென
நாமகரணஞ்செய்தனன். உபசிட்டானம் - சந்திமிதித்தல- அன்னப்
பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் நினை
யிர்களைந்து இரண்டாம்வருடங் காநவேந்தரமியற்றி, ஐந்து வயதில்
உபநயனம்நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மார்க்கண்
டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்றோந்து சிவபெருமானே உண்
மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத் தன்பு

மதிகரித்தனா. அவ்வாறிருக்கையில் வயதுபதினாறுகவே தாயதந்தையா இவரைப்பற்றி யெப்போதுநுனபுறநிருந்தனா. அதனை யுணர்ந்தென்னெனக்கேடக, உண்மையுரையாராகிக் கடைசியிற் சிவபெருமான தனக்களித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல “எந்தையே ! யான சிவாரச்சனைசெய்து பெருமான து பேரருளால் இயமனைவென்றுவருகிறேன் அஞ்சவேண்டாம்,” என்றுகூறி விடைகொண்டு,கூச்சிகேஷத்திரத்திலமணிகளனிகைக்கருகே சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்தபூசைபண்ணி எம்பெருமானால் “இயம்பயம் நீங்குக” என்னும் வரம்பெற்று, மீண்டும் பூசாகாலந்தவறுது பூசித்துவருகையில் மரணகாலங்களுக்கே,இயமன துகட்டளைப்படி ஓர் தூதன்வந்து அவரதுபூசா பலத்தினுற் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமின்றகரஞ்சொந்து தனதலைவனுக்குச் சாற்ற, அவன்கோபித்தது தனக்கணிகராகிய சித்திரகுத்திரனா வரவழைத்து அவா கண்கலைவிசாரித்தறிந்து தனம்கிரியாகிய காலையனுப்ப, காலன்போய்ப் பார்த்துத் தன்னாலொன்றுஞ் சாயாதவனாய்த் திருமயிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொடுத்த தன் மகிஷவாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதினமீதேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - குலம் இவற்றையேற்று, குடையுங்கொடியுங் தூத்தந்தண்கிவர, மாரககண்டையனாக கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெகுண்டு, நெருப்பெழச்சிரித்துப் பறக்கண்கடித்துச்சிரத்தைபசைத்து, “பிரமாதீதவாகளும் யானுமே ஒருகாலத்திறப்போமானால் நீயோ வரமாட்டாதவன்” என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திறபாசத்தைவீசி யிழுக எததனிக்கையில்,மார்க்கண்டேயா பயந்து சிவலிங்கக்குறியைத் தழுவியினனா. அது பொழுதில் ஆபதசகாயராகிய சிவபெருமான “அஞ்சாதிரு” என்றருளிச் செய்து அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தி னின்றும், தோன்றித்தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிரினை இன்ன. பின்னாப் பூமியில் மரணவத்தையினமையாற்பூதேவி சுமையாற்றாளாய்க் குறையிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும் அவனை

யெழுப்பினா. மிருகண்டு புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயரைச் சிர
ஞ்சீவியாகக்க காலனை யடக்கியகோலமே காலாந்தகமூர்த்தமென்ப
பெயாபெறும்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

“பூமனசிரங்கண்டியந்தனகோவலபுரம்திகை
மாமனபறியலசலந்தரணிற்ருடிமாபபமுலூ
காமனகொறுககையமனகடவூரிந்தக்காசினியிற
தேமன்னுகொணையுந்திங்களுஞ்ருடிதனசேவகமே.”

பிரஹ்மசிரசசேதம் திருக்கண்டியூரிலும், அந்த காசுவதம் திரு
ககோவலூரிலும், திரிபுரதகனம் திருவதிகையிலும், தக்ஷசமஹாரம்
திருப்பறியலூரிலும், ஜலந்தரவதம் திருவிறகுடியிலும், கஜாசுரசம்
ஹாரம் திருப்பமுலூரிலும், காமதகனம் திருக்கொறுகையூரிலும், கா
லசமஹாரம் திருக்கடவூரிலும் நிகழ்ந்தனவெனக் கூறப்பட்டிருப்ப
தால், இயம்னையுதைத்தது திருக்கடவூரெனக்கூறுந்ரு முளா.

கந்தபுராணம்.

“மதத்தானமிககானமற்றிவன மைந்தனுயிராவவவப
பதைத்தானென்னொவனனிலெருண்டானபுதிமுன்றுஞ்
சுதைத்தானவாமசசேவடிதனனாசிறிதுநதி
யுதைத்தானகூற்றனவிணமுநிலபோனமன்னுறவீழ்ந்தான.”

காலாந்தகமூர்த்தயேநம.

—

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

முப்பத்தாறாவது

காமதகனமூர்த்தி.

சூர்வாண்டகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்டியார் பர்வதராஜன புத்திரியாகத் திருக்கோலங்கொண்டு இமோற்கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான சங்கனாதிமுகிவர் கட்காகக் கணப்பொழுது யோகத்திருந்தனா. அப்பொழுது அவனி மாக்கடரும் அமரருக்கும் அநேகபுகழ்களாயின. ‘அரசனெவவழி யவவழியகருடி’ என்றறபோலும் ‘அவனைசந்திடி லுலகைசந்திமே’ என்றறபோலும், எம்பெருமான யோகத்திருத்தலால் எவவகைய ஜீவானமாகளும் ஞானத்திற்குடி நின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் ‘அரவாபரண அனையோடு கூடாது யோகத்தற்று முகிவர் போன் நிருத்தலின், எவரும் ஏதிறையுடைய இணக்கமின்றி இறை வர்போலவே யிருக்கின்றனா. பிரமன் இருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அது அமுன்றிச் சூரபனமனால் துன்புறுச சுவாகக்லேசத்தைத் துறத் தோம; எனசெய்வோம்’ என்று, திருக்கவிலையடைந்து எம்பெருமா னைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லை என்று திருநந்திதேவர் பணித்தமையார் சிவததிரயானஞ்செய்து தவத்திருந்தனா. சிவபெருமான இந்திரன் கனவிற்கேன்றி “வாசவ! வருந்தாதே; வினாவில் பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொருவனால் உங்கள் துயரையொழிப்போம்” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினா.

சிவபெருமான் நெடுகாள்யோகத்திருத்தமையால்வாசவன்பல் தேவருடன்போய்ப் பதமனுக்குட்குட, பிரமன் யாவனாய்கூட்டிக்

கொண்டு விண்ணைவக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒரு மகனைப்பெறுமபடி மனமதினைவிடுக” என மறுமாற்றங்கூற, மல ரோன மதனை மனத்திலினைக்க, கருப்புலிலவி கணத்தில்வந்து கமலயோனியின் கழலவணங்கி “எனைச சிந்தித்ததென” என, “கண்ணுதல யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணமுரியுமபடி மலாககளை விடுக” எனக்கேட்ட மதனன் “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாறப்பாத்திக்கொண்டு, எண்கணனை நோக்கி “இசையேன” என மறுக்க, சதாமுகன “தடுத்தாற்சிப்பேன” எனச்சாற்ற, அங்க சனை செங்கைக்குவித்துத் திசைநோக்கி “உனசாபத்தானுயிரிழந்தொ ழிதலினும், பரமனமேற பாணப்பிரயோகஞ் செய்திறப்பது நலம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசாரந்து, தனமனைவியாகிய இரத்திடுக்க, அவ வேந்திழையைத் தேற்றி, அமபறத்தனுணிகட்டி, சுப்பிரயோகம் - விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம் மரணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளை யு முறையே உணடுசெய்யும் தாமரை-மா-அசோகு-முல்லை - நீலமென னும் ஐந்தும்லாககளைகளும், சுருப்புநாணபூட்டிய கருப்புலிலனும் மாந்தளிராகிய வாளும, எக்காளமாகியருயிலும், முரசமாகிய கடலொ ளியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிக ளாகிய குதிலாகளபூட்டிய தென்றலாகிய தேரின்பேரில் இரதியுட னேறி, எண்ணிலலா மாதாசேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரின்னின்று இரதியுட னிறங்கிமலையின்மேலேறி விலங்குபுளமுதலியவை மோகங்கொள்ள ததக்கவெவவிய பாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சேறத்தால் அவை அந்தரத்திலேயேவெந்தகனறன, காமன நந்தியெம்பிரான கழல்பணி ந்து “சந்திதானத்தினுட்செல்ல விடைதரவேணும்” எனச்சாற்ற, எம்பிரான் தமக்குமுன்கட்டளைசெய்தவகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப்பணிந்து, கொம்பிணயுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழகன் யோகிருத்தல்கண்டு கண்கூசி நடுநடுங்கி மூர்

சசிதது வீழ்ந்தனன. மாதுஉபசரித்தலால மூசசைதெளிரதெழுந்த
மதனன மாய மனநதுணிந்து, கருப்புவிலைவளைத்துச் சுருப்பு நாண
ஏறிடடுப பஞ்சபாணங்களையும் பரமனபேரிறியோகித்தனன.

அமமலாககிணை அமலரது அருமைத திருமேனியிறபட, ஐயா
நெறறித்திருவிழியைத் திறப்ப, மதனன நீரூயினன.

இரதி பலவகையாகப்புலம்பி பெருமானைத் துதிகக, உம்பாநா
தா “உமையை மணநதபினனா உனகணவனைத்தருவோம்” எனப
அவள வணங்கி இமயமலையிலிருந்தனள. தானு சங்கரியின தவத்
தைச் சோதித்துச் சத்தருஷிகளால மணமபேசித் தேவியை மணந
தனா. அப்பொழுது இரதி அரணவேண்ட ஐயா உளத்திலெண்ணி
யவுடன் பண்டையவடிவுகொண்டு காமன பணிநதுநிற்க, எம்பெருமா
ன “இரதிகுருமடமும்உருவமாகவும், ஏனைய தேவமாதுடாககு அருவ
மாகவுமிருந்து உனதுதொழிலைசெய்யக் கடவாய்” எனத் திருவாய
மலாநதருளினா. கந்தாப்பனை யெரித்தமையாற காமதகனமூர்த்தி
யெனக் கடவுளுக்குப் பெயராது.

இராமாயணம்.

அஸரீர் கருத காம கரோதாதேவேஸவரேணவா
அநங்கஇதிவிகயாதஸததாபரபருகிராகவ

అశ్వీర్యతఃకామః క్రోధాదేవవేషభీణః |

అనంగభీణభ్యాత్ క్రధాప్రభృతీరాఘవః ||

రామాయணம்.

கந்தபுராணம்.

“எரிபுனைநமதுகோக்காலிறநதகினனுடலநீராய்
வினாவொடுபோயிறநதேவேண்டினளிரதியனனுட
குருவமாயிருத்தியேனையும்பரோடிம்பாககெலலா
மருவினயாகியுனநனரசியல்புரிதியெனறான”

காமதகனமூர்த்ததேநம.

37. ஸ்ரீஸ்ரீவாழ்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறப்பலம்.

முப்பத்தேழாவது லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேசுவரா வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னர் அவ
ரொழுந்தருளியிருக்கும் புவனத்தைக் கூறுதல இன்றியமையாத தாத
லின், அவவுலகவளவைச சிறிது கூறுகின்றேன அணு எட்டுக்கொ
ண்டது திரிசோணு, அது எட்டுக்கொண்டது இலீகை, அது எட்டுக்
கொண்டது பூகை, அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை
குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மாணவகுலம். அது இருபத்துநான்கு
கொண்டது முழம், அது நான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டு
கொண்டது தண்டம், அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்;
அது இரண்டுகொண்டது கெவியூகி, அககுரோசம் நான்குகொண்
டது யோசனை, அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிரிதிவி
தத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தின விரிவு. உயரமும் அவவளவின
தேயாரும்.

பிரிதிவிதத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைக்
கடந்த அப்புத்தத்துவம் பதினமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியு மேற்றவகொ
ண்டிருக்கும். அப்புத்தத்துவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரகிருதியீராக
அண்டங்கள் பதினமடங்குவிரிவு முயர்ச்சியு மிகுந்திருக்கும். முன்
ணைய பிரகிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம் விரிவுமுயர்ச்சியு மே
ற்றங்கொண்டிருக்கும். அவவிராகத்தைப்பற்ற, வித்யாதத்துவம் நூறு
மடங்குவிரிவுமுயர்ச்சியுங்கொண்டிருக்கும். அவவித்யையைப் பற்ற
வியதிதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும்.

அந்நியதியைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயாசெய்யு
கொண்டிருக்கும் முனையிலே காலத்தைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறு
மடங்கு பதினாயிரம் விரிவுமுயாசெய்யுங் கூடும் அதனமேல மாயை -
சுதவியை - ஈசரம் - சாதாகயமுதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற
கொண்டு முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம் - இலக்கம் - இர
ண்டிலக்கம் - மூன்றிலக்கமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கு மண்டவிரிவில, பிரிதிவித்தவமாகிய நிவா
ததிகலையின ஒருதட்டில, தேவகாய விளங்காய பரப்பின துபோல ஆயி
ரகோடி யண்டமுண்டு அவை பொன்மயமாய அருக்கா பதினாயிரா
உதயமாறாபோல, குக்குடாண்டமபோலிருக்கிற அண்டகடாகப்
புறம்பே இந்நிரதிகுமுதலிய பததுததிககினுமுள்ள நூறுபுலனத்தி
னும நூறுஉருத்திரரும், அவர்கள் புலனத்திற்குமேல, காலாகினி
யுருத்திரா முதலியோர் புலனமாறும், அவற்றினமே விரண்டுகாக,
அக்கலையில நூறுமேட்டுப் புலனங்களுண்டு அவை — பத்திரகாளி -
வீரபத்திர - திரிலோசன - விபஸாரப - விவாஹ - ஸம்வாஹ - திரித
சேச - திரியக்ஷ - கணாதயக்ஷ - விபு சம்பு - தமஷ்டரீ - வஜ்ர - பணீ
ந்திர - உதுமபோச - கிரஸன - மாருதாசன - குரோதன - அநாத -
விருஷதர - விருஷ - பலிபிரிய - பூதபால - ஜ்யேஷ்ட - சாவ -
கோச - வேதபாரக - ஞானபுக - சர்வஞ்ஞ - ஈச - விதயாதிப - பிர
காமத - பிரசாதக - சிரீதருக்கு - ரதந்தருக்கு - லக்ஷ்மீதருக்கு ஜடா
தர - ஸௌமயதேஹ - தன்னிய - ரூபவான் - கிதீச - மேகவாஹந -
கபாததி - பஞ்சசிக - பஞ்சாந்தக - க்ஷயாந்தக - தீக்ஷண - குக்ஷம் -
வாயுவேக - லகு - சேகிர - ஸுகாத - மேகநாத - ஜலாந்தக - தாகக
பாகு - ஜயபத்திர - ஸ்வேத - மஹாபல - பாசஹஸத - அதிபல - பல -
தமஷ்டரீ - லோஹித - தாமரக - விருபாக்ஷ - ஊர்த்துவசேப - பயா
நக - க்ருரதருஷ்டி - விக் - ஹந்துரு - மாரண - கிருதி - தாமபதி -
தர்ம - வியோத்தரு - ஸம்யோத்தரு - காதரு - விதாதரு - தாத்ரு -
ஹாம - மிருதயு - யாமிய - க்ஷயாந்தக - பஸ்மாந்தக - பப்ரு - தஹன -

ஜ்வலன - ஹாகாதக - பிங்கள - ஸுதாசன - அகநிருதர - திரித
சாதிப - பிராகி - சாஸதரு - அவயய - விபூதி - பிரமரதந - வஜ்ர
தேக புத்த-அஜ - கபாலீச - ரௌததிர - வைஷ்ணவ - பிராஹம-
ஹாடக - க்ஷமாண்ட - காலாககினிமுதலிய மேற்கூறிய புவனங்
கள ஹறெட்டனுள் முதல்கூறிய இரண்டுபுவனங்களும் பிரமாண
டத்தினமேவிருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
மேலுயரவிருக்கும், அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
அதோமுகத்திருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
ஈசாநத்திலிருக்கும் மற்றவை பூமியினவடக்கிலும், வாயுமூலையிலும்
மேற்கிலும், நீருத்தில்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினித்தில்கிலும், கிழக்கி
லும் முறையே பப்பத்துபுவனங்களும், ஒழிந்த ஆறுபுவனமும் கா
லாககினி தத்துவத்திலு மிருக்கும். இவை முறையே நிவாததிகூலையி
லிருப்பனவாம்.

இதனமேற் பிரதிஷ்டாகூலையிலுநீகண்ட-ஒளம-கௌமார-
வைஷ்ணவ - பிராஹம - பைரவ - கிருத - சகிருத - வெனகிற பிர
கிருதியினுறு குணத்தத்துவத்தினுமிருக்கும் எட்டுப் புவனங்களுக்கும்,
பிராஹம - பிராஜேச - செளமய - ஜுரதிர - காந்தாவ - யக்ஷ - ரா
க்ஷச - பைசாசமுதலிய புத்தித்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்
களுக்கும், அக்ஷராதத்துவத்திலிருக்கும் ஸதுலேஸவரபுவனத்திற்
கும், மனஸ்த்தத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேஸவரபுவனத்திற்கும், ஞா
னேந்திரியத்திலிருக்கும் ஸவருகாநபுவனத்திற்கும், கனமேந்திரியத்
திலிருக்கும் காளஞ்சரபுவனத்திற்கும், மண்டலேஸவர-மாகோட -
துவிரண்ட - சகலாண்டமுதலிய பூததனமாதநிரையிலிருக்கும் எட்
டீப் புவனங்களுக்கும், ஸவாணக்ஷ - பத்திரகாண - கோகாண - மகா
லய - அவிமுக்த - ருத்திரகோடி-வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாயத்தத்
துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும், பீமேஸவர-மகேந்திர-அட்
டஹாஸ - விமலேஸ்வர - நகலாய - நாகலாய - குருக்ஷேதர - கயமு

தலிய வாயுத்ததுவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவனங்கட்கும், பைவ - கேதார - மஹாகாள-மத்தியமேச ஆமராதக - ஜலபேச-ஸ்ரீசைல-ஹரிச்சந்திரமுதலிய தேஜஸத்ததுவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்கட்கும், இடையில் அப்புத்ததுவத்தில் பாரபூத-டிண்டி முண்டி-ஆஷாட-புஷ்கர-நைமிச பிரபாச அமேஸ்ஸவரபுவனங்களினமத்தகத்தில் இலகுளேஸ்வரபுவனம் ஜோதிமயமுற்றதாயப்பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அதில் அவொழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவா திருமேனியின் பிரகாச யோசனை அநேக கோடி சிவகாதனத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவா வலப்புறம் மழு-குலமும், இடப்புறம் கலசமும் எடுத்த திருக்கரமுந்தாங்கி அப்புவனத்திலுள்ள ஆனமாக்கட்குப் பாசநீக்கத்தின்பொருட்டு ஆணவாதி மும்மலங்களைப்போக்கி, நற்கதி அறுக்கிரகிக்க ஆசாரியமூத்தியாய வீற்றிருப்பா. இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு புவனத்தும் ஒவ்வொரு மூத்தியாயெழுந்தருளியிருந்து ஆண்டுள்ள ஆனமாக்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி யறுக்கிரகிப்பதுபோலீண்டு எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபேதமே இலகுளேஸ்வரமூத்தமெனப் பெயருறும்

காஞ்சிப் புராணம்.

“அடுத்தவகுடனும்பரம்பொருளையனறேவிரவவொட்டாமல தடுத்தமூக்கூற்றயிருணாவைத்தகையுமவிசசைமுழுதிரிய மடுத்தருணைத்திருநோக்கினமானாகருக்குப்பொருளுரைப்ப எடுத்தகரத்தானவீற்றிருக்குமிலகுளேசனநிருவுருவம்.”

இலகுளேஸ்வரமூத்தயேநம :

38. பைரவமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

—

முப்பத்தெட்டாவது.

பைரவமூர்த்தி.

அம்மராகள அஞ்சுததக்க அநதகனபோனற அந்தகஙீ என் னும அசுரன கரியமேகமபோனற பெரிய உடலும், சுருண்டு நெரிநது செந்நிறம் வாயநத தலைமயிரும, யானைத்துதிகைக யனைய கரங்களும், தீயைச்சொரியுஞ் செவ்வியகண்களும், பிறைச்சுநகிரனபோனற வகர தந்தங்களும், கண்டோரதுகண்கூசத்தக்ககாட்சியுமுள்ளவன. அவன் சிவபெருமானைத் தியானித்து, பஞ்சாக்ஷினிமத்தியிற் பலகாலங் கடு நதவஞ் செயதனன். அவனது அன்பின முதிர்ச்சிக்கு அகமகிழ்ந்த அம்பிகைபாகா இடபாருடராய இறைவியாருடன் காட்சியளித்து “யாது வரமவேண்டும, ஒதுக” எனத் திருவாயமலாந்தருள், அசுரன் “அருளவள்ளலே! அரி அயனமுதலிய அம்மரங்களால் ஆவீசோரா மையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும், அடியேனுக்கு அருளவேண் டும” என வரமவேண்ட, பத்திவலையிற்படுவோராகிய பரமபதி “அவ வாரே யாருக” என அவனுக்குப் பிரசாதித்து அந்தாததானமாயினர்.

கந்தரங்குறுத்தகண்ணுதலளித்த இந்நலவரத்தால் எவ்வாயு மதியாது, அந்தயிலலாத அகநதைபெற்ற அந்தகாகரன், அம்புயத்த வண்பும், ஐம்படைக் கிறையையும், மகபதி முதலிய வானவா ருமு வைபும், அநந்தரம் அல்லல்படுததி அமாசெய்துதுன்புறுத்திவந்தான். அததியோனைச் செருசெய்து செயித்தோர் தேவாகாரி லொருவரு மிலர். இவ்வகால இடையறாது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோ மென்றேங்கி மனமினைத்தவானவர் மாள்மற்று மாலை முன் செல்ல

விடுத்து, தாம் யாவருக்குமுயிப்பினசென்று அந்தகனையனுதி, ‘‘அரசே! உன்னையன்றி உமபண்புபுரப்போ உலகத்திலொருவருளரோ? இனி நீ பணித்தகட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு நீ அறைந்தவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம், எங்களைக் காககவேணமே’’ எனக்கூறினா, அதுகேட்ட அந்தகாசுரன் தனது தலையையசைத்து, தடம்புயத்தை நோக்கி, புனமுறுவல பூத்து, கண்ணினையாற பண்ணவர்களைப் பார்த்து, ‘‘ஆகாயவாசிகளே! ஆரப்பரிக்ஷித போசசெயலில் ஆண்கிங்கத்தை யினையவன் யானொருவனே, ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதலநெரிழையாளை நிகரவடிவுற்றிருங்கள், கண்களில் மைதீட்டி, சேடியாபோலச் சேலைதரித்து, மாதாகடருரிய மணிபணி யணிந்து, வாழ்நாள கழிக்கக்கடவீ, அவ்வாறன்றி உங்களில் யாவராயினும் ஆடவவடிவாய் என கணமுன் அகப்படின அன்றே யழிந்து பெயரொழிவீ; அதிதூரதேசத்திற் ககலுமின்’’ எனச்சொல்ல, அந்தரா அந்தகன்பால் அதற்கைய உத்திரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நாணற்று நவகைய ருருவேற்றனா.

வானவா வனிதையாவடிவமேற்றபின், மானமற்றவானமதித்து மவர்களை, அல்லறப்படுத்தும் அந்தகனசெயலுக்கு ஆற்றவில்லாது ஸ்ரீமந்தாமலையை யடைந்து, மஹாதேவரைப் பணிந்து மால்-மலரோன் - மகபதிமுதலிய யாவரும் மாதாவடிவுடன் வணியணிந்தகையால் மலாகொண்டு சிவலிங்காசசனை யியற்றினா, அவ்வந்தரத்தோரது அனபின் மிருதிகுக்கு அகவகளி னுளும்பிய அரவாபரணா அறவிடைபூரது அனனையாருடன் காட்சிதந்தருளினா. அதுகண்ட அசுரதன் - அலரோன் - அயிராணிகேளவனுதி யமராகள உள்ளத்திலாணந்த வெள்ளமுதித்து, ‘‘பரமபதியே! பாலியாகிய அந்தகன் படுத்திய பாடடிநகுப்பதறிப்பூரவித்திருந்தோம்! பினொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பண்ணவரோ பாவையர்வடிவா யாவருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலேனென்றான். அன்னது மேற்கொண் டரிவைய

ருருவமாகியும், அநந்தரம் அல்லல புரிசினறன்ன; ஆதலின் அடியேங் கருயிராகிரங்கி அவனது உயிரையொழித்து, எங்கு முதுகிலெய்திய புண்ணைப் போகியருளவேணமே. அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடன யாகுக துன்பக்கடலினின்று கலாபேறுத வில்லையாகும்” என்று பலவகையாகப்பணிந்து துதித்தனர்.

சிவபெருமான தம்மையாசுத்தேவாகடகுத திருவருள்புரிய ததிருவுள்ளவகொண்டு, “இமையவளோ! இனி நீங்கள் நண்ணிய பெண்ணுருவுடனே இமயவலவியின் தோழியாகளாகிய கணங்களோடு வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பாடுகில ஓரிமைப்பொழுதில அவ னாற்றலைப் பாற்றுகும், அஞ்சனமின்” என்றருளிச்செய்து அவாகடக் குருந் ததியிலிருந்தனர். அதனை யறியா அந்தகன் அவ வானவரைப் பண்டுபோற போசெய்தொறுகருமபடி வெள்ளமாகிய சேனையுடன் மேவித் துடிபுறுத்தினன் அவனது துன்பிற்ருச்செய்த சேஷசயன்ன முதலிய தேவர்கள் இமைப்பொழுதில மந்தரமலையை வகன்று தீநூக் கயிலாயகிரியையடைந்து, திருச்சுந்தானத்தின் திருவாயிலுட்பிர வேசித்தக சிவத்தியானஞ்செய்து முறையிட்டனர். அருட்பெருங்க டலாகிய அண்ணல தம்முன் நின்ற பைரவக்கூடவுளுக்குத் தேவர் துயாதிராகருமபடி அவவந்தகன் து வலிமையும், அவனை யுயிர்போக்கும் வழியையும், திருவாயமலாந்தருளினார். இறைவ ரிசைத்தவற்றைச் செவிசாதிய எடுத்து பைரவப்பெருமான கோபாகிர சித்தமுடைய வராய வாளபோலும் பற்களையுடைய அந்தகாகரனது ஆவியை யரு ந்துமபடி, நெருப்புப் பொறிகளைச் சொரிந்து சுழல்கின்ற கண்களையு டைய கணங்களோடுக கண்மொனறில் யுத்தசன்னததராய்ப் புறம் போந்தனர்.

தேவாகராகட்குக் காலன்போன்றகடியோன், அண்ணல் வரு வதுகண்டு, அனலில்லாச் சினங்கொண்டு, எண்ணிப் பொறுப்பிண்டு, கையிலெடுத்த தண்டுடன் வலிநிலையாகித் துடிக்கொழுகுதிரு

வாசேனையுஞ் செருவேற்றன. அமரரும் அசுரரும் அநந்தவகையாகப் போசெய்தனா, அதில அநதகன சேனைமுறிபட்டது. தனம - சக் கிரம - பிண்டி - பாலம - வான - பலலயம - தோமரம - ஈட்டிமுத விய எண்ணிலலா ஆயுதங்கள் பொடிபட்டன. மணபடு தூளி விண னிடைபுலவித் தின்கரன தேநிற்சூட்டிய எழுபுரவிகண்களை மறைத் தன. கடலெனச் சோரிநோபரவியது. திசைகள் மயங்கின. நகைத்திர ங்களுநிரந்தன. உலகமநிரந்தது. அண்டகடாகமபிளந்தது. இவ்வாறு பைரவக்கடவுளும் அநதகனும் போரிடிகையில், அசுரகுருவாகிய வெள்ளி செபித்த அமுதசஞ்சிவிநி மநகிரத்தால அசுரசேனை ஒரு யிர்பெற்று மீணமெ கெருளிகொண்டு சமாசெய்யத்தலையெடுத்தது. அஃதுணாத சிவபெருமான் அவ்வெள்ளியை விழுங்கினா கண்ணு தல் விடுத்த வயிரவப்பெருமானது கணங்கள் கணமொன்றில் அநத கன் சேனையை யழித்தன

உலகி லுள்ள உயிரகளெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்காலத்தி லுதி த்த சத்தசாகரமபோல இனாநதுவந்தது, வடவாழகாகினியைச் சிந தும் வலியோனாகிய அநதகாசுரனை ஐயன் தமது அருமைத் திருக்கர த்தேநதிய முததலையேவின முணையிறகுத்தி, மேலேனாகி யெடுத்த னர். பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அநதகனைக் கழுவேற்றியதுபோலச ருலத்த டன் திருக்கரத்திறுங்கி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சங்கியடைந்த னர். அநதகன் அகந்தை நீங்கி, அநதவகையாகத் துதி புரிந்தான்.

சோமகுரியாக்கினிகளையே திரிநேத்திரங்கள்ளாகவுடைய சுய ன்சோதி “யாது வேண்டும்” என அநதகனை வினாவு, அநதகன “பூத கணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்” என வேண்டினன். கருண மூர்த்தியாதவின பெருமான அவனுக்கும் மனமீரங்கி, வயிரவக்கடவு ளது ரூப்படையினின் நிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவ னாக சியமித்தருளினர். பரமன் கயிற்றி கைப்பட்ட பார்க்கவன்

சுக்லிததுடன் தரணிமேற்றேன்றிசு சுக்லீரன் எனப் பெயரெய்தி
 னன. தேவர்கள் தங்கடருற துயாதொலிந்து சேயிழைவடிவை
 யொழிந்தது தமது புத்திரயித்திரருடன் சகலகருமபெற்று விழைந்
 தவகையே சிவராசசனை முதலியன செயது தத்தமபதவியில் ருறை
 வினறி வாழ்ந்திருந்தனா.

இரணியாஷ்டன குமாரனாகிய அநதகாசரனைச் சங்கரித்துத்
 தேவா துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்த மெனப்
 பகரப்படும

உபதேசகாண்டம்.

“பத்தாயிரகோடியெனுமபருவங்கடக்க
 முததாயையிறபடைகெண்டனனமொயத்தசோரி
 கெயத்தாயுணங்கியொழுகருநின்றீதி
 பொயத்தானையுணகின்னனபூதநாதன்.

முதலிக்கனைநெறிவிழிக்கனனமூட்டிவென்ற
 குதலைக்கொடிபங்கனிடைத்தெனிகொண்டிசென்றான
 விதலைப்படுவெந்திறந்தகவெய்யனைக்காக
 கதலிக்கொடியாமெனமுன்னிறகாட்டினாலு.

கைகாலிடைதுவருறவீங்குகடற்கடுங்கா
 மைகானமணிகண்டினையந்தகனவாயவமுத்த
 கெய்கானெழுமசுகைசுருபடைநீக்கினோகதி
 யுய்காரணமேவெணடுவயாகொலுணாத்தியென்றான்.

மாதுகொருபகனையவனவணங்கியைய
 பூதாக்கொருநாயகனாகுதல்போற்றினின்றே
 னீதககதெனப்பணியென்றுகிழ்த்தினைப்
 போதத்தலையனவற்காதுபுரிந்துகின்றான்.”

பைரவமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

முப்பத்தொன்பதாவது

ஆபதோத்தாரண மூர்த்தி.

சாவமஹகள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே சகலஜீவான
மாககளுக்கும் ஆவகாவரு நோத இடுககணகளைக் களைவாரனறி வே
றொருவா துணையாதற குரியரலலா

பராஸரபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸ்தரிபுராந்தக:
தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸூர.

ஸராசீரபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸ்தரிபுராந்தக:
தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸூர.

சுப்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸூர.

அத்தகைய அருளவழவாகிய அண்ணல அநந்தரம் அளவில்
லாத அமராகள தம்மை காற்புறமும புடைகுழந்த நித்கவும், அம
ரா-சித்தா-அசுரா-தைத்தியர்-கருடா-கிரகரா - கிருதா-கிமபுருடா -
கந்தருவா-யக்ஷா-விஞ்சையா - பூதா-பைசாசா - அநதரா - முநீவா -
உரகா-ஆகாயவாகிகள் - போகபூமிய றொனனும் பதினெண்கணக
ளும், பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதககையும் அருவி
யாறுபோற சொரியும் ஐந்த திருக்கரககையும் யானைமுகததைபு மு
டைய விகாயகமாததையும், அசுராபயமொழித்துஅயிற்படையேநதிய
அமரர் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி - மாயே
ஸ்வரி - கௌமாரி-நாராயணி - வராகி - இந்திராணி-காளி யென்னும்

39. அபதேசக் கரணம்

திருநாமங்கனையுடைய சத்தமாதாக்களும், சகரு-சுகிரம-கதை - கட்
கம - கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பத்மநாபனும்,
கமலாசனத்திருந்து ஜீவானமாக்களையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்யும் பிர
மதேவனும், எண்ணிலலாத் தெய்வநகையாருமாழும், சூரியன் - சந்
திரன்-அனகாரகன்-புதன்-பிருஹஸ்பதி-சுகிரன்-சனி - இராசு-கே
துவென்னும் நவகிரகங்களும், முப்பான் மூன்றுகோடி தேவாக
ளும், அக்ஷதியா-ஜுகீரசா-கௌதமா-காசிபா-புலத்தியா - மார்க்க
ண்டேயா - வசிட்டராகிய சத்தருஷிகளும், நாரபத்தெண்ணூயிரவ
ரான முநிவர்களும், பக்கங்களிற் குமபல குமபலாகக் கூழப் பணிந்
து, தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்தகாலத்தில், திருவருட்சகாயம்
பெறக் கருதித் துதித்து நிற்கவும், நவரத்தினங்க ளிழைத்த பொற
சிங்காதனத்திற சாவாடம்பர சம்பநராய வீற்றிருந்தருளி, அமராக
ளாற கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைவா.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயாதொலைக்கத் திருவுள்ளங்
கொண்டு மானுடச்சட்டை சாத்தி இரண்டு திருக்கரங்களோடு தண்ட
முறு கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட் கேற்ப
நானாவகையாகிய திருவுருவங்களை கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய
அடைவே இடுக்கண்களைநது இஷ்டசித்திகளைப் பெறுமபடி அதுக்கி
ரஞ் செய்யாநிற்பா. அவரது பலவகைத் திருவுருவங்களையும் விளக்
குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுவாயிகள் தேவாரம்.

“மைப்படிந்தகண்ணொருநதானுங்கச்சி
மயானததானவாசடையானமாசொன்றில்லா
னெப்புடையனலலனெருவனலல
னெருவனலலனெருவமனிலலி
அப்படியும்நிறமுமவண்ணமு
மவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா
விப்படியனிரகிறத்தனியவண்ணத்த
னியனிறைவனெனறெழுதிக்காட்டொனாதே.”

அம்முசிவர்முதலானார் ஆபத்துக்காலத்தில், தமது துயாகூறி யாகிக், அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச் சகாயஞ்செய்யுமபடி எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே ஆபதோத்தாரணமூத்த மெனக் கூறப்படும்.

காஞ்சிப்புராணம்.

“கணங்களை உழிமதக்கடவுள்களே றகுரிசிலெழுமாதா
நிணங்கொழுகிரிபபடையே நதனிலவெண்டோடமெலாபபுத்தே
ளணங்குவககோணமுனிவராருழந்தனுக்கராகப்பொலந்தவிசி
னிணங்குமாவறசகாயனெனுயிறைமைபபெருமான நிருவுருவம்.”

ஆபதோத்தாரணமூத்தயேநம.

—

40. வடுகமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பதாவது

வடுகமுர்த்தி.

சிவாச்சனைப்பலமுறை பெருவலியமைந்த துதிதுதிஎனபோன
மைந்தனாகிய முண்டாசுரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெருமா
னைநோக்கி, மழைநாளிலும் பனிநாளிலும் நீரிலிருந்தும், கோடைகா
லத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்றும், பஞ்சேந்தியங்கனையொடுக்கி,
பசிதாக நீத்தினையொழிந்து, பரம்பதியைக்கருதிப் பலகாலம் அருந
தவனா செய்தனன் முண்டாசுரன்கண் டானந்திகுமபடி முக்கண்
பொருந்திய முழுமுத்தகடவுள், அரிபிரமாதியா இருபுறம் வரவும்,
தும்புருநாரத ரிசைபாடவும், பாப்பபதிசமேதராயக்காள்கண்ட சதூர
பபுஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகனாடராயக் காட்சிதந்தருளி
னா. அசுரன் அதுகண்டு, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவ
ததை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவியோடுதரிசித்து, சாஷ்டாங்கமாக
நிலமிசைப் பலமுறை பணிந்து- பண்ணேசையாற் பாடி, பரவசனா
யக் கூததாழிக் கைகட்டி நின்று “கருணாநிதியே ! கடையேனையும்
ஒரு பொருளாகக் கருதி, காட்சித்தந்தருளினீர்” என்று மெய்யன
போடு துதித்தனன்.

அன்பாதுதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் “வேண்டியவரம் யாது”
என வினாவ, “அததனே ! அடியேன தேவாசுரரி லொருவராலும்
தோல்வியடையாமலும், தேவரீரா லனறி ஒருவராலும் உயிரொழி
யாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவவேண்டும்” என வேண்டினன்.
பெருமான் அவ்வாறே அதுக்கிரகஞ்செய்து அந்தாத்தானமாயினா.

முண்டாசுரன அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அ்சுரர்களைச் செய்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக் கொண்டனன். அதன்பின்னர் அமராவதிகரமடைந்து, ஆண்டு வசிகும அந்நரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இந்திரனோ டெதிர்த்துச் செருசெய்து, ஐராவதம் - அரம்பையா - சங்கநிதி-பதுமநிதி-காமதேனு - கற்பகத்தரு முதலிய கண்கிலலாத வளங்களைக் கைப்பற்றி, தோலவியடைந்த அயிராணி கேள்வினைச் சிறைசெய்ய எததணித்தனன். அந்தநிந்த ஆகண்டலன் அமமுண்டனுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு சுண்ணமொன்றிற் சத்தியலோகஞ் சாராது சதுமுககடவுளைச் சரணடைந்து அபயம்பெற்றனன். §

முண்டாசுரன கோபமுண்டு, “முண்டகத்தவன் என்னிலும் வலியுறு? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்” என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமாககோலங்கொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்னவாகனமேறி ஆண் டெதிரடையக்கண்டு, அவனை வாகனத்துடன் மாயப்பெண்ணறு மாயை செய்துவ்ருவதை நோக்கிய மலரோக் மனமவருநி யெதிர்த்தனன். இசைத்தற கரிய யுத்தம் எண்ணில காலம் இருவருக்குமிகழ்ந்தது. வேதாயா துவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிற்சங்கரிக வலியற்றவனாய் மறாதேவரை மனத்திலிருத்தி வருத்தத்துடன் “மங்கை பாகனே! கங்கைவேணியாய்! எங்கனாய்கா! சங்கரா சிவா!” என ஓலமிட்டமுதனன்.

உமபாகட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கஞ்சிவபெருமான் திசைமுகனமுறையிடுதலைத் திருச்செவியிலேற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து “நீமுண்டகத்தவிசோனது துயரொழிய முண்டாசுர னுயிரை முடித்து வருதி” என ஆஞ்ஞாபித்தனா. வடுகநாதர் வள்ளல கட்டிப்பிடிவாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைத்து, “வருந்தாதே” என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசுரன் சேனை

யை மாததிரையானறில் மாயததனா முண்டன் கண்டு தணியாக் கோபங்கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிராக, சிறிதுபொழுது அவன தாறறலறியப பொருதனா இருவருக்கும் இணையிலலாச சமொயதி யதால இமையவா இடுக்க ணையதி இறைவனாத துதித்தனா. வடுக நாதபபெருமான ஒருமாத திரைபபொழுதிலமுண்டனை நெடுகளாய ப பசியுறநேனுக்குப் பெருவிருந்திட்டாற்போல இயமன்வயிராறப புசித்தத தேக்கெடுக்குமபடி அவனுயிரைச * சயமினி நகருக்கு யாததிரை யனுப்பினா. பிரமன் துயரொழிந்த வடுகமூர்த்தியை வணங்கினன. தேவர்கள புஷ்பமாரி பொழிந்தனா வடுகா மனக்க ளிப்புடன இந்நீரனை அமராவதிக்கே விடையளித்தது, திருக்கயிலையையடைந்து விடையூதிபால விண்ணப்பித்தனா.

பிரமன தனைத துன்புறுத்திய முண்டாசுரனுக்கு அஞ்சி முறையிட்டபொழுது, அவ வலரோனது வேண்டுகோளுக் கிரங்கி விடையூதி அவவீடுககணநீர்ப்பானகருதி விடுத்த மூர்த்தமே வடுக மூர்த்தமெனப் படும

வடுகமூர்த்ததேவநம:.

---

* சயமினி அல்லது சையமினி—இது யமனுலகத்தில் அவனும் கொலுக்கொண்டிருக்கப்பட்ட இராஜதானிககரம்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

நாற்பத்தொன்றாவது கேசுத்திரபாலகமூர்த்தி.

ஆதிமததியாநதரகிதராகிய சிவபெருமானே பலகோடி ஆன்
மாக்களையும் பதமனாகிப் படைத்தும், திருமாலாகிக் காததும், உரு
த்திரனாகிச் சங்கரித்தும், மகேச்சுரனாகி மறைத்தும், சதாசிவனாகி அ
னாகிரகித்தும், பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கும் இயற்றா நிற்பா. அத்தகைய
அமலரது ஆணைவழித்தாய அகிலாண்டங்களும் விளங்கும், அவ்வண்
டங்கட்கிடனாய்ச் சத்தசமுத்திரங்களுஞ் சிறுதிவலைபோல ஏறிநி
ன்ற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெருமபுறக்கடலும், உலகத்தின் மத
தியில மேருமலையும் விளங்கும்

தனித்தனி இலட்சமயோசனைவிஸ்தீரணமான நாவலநதீவும்
உவாககடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிவாகிய இறவித்தீவும் கருப்பஞ்
சாற்றுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவுத்தீவும் மது
க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப்பரப்பாகிய ருசைத்தீவுமெய்க்கடலும்,
அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத்தீவும் தயாககடலும், அத
ற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகத்தீவும் பாறகடலும், அதற்கிரட்டிப்
பளவாகிய புட்கரத்தீவும் சத்தநீர்க்கடலும், பத்துக்கோடி விஸ்தீர
ணமான பொனமயமாகிய போகபூமியும், பதினாயிரக்கோடி யோச
னை விஸ்தீரணமான சக்ரவாளிகிரியும், கோடியே யிருபத்தேழில
ட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான பெருமபுறக்கடலும், கோடியோச
னைவிரிவுள்ள இருளுலகமும், நாற்பத்தொன்பதிலட்சம் யோசனை
விஸ்தீரணமும் கோடியோசனை கனமுமான அண்டச்சுவரும் உடை
யது ஓரண்டம்.

(மீ. உ. சி.)

சி. தேவநாபாவக முத்தி.

மேருமலையினநிவிநுநது அண்டசகவாவரையிலயோசனை
கள ஐம்பதுகோடியாகக் கீழ்க்கிணையெலலை விரித்துக் கூறினோம்.
ஏனைய மூன்று திசைகளும் இவாவே விஸ்தீரண முடையன. அக்
லடும் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடியோசனை விசால
முள்ள இவ்வலகய அண்ட உலகை ஒருழிகாலத்தில், மலையப்போல
அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தை முட்டி, அண்டஅழிகருகளை
நிலைகுலையச் செய்து, உள்ளசக்தியால் அட்டபாவதங்கனையும் அட்
டதிககஜங்கனையுஞ் சாயத்து, பெரிய சகரவாளகிரியையும் மேரும
லையையும் மறையச் செய்து, 'நோழு பதினான குலகங்களிலுள்ள
பாவதங்களெல்லாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளந்தோன்றி
யது. அதனால், நெடுங்காலத்தை ஆயுளாகக்கொண்ட அட்டமாராகங்
களும் நவகிரகங்களும் தேவர்களும் இந்திரன் முதலியவெண்ணெசைக்
கிறைவரும் கற்பகவிருஷமும் சூரியசோமாககினியென்னும் முசுட
ரும் ஊர்வனநீர்வாழ்வன் பறப்பன் நாற்காலி தாவரம் மாதுடமாரிய
எழுவகைத்தோற்றமு மொழிந்து, சொல்லப்பட்ட பல பொருள்களு
மழிந்து, எல்லாவுயிர்களும் முறையே மாயையி லொடுங்கி, அண்ட
முழுவுதம் அந்தகாரமயமாயிற்று அநேககாலம் இவ்வாறகன்றது

சூதரிகன் பதுமையைச் சிறிதுகாலமிற்றுத்தி மீட்டி அதனை
யாட்டுவிக்க வெடுப்பானபோல, அருளவள்ளல் அகிலத்தை அடை
வே சிருட்டிசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சாப்பாபரணமும் புலிய
தனும் மழுமானேந்திய கிருக்கரங்களும் கடுக்கைத்தொடையும் கா
ளகண்டமும் கலைவிழிபும் கரந்து, கௌரியமமையாருடன் கலை
வெட்டெட்டையுங்கலைகளாயத்தாங்கி, பிரணவமே தோணிவடிவாக
கிறக அதனமீ தாரோகணித்தனா நீங்கா நிலையாய் கிறைந்த பேரிரு
ள் எம்பெருமானது திருவிருப்பினபடிநீங்கியது அறமொன்றுதவிர
அனைத்து மழியுமென்று கூறும் ஆன்றோர் கருத்திவண்ணம் என்ன
சிவின் றவருணன் மகாதேவனைத் தோணிமேல் துணைவியாருடன்
வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடிகளைச் சேவித்துத் துதித்து, பௌம மு

ததுமுதலியவற்றா னருசசித்து நிறக, அமலா அவவருணனுக்கு அரு
ளசுரநது அதுககிரகித்து, அவனளவிலிருக்க ஆளுநாபித்து, திசைக
காவனாநிறுவி, வெள்ளபபெருகைத் தமது துதலவிழியால நொடி
பபொழுதில விலககி, பண்டுபோற பலனாயும் படைத்து, அவரவா
பதவியிலமாததி, அகிலலோகங்களையும் ஆதரித்து அமமையாருடன்
திருத்தோணியில வீற்றிருந்தனா.

சேஷத்திரமம்பூமி, பாலகா = காப்பவா, — எனவேசேஷத்திர
மாகிய உலகத்துக்கு ஊழிகாலத்தில உற்றதுனபத்தைத்தீர்த்து ரக்ஷி
த்தருளினமையால உமைகேளவனுக்கு சேஷத்திரபாலகமூர்த்தி யெ
னபதோர திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது.

சீகாழ்த்தலபுராணம்.

“விரிதிசைபுரப்பானெடமெவியனகணத்தலைவாகவேவிக
கிரிபுனாதண்டமேநதிககேத்தீர்பாலனகி
புரிசடைமுதலவனருமுநதுபுறந்தருந்தோணிமேற்கொண
டரிப்படா துலகங்காக்கும்னையோடிருந்தானெனதை.
கமலநாரணனெடுங்குங்கடையினுமுதலவனாவா
னிமலனேயனறிவேறுநிலையுநாயாநோயாகருக
தமரசாகரநீரமோததமமுயிரசாமபினா
யமரொன்றுபாபாரனனோபெற்றியையறிபாரனதே.”

சேஷத்திரபாலகமூர்த்தயேநம:

42 வீரபந்ராத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்திரணடாவது விரபத்திர மூர்த்தி.

காசிப்பீரமாலின் மனைவியராகிய திதி அதிதி யென்னுஞ்
சேயிழையா பெற்றதேவாகும் அசுராகும், தீராபகையாற் செ
ருச்செய்தல வழக்கமாதலின், முன்னொருகாலதில அவ்வாறடைந்த
அமரில், அமர வலியுற்றவாகளாய அயிராணிகேளவனைத் துணைக்கொ
ண்டு, அவுணர் சேனையை ஹத்தஞ்செய்ய, அவர்களில் ஷலியோகளும
ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டியோடினா அகப்படடோர் கரம் சிரம
முதலிய உறுப்புகள் அறுபட்டு அவதியடைந்தனா. வருந்தி வலியிழ
ந்த தானவா, வானவரைச்செய்க்க வகையேதென்று மனங்குழம்பி
தமது குலகுருவாகியசுந்திரபகவானை யடைந்து, அவனது துணைமல
ரடியைப்பணிந்து, தமக்குற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி, “எமது குழியு
ழுவதும் அடிமைகொண்டகுருநாதா ! இமையவா எங்களை யிறைநட
போரி லலைத்தனா, அவர்களை வெல்லவல்ல வல்லமையுண்டாம் வரை
யை உபதேசித்தருளவேண்டி” என்று பணிந்துவேண்ட, பார்க்க
வன பச்சாததாபமுற்று “பண்ணவரைப் பதைக்கப்பண்ணுவேன ; உ
தறவேண்டாம்” எனக்கூறித்தமமுன்னினநிருத்தாததேற்றினன

சூலகடங்கடா சங்கடத்தைச் சாலவுஞ்சிறுத்தவெள்ளி வீ
மார்த்தாண்டன் எனனுந் தீரமுடைய ஒருவனே உம்பரைத் துண்ட
றுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளததி லுனனி, அனனோனையழைத்து
“அம்புயத்தவனை அகத்திலிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அநிகவல்வபைய
யடைந்து அமரராயித்தி” என்று, தவஞ்செய்யவேண்டிய முறை

மையையுஞ் சாற்றிவிடுத்தனன முநீவனது பதமுண்டகங்களைப்ப
ணிந்துவிடைபெற்ற வீரமாததாண்டன மலைச்சாரலையடைந்து ஓரி
ருபபூசுமேற்பெருவிரலுன்றி நின்று பஞ்சாக்கினிமத்தியிற்பலகாலம
பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன. தவாக்கினி தேவருலகஞ்செ
ன்று ஆண்டுள்ள அந்நாததவனாத் தகித்ததால், துன்புற்ற சுமார இர
ணியகருப்பனைத்தரிசித்து “வீரமாததாண்டன தேவரீனானோக்கிக
கநெதவம் புரிதலின, அந்தக்கினிச் சுவாலையாய் அடியேங்களைத் துன
புறுத்துகின்றது அதனை விலக்கியருளவேண்டும்” எனப் பிராத்தித்
துக்கொண்டனா.

பிரமதேவன “அவவாறே யாகுக” எனத்தேவாகடருத் திரு
வாய்மாரந்து விடைதந்து, வீரமாததாண்டன தவச்சாலேக்கு அம
சவாஹனத் திவானதுசொந்து, அவன தவச்செயலாலினைத்து என
புருவாயிருத்தலகண்டு, இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலநீரை மொண்டு,
அவனமேற்புரோக்ஷிக்க, அதனால் அசுரன பண்டுபோலாயினன வே
தன “வீரமாததாண்ட ! நின் தவத்திற்கு வியந்தேன , இறப்புநிகழ
வெதிரவென முக்காலத்தும் உன்னைப்போன்று தவமுஞ்றுவாரொ
ருவருளரோ? விழைந்தனகூற்றின வினாவிறறருவேன” என, அசுரன
“அண்ணலே ! திரிலோகத்திலும் என்னைச்செய்ப்போ ரொருவரின்றி
அரசாற்ற அவாவீனேன , அவவகையவரம் வழங்கவேண்டும்” என
யாசிக்க, கமலயோனி அவவாறே கடைக்கித்து அந்நாததானமாயி
னன. அவவீரமாததாண்டன அலரோனளித்தவரத்தால் அகநதை
புற்று, அளவிலாத அசுரச்சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு அமாககோ
லமாய் அமராவதி நகராஞ்சாரந்தனன அந்தறிந்தஅயிராணிகளவன
ஐராவத்திலேறி எதிராகக், இருவருக்கும் இடையறப்போ பலகா
லம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஆகண்டலன தோற்க, அவனை நகாகட
கத்தூரத்தி இத்திரபட்டணத்திலேயே அரசுசெய்திருந்தனன, அவ
வெற்றியால் மனத்திருபதியடையாமல் அடிக்கடி வுக்கீனிமுதலிய
நிக்ருப்பாலகனாத துன்புறுத்தியும், தேவமாததாச சிறைசெய்தும்,

பசுமநதைகளைக்கொன்றும், ருஷ்சிசோஷ்டாகள செய்யும் யாக கரு மங்ளைச் சிதைத்தும், எண்ணிட மொத்ததற்கரிய இடுக்கண புரிந்து வந்தனன

சுகலவகையிலுந் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய பாதைப்பொழிந்து உயிர்பிழைக்க, உம்பாகள ஒருங்குகூடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரதமுநிவராத கேள்வியுற்ற வீரமாததாண்டன சினமிக்ககொண்டு தேவாகளையெல்லாரு செருசெய்து, பெருந்துயர் விளைத்தனன. அது பொழுது அமரர்களஞ்சியோட, வீரமாததாண்டன துரத்திக் கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநாதிதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சுந்தானத்தினுட பிரவேசித்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாகமமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்றதுன்பத்தை முறையிட்டனா வானவர் வழங்கியமாமறத்தை, மனத்துட்கொண்ட மஹாதேவர் “அவனை யழிப்போம், அஞ்சலி” என்று அழைக்கரித்து, வீரபத்திரரை விளித்து “அவனையழித்தி” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவர் அநுமதிப்படி அவ வீரபத்திரக்கடவுள் சிறிது சேனையை யுடன்வரக்கொண்டு, தானவதாரணையைச் சமீபியற்சங்கரித்து, வீரமாததாண்டனுடன் எதிர்த்தனா. அவனபலவகை மாயைபுரிய, வள்ளல அதனை மாததிரைப்பொழுதிலு மாற்றி, அவனோடருமபோர புரிந்து கடைசியில் வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவர் துயரைத்தீர்த்து, இந்திராதிதேவர்களை அவரவா பதவியில் விடுத்தது, உலகத்திலுள்ள உயிரகடஞ்ச சுகவாழ்வளித்தது, வெள்ளிமலை யடைந்து தமது வெற்றிச்செயலைச் சிவபிரான பால விண்ணப்பித்தனா.

தேவாதுயர் தீர்த்தது,அவாகடஞ்ச சுகவாழ்வளிக்கவும், வீரமாததாண்டனைச் சங்கரிக்கவும்,சிவபுரானால் அனுப்பியகோலமே வீரபத்திரமூர்த்த மெனவிளம்பப்படும்.

வீரபத்திர மூர்த்தயே நம :

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்துமுன்றாவது அகோராஸ்தீரமூர்த்தி.

சிவபிரசாதத்தாற் பல போகபாகியவர்களையும் பெற்று, தனக்கொருவரு நிகரிலலா துதருக்குற சந்தத்தந்து என்போன செலவச் செருக்கால், தான அததகையபேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம் சிவாச்சுனையென்பதை மறந்து மதியங்கி (தக்ஷப்பிரசாபதியைப் போலவே) தானோ வேளவிசெய்ய வேட்கையுற்றவனாய், வானவா இருடியா முதலானா வரவேண்டுமென வினித்து, மேருமலைச்சாரவில ஓ யாகஞ்செய்ய எததனித்து, பிரமதேவனைப்பார்த்து “நீ யாகஞ்செயவிக” எனறன்ன. அருகிருந்த திருமாலவெருண்டு “மூக்கண்ணுன சேவடியில விழிமுளரி பெய்தனறோ-சக்கரமு மலாததிருவுந் தண்பபருஞ்செல வமுமடைந்தேன - அக்கடவு ளுள்ளுசிறிதுமடை யாரோற் றம்பதத்தி - லெக்கடவு டேவென்றாவ கேமாப்புற றிருக்கு மால்” என்றும், பிரமதேவன் “யாகபுருஷனாகிய சிவபெருமான எழுந்தருளியிராத யாகம் இடையூறு படுமேயன்றி நிறைவேறாது” என்றும், இரதிரனமுதலிய இமையவா குழாமும் ஐஞ்சிய முனிவர்களும் “இது தகாது ; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்தல் நிஷ்பலம்” எனவுங் கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முகிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்தத்தந்து சாலவுங் கோபங்கொண்டு, பறகண்ககடித்து மீசைதுடிக்க, கண்களில் நெருப்புப்பொறிகள் கக்கினன். கமலாசனன இனி இவனால் யாது திங்கெய்துமோவென்று மனத்திதுன்னி, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் உடன்பட்டு, சங்கரணாரீங்கிய சகலதேவர்களையும் பல முகிவரையும்

(க. உ. ச.)

43 அகாராந்தர மூர்த்தி.

உடன்கொண்டு யாகதாரியைத் தொடங்கினன. இஃ திவ்வாற்றிருக்கையில், தரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவா சதததநது செய்யும் யாகச்செயலை யறிந்து வினாநது நடநது வெள்ளியங்கிரியை யடைநது, திருநந்திதேவரது விடைபெற்றுத் திருச்சநந்திதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிநது கைகூப்பி, தனது மகதியாழை யெடுத்தது, தயாநிதி கனிகுமபடி சாமந்திதம்பாடினா. சிவபிரான “நாரத முனிவரோ! யாதுவிஷயம்” என ஒன்று மறியார்போன்று வினாவு, நாரதா “சாவஜகத சதநதரமுற்ற சமபு! கேவரீனாயினறிச சதததநது செய்கின்ற யாகத்தை யழித்தலவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தது, சிவாநுகனாடு பெற்றுத் தமது விருப்பிபபடி சென்றனா.

சிவபெருமான மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சககரமாகவும், அக்கிரிபகவானை விலலாகவும், சந்திரனை நானாகவும், வருணனைப் பாணமாகவும் வைத்து, குமாரக்கடவுளைத் தோச சாரதியாக நியமித்து, யுத்தக்கருவினைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்திரனை நோக்கி “நீ அக கொடியோனையும் அவன யாகத்தை யும் அழித்து வருக” என்று ஆளுஞ்செய்ய, வீரபத்திரா அகோர ரூபமுற்று அளவிலலாப் பூதசேனைகள் புடைசூழ்நது வர இரதாரூடராய முருகப்பெருமான தேனாச செலுத்த மேருமலைச் சாரலை யடைநதனா, அது சங்கதி யறிந்த இரதிரன் -பதுமன்-பஞ்சாயுதன் முதலானோ பதைபதைத்து நார பக்கத்திலும் ஓடத்தலைப்பட்டனா. பெருமான கணங்கள் கணக்கிலலாத தேவா முனிவா முதலானா முடித்து, இரதிரன் பிரமன் முதலிய இமையவர்களையுஞ் சந்திர சூரியனையும் பற்றிக் கொணாநது முன்னிறுத்த, அவர்களைத் தமது திருவுள்ளத்திற கிையநதவண்ணந தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அநத யாகத்தை யழித்தனா. சந்தநந்தி சாலவுஞ் சினநது சமாக்கோலமுற்றெதிராவர, அவனை அகோரஸ்திர மொன்றினால் ஹதஞ் செய்தனா. முனிவர் வெருண்டோடினர். இநத இமையவர் மனைவிமாள் “எம்பிரானே சரணம்;

எங்கடகு மாங்கலயப பிச்சை யருளக” எனப் பிரார்த்தித்தனா. பெருமான கருணைகூர்ந்து திருவுள்ள மிரங்கினா அதனால, அவர்கள் அவ்வாறே உயிப்பெய்திச் சாவட்டாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவி சாரந்து வாழ்ந்தனா ஏனைய தேவர்களையும் செல்லவிடுத்தது, தமது சேனாவெள்ளத் துடன் திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபிரானி டமலிணைப்பித்து வீற்றிருந்தனா

அகோராஸ்தரமொன்றினுற் சத்தத்தனதுவைச்சங்கரித்து அவனமகத்தை யு மாயத்தமையால், பெருமான அகோராஸ்தரமூர்த்தி யெனப் பெயரடைந்தனா

“தக்கனைப்போ லோரவேளவி தானசெய்யத் தேவரொலலா
மிக்கவவி யுண்ணவந்த வேலையினகண—அக்கணமே
விண்டமே தேராக மேதினியே வணடிவெனக
கொண்டிழுக்கும் வாயு குரகதமாய—மணமே
அனலே சிலையாக வம்புலியே நாண்ப
புனலே யசெரமாப பூட்டி—சினவடிவேல
சேனாதி பதிதானே தோகடவிச் செல்லவெதி
வானோகள கண்டு மருண்டோட—வானாத
இந்திரனை மாலயனை யீராற் சூரியனாச
சந்திரனை மாதவனாத தாககியே—வெந்திறலசோ
அந்த மகமு மடாந்து வருஞ்சத்த
தந்தவையு மாயத்த தகைபோற்றி” —என்றா பிறரும.

அகோராஸ்தரமூர்த்தியேநம.

சு. ச. சிவசுந்தரி

44 நாயகங்குறைய மூதறி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாறபத்துநானகாவது

தகையஜ்ஞஹதமூர்த்தி.

சுகலலோகங்களையுடைய பெற்ற தாயாகிய சங்கரிபார ஓர் லீலா
மாதிரியாய் தக்கனபுதலவியாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனா சிவ
பெருமான தேவியானா மணந்த மறைந்தருள், அன்னையா பண்டு
போலத் தவச்செயலிலிருந்து இறைவரால் வெள்ளியங்கிரியுற்று வீற
நிருந்தனா, *அதனை அவ்வமமையாரது தோழியரிடமிலா சொல்லக்
கேட்ட தக்கன மிக்க கோபமுற்று விடையூதியை மதியாதிருந்த
னா.அமரர் அந்தநின்று “நக்கினமதியாத தக்கன தனது தலையை
யிழத்தல் சரதம்; அவன் பணித்த வகையி லொழுதும் பண்ணவரா
கிய யாமும் அவனுட னழியவரும்” என்று ஒருவருக்கிடத் தக்கமா
புரியைச் சொன்னது, அவனுக்குத் தக்க புத்திமதிக்கி யறைய, அவன்
“ஆனால் அதற்கென செய்வது?”என, தேவர்கள் “திருக்கயிலையை
யடைந்து சிவபிரானாயுந் தேவியானாயுஞ் சேவித்துவருக” என,
அவ னதற் கிணங்கி, அவ வந்தரத்தவனா அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு
வெள்ளிமலையையடைந்து முனவாயிலிற்புக்ககண்டகணநாதா சிலர்
“கண்ணுதல் மதியாத கடையோனே! உள செல்லா தொழி”
என்று கடிந்து தடுத்தனா. தக்ஷன் அதனால் வருந்தித் தக்ஷணம்
நிரும்பித் தனது நகரமடைந்து தன்னிச சங்கரனபா லனுபயி உம்
பருக்கு ஆங்குற விசேஷத்தைபுனாதது, “இமையவோ! இன்றைய
முதல் ஈசனை மதியாதிருங்கள்” என, எல்லோரு மியைய,அந்தரத்
தவனாத தமது விருப்பினபடி யேக விடையளித்தது விடுத்தனன்.

* விததாரம் கௌரீலீலாசம்வீதத்தினகீழ் கண்ணகொளக.

பிரமன ஓர் வேளவிசெய்ய வுத்தேசித்து தன் னேவலசெய்ய புர தனயனா நோக்கி, தீருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டுவரும்படி யனுப்பி, தக்கன முன் சாற்றியது சிறித்த தா னிறக்கினு மிறக்கவென்று திடங்கொண்டு, திருக்கயிலையங்கிரியை யடைநது, தீருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சநகிதானத்தினுட் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பணிநது இருகரமுன் குவித் து “எம்பெருமானே ! யான் செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுந தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பா “நம முருவான நந்தியை விடுப்போம்” என்றருள, பதுமன் பணிநது சென்று, தக் கனுக்குஞ் சொல்லித் தனது மனோவநீரகரமடைநது, யாகஞ்செய யத்தொடங்கினன திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்கனுடன் யாக சாலை சார்ந்தனர். திருநந்திதேவர் சிவாஜனையினப்படி தூறுகோடி பூதங்கள் புடைசூழ யாகசாலையை யெய்தினா பிரமன் பாரததெழு நது நமஸ்கரித்து ஆதனத்தமாததினன். தக்கன் அதுகண்டு யாவ ரழைத்தனொன்று கருகி அமசவாகனனை நோக்கி “நீ யாகஞ் செய வதைச் சிவனுக்குச் செப்பினை, அவனு லனுப்பிய நகதியைப் பணி நது நமமுன்னிருத்தினை, பிதா வாதவின உன்னை வெட்டாது விடு த்தேன் ; பித்தனாகிய சிவன் அவிரப்பாகங் கொள்ளுதற்குரியனோ? இதுகாறும் அறியாக்கள் செய்துவந்த வழக்கத்தை விலக்குக. விஷ்ணு வே உயாநதவா. அவருக்கு அவியைமுன்னே அளித்து, பிறகு ஏனை யோருக்குத் தவு” எனக் கூறினன். திருநந்திதேவர் சேறறங்கொ ண்டு தக்கன் முகத்தைப்பாராதது “மூடா! பரமபதியைநிந்ததாய்; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறு” என்றும், “எம்பிறை வனை யிகழ்ந்த உனது தலையொழிக, சிவநிறைதெய்யும் நினனோடு சோந்த தேவர்கள் தியோனாகிய சூரபன்மனாலுதுன்புறு” என்றும், சாபமிட்டு, அவவிடமவிட்டுப் பூதகணங்களுடன், மாதபாக்கனாகிய ஆகிராதனிடம் வெள்ளிமலை சென்று விண்ணப்பித்தது வீற்றிருந்த னர். நந்தியெம்பெருமான ஈசன் சாபத்திற் கஞ்சி. யாவரும் யாக ன்செய்யா தொழிந்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையில், தக்கன ஓயாக்குசெய்ய நீனைத் து விசீ
க்வகன்மனா, கனகைக்கனாயில ஆயிரகோடியோசனை யகலமும்
மிக வுநதமூமான ஓ யாகசாலை நிருமிக்கச்செயது, சில தூதர்களை
நோக்கி “சிவபிரானை நீங்கிய தேவர்களை யெல்லாம் அழைத்துவாரு
ங்கள்” என அனுப்ப, அவர்கள் கூற, அமரர்கள் யாவரும் ஆண்ட
டைந்தனர் திருமால் - திசைமுகன் - தேவேந்திரன் முதலிய யாவ
ரும் அவகிருககையில், சாங்கனைச்செயித்துள்ள ததீசிமுநீவர் வந்த
னர். அவரது வருகையைக் கண்ட தக்கன தனக்கஞ்சி வந்தனொ
னக் கருதி, “மாத்ஸோ! வருக” என்று ஓர் ஆதனமளித்த தமாததி
னன். முநீவர் “எனனை யழைத்த தென்னகாரணம்?” என, தூக்கோ
யணியைச் சங்கரன் வதுவைசெய்தபின் நிகழ்ந்தன கூறி, “எனனை
இகழ்ந்த சசனுக்கு அளிக்கும் அவிப்பாகத்தை மாற்ற ஓர் யாகம்
ஆற்றவேண்டுமாதலின், உமமை யழைத்தோம்” என உரைப்ப, ததீ
சிமுநீவர் “சங்கரனை ஜகதீசன் அவ்வெம்பெருமானை விரோதித்து
யாக்குசெய்யேல” என, தக்கன பலவகையாக வினாவி ஆசேடிபி
க்க, * முநீவர் அவவினாக்கட கேற்ப விடைகூறினார். அரிவைக்கு
அத்தசரீரமளித்த அரனை அனைவர்க்கு முயான்த கடவுளாயிருக்கி
னுமிருக்க. அவனுக்கு யான் அவிப்பாகம் கொடேன், ஒன்று
முனையாமற் போக.” என, ததீசிமுநீவர் கடும்கோபம் கொண்டு
“இறைவனையின்றி யியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது.
உன் தலையறக்கடவது. உன்னைமுருகும் உம்பா உயிரொழியக்கட
வா” என்றுசுபித்தது, “முநீவர்களே! உங்கள் குலத்தினியற்கைவிலகி,
அரனையும் அடியானையும் விபுதி உருத்திராகக்கதையும் ஒழிந்து
மோட்சமடையாமற்பிறந்துபிறந்திற்றக்கடவீர்” என்று சாபமிட்டு,
பல முநீவர் புடைகுழ்ந்துவரத் தம் திருக்கை சாரந்து சிவத்தியான
த்திருந்தனர். அதன்பிறகு, தக்கன அந்தணருக் கன்னமிட்டு ஆடை

* இதன் விபரம் விரிவு கருதி விடுத்தால், கம்பபுராணம் ததீசி
புத்தரப்படலத்திற் கண்டுக்கொள்ளுவோம். **MAMAHOPADHYA**
SWAMINATHA IYER LIBRARY.
... 1045-41.

பொன முதலியன அபரிமிதமாக வளிதது யாகத்தை ஆரம்பித்தனன.

அதனையறிந்த நாரதமுநீவர் திருக்கமீ லமலையை யடைந்து சிவபிரானைப் பணிந்துநிற்க, பரமன “உலகத்தி லென்ன விசேடம பகாக” என, முநீவா “சங்கரா! தககன பல தேவருடன யாகஞ் செய்கின்றன” என விண்ணப்பித்தனா உமாநேவிமார் உடனே எழுந்த உம்பாநாதனைப் பணிந்து “எம்பெருமானே! எதை யியற்றும் வேளவியைக் காண வேடகையுற்றேன்” என, விமலா விடையளித்தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சிலசேடியருடன பிதாவின்பாற செல்ல, தககனகண்டு சற்றும் உபசாரம் செய்யாம லிகழ்ந்து “இப்போதே போக” என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன. கௌரி கடுகுகோ பங்கொண்டு கயிலையங்கிரியை யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து “தககன யாகத்தை யழித்தருளவேண்டும்” என்று விளம்பினா. முன்னோன அதனை முடிக்கமுன்னியவளவில, நிமலரது நெற்றி விழியினின்றும் ஆயிரந்திருமுகங்களும் இரண்டாயிரந் திருக்கரங்களும் கொண்டு வீரபத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தனா அப்பொழுது அமமையாரது அளவிலலாச சினத்தால ஓராயிரஞ் சிரமும், ஈராயிரங் கரமுங் கொண்டு உககிரமாகாளியுதித்து வீரபத்திராபகவிற தேவியாய வீற்றிருந்தனள.

வீரபத்திரா வினாவுடன சிவபிரானையுநதேவியையும்பணிந்து “அடியேனுகு யாது கட்டளை” என்றறைய, நம்பா “நமமை மதியாத தக்கன யாகசாலைக்குப்போய் அவிப்பாகங்களே, கொடுத்தாற் பெற்றுவா; தடுத்தால் அவன தலையை யறுத்து ஆண்டுள்ளோர் ஆவியை யகற்றி அவ யாகத்தை யழித்துவிடு, யாமும் வருவோம்” என ஆஜ்ஞாபிக்க, வீரபத்திரா விடைபெற்று, தமது திருமேனியில்தோன்றிய பூதப்படையும் காவியும் உடனவர, உலகமதிரவும், சுவாசத்தாற கடல்கள நிலைதலங்களும், பேரிறைச்சலால திக்குகள் செவிபெடவும், சுமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடி குலுங்கவும்,

நடையா லெழுந்த தூளி சத்தசமுத்திரங்கையுந் தூத்துச் சூரிய
வொளியை மறைக்கவும், தக்கன யாகசாலையை யடைந்து பூதச்சே
னையை அதன் வாயிலிலும் மதிப்புறத்திலும் காவலாக நிறுவி, காளி
யுடன் யாகசாலையுட் பிரவேசித்து, யாகஞ்செய்வது கண்டு, நெருப்பு
பொறி பறக்க விழித்து, இடிபோற் காசசித்து, வெற்றிப்பொருந்திய
ஊதுகொம்பினை நாத்தஞ்செய்தனா அவ வோசையால் ஆண்டுள
ளோர் செவிடுற்று, அவரது சொருபக்காட்சியாற் கண்கலக்கக்கொ
ண்டு மூச்சித்து விழுந்தனா

தக்கன வீரபத்திரக்கடவுளைப்பார்த்து “இங்கு வந்த காரண
மென்ன” என, வீரபத்திரா ‘சங்கரனனுப்ப இவ்வனம் வந்தனன்,
அன்னோன் அவியப்பாகத்தை யென்முன் னளிக்க” என, ஆவிவழ
ங்க நிறகும் தக்கன “அவிவழங்கேன்” என்றனன், அதுகேட்ட
அண்ணல் ஆண்டுள்ள அமரரை நோக்கி “உமபாகாள ! உங்கள் சம
மதம் யாது?” என வினாவு, அவர்கள் ஊமைகள்போல ஒன்றுமுரை
யாதிருந்தனா. உடனே உக்திரமூர்த்தி உலகம் நடுங்க நகைத்துத்
தண்டாயுத்ததாற் சாங்கனை யடித்தனா. மாதவன் அதனால் மரண
வஸதைக்குச் சமானமாக மதியவங்கி வீழ்ந்தனன். பிரமனைத் தலை
குலுங்கும்படி குட்டினா அவனும் அவனிமேல் அவசமாயினன்.
சந்திரன் கண்டு ஜோலென நெழ்ந்தோட அவனுடல் தேயும்படி
காலினாலே தேயத்தனா. தேவர்கள் பலரையும் துன்புறுத்தினா.

வீரபத்திராவலால் வெளியேறின பூதகணங்கள் அவ்வெம்
பிரானது கட்டளை யேற்று, மதிலையிடித்துக்கொண்டு, போரொன்ப
புலக களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிடச் சிரித்து, யாகசாலை
யிறழ்ந்திடி, பூபஸ்தம்பங்களை யொடித்து, சிலதேவர்களைத் தின்று,
சில முகிவர்களை மென்று, அமரா சிலரை அண்டமுகி சேரப் பந்
தடித்து, அட்டிசைகளிற் செல்ல அநேகரை வீசி, சத்தமேகங்களை
யும் பிழிந்து தாக்க தணித்து, தம்பங்களிற் கட்டிய யாகப்பசுக்களைக்
கட்டவிழ்த்துவிட்டு, இயக்கா - கிருநரா முதலானா நா மூக்கு-விழி

கரம-சிரம - முழந்தாள முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பல கொடு தொழில் புரிந்தனா. இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதில்லை யென்று கலையுருக்கொண்டு காலாற காலபோற படரக்கண்ட வீரபத்திரா அக கலையின கொம்பை முரித்து அம்பொன்றிலுல ஆருயிர்மாயத்த னா. பூதா “நாத! அச்சதன ஒருவனே எமைத்தடுக்கின்றனன” என, சிங்கவேறுபோன்ற வீரபத்திரா “எவருளான, எவருளான” என்று சென்று, மங்குலபோல வடிவமைந்த மாயனைக் கண்டு, “நெ டியோய! கொடியோய! கொன்றை வேணியன குணாகழலமீது ஆயிரங்கமலத்தால அருச்சனை புரிகையில, அன்னதி லொன்றினை ஐயன மறைப்ப, அம்பக மிடந்தப்பி அன்னவனருளாற் சுதரிசனம் பெற்றதை எதனால் மறந்தனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக் காத் துச் செருச்செய்வையோ? உயி ரிழப்பையோ? உணாகக்’ என, தாமோதரன் “தக்கனைக் காப்பேன சமாசெயக” என்று கருடன் பேரி லேறினன. அழற்கண வந்த அண்ணல அதுகண்டு அண்டகோ ளாகையும் அப்பாலுள்ள அண்டமும் மேருமலையும் சகரவாள்கிரியும் வெடிப்படவும், எண்ணிசையுஞ் செவிபிடவும், மேகவண்ணனுக்கு ஓ ரிடிபோல தோன்றவும், கையிலிருந்த வெற்றிச்சங்கததை வாயவை ததுதிப் போர தொடங்கினா. இருவரும் பெருஞ்சமாசெய்தனா. கடைசியிற் கருடன் சிறகுனை வெட்டி, கையிற் பிடித்த வில்லை முரித்து, ஏனைய ஆயுதங்கனையும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனை மூச்சைப்படுத்திப் பூமியில விழச்செய்தனா மூச்சை தெளிந்தெ ழுந்த முருந்தன கையி லிருந்த சக்கிரத்தைச் செலுத்த, ஐயன அதனைப்பற்றி அயின்றனன. விண்டு வாள்கொண்டு முனவர, உகிர மூாததி உககாரஞ் செய்தனா. திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம் போற செயவ தொன்று மிலலாது கிலமிசை வீழ்ந்து கிடந்தனர். [அவா இச சமரில் ஏனைய தேவர்கள் தண்டிக்கப்படடாற போல, தனது உயிரையும் போக்கினதாக வடநூற் பிரமாணங்களால் விள ங்குகின்றது. அவற்றுட் சிலவற்றை யீன தெகரித்திருக்கின்றேன.]

அதபொழுது அமரரிலஅநேகா மரிந்தோரும் மதியங்கிளே
ருமாய மகசாலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனா. தக்கன் வெருண்டு தண்
டாயுதந் தாங்கிவர, வீரபத்திரா அவன தலையை யரிந்து யாகஞ் ட
ததில்டு ஓமாக்கினிக் கூட்டினா; பலதேவாகளையுங் கண்டு அவாக
ளில, இந்திரனைத் தண்டாலெறிந்து மூாசசையாகி, அக்கினியின
அஸ்தததை யறுதது, அண்டமுக டதிருமபடி வீராட்டகாசஞ்செ
யது இயமனை இருகரங்களாறபற்றிப் பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை
நாற்றிசையிலும் வீசி, அவனது மேதியின கொம்பை முரிதது வீழ்
ததி, நிருதியின தோளை யரிந்து, வருணன் உந்தியை வாளினுற்றோ
ண்டி, வாயுவை உசுவாசத்தால வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன்
ருபேரன் தோனைக் கச்சினுற் கட்டி, பூடா வென்னும் பரிதியைப்
போடாவென்று பலலுத்தித்து, பகன் என்னும் பகலோனது அம்
பக மகழ்ந்து, அரியமா வென்னும் ஆதவன் றோனை யரிந்து, சமீபித்த
தக்ஷபுத்திரா பதினமரை வாளாற சேதித்து, வசக்க என்ண்மரையும்
மருத்துவனாயும் வாயவழி சோரி வழியப் புடைத்து, பல நூலகளைக்
கற்றும் பரமசிவனே பரம்பொருளென றுணராது அப்பொருளமால்
என்று மாலகொண் டென வானோ பலனாயும் வதைத்தனா

தக்கன் தலையிழந்ததுகேட்ட அவன் பிரதானபத்தினி வேத
வல்லி பாங்கியா சிலருடன் ஆங்கடைந்தனன் அவள் வருவதுக
ண்ட காளியம்மை அவளது காதின் யறுததுத் தனாயிறபோட்டு,
தக்கனது மறற மனைவிமா தலைகளை யறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள்
திருமகள் நாசியை யரிந்து, இந்திராணியின இணைமுலை களைந்து,
அதிதியினது அதரத்தை அரிந் தெறிந்து, அக்கினிதேவன் மனைவி
யாகிய சுவாதாதேவியினவலமுகரும் இடத்தனமும் நகத்தாற்கின்ளி,
ஏனைய மாதரது செவி-நா-முகஞ்-முலை-முதலியவற்றைக் கொய்து
துன்புறுத்தினன்.

வீரபத்திரர் வெருளியீக்கொள ஆகாயத்தில் அசரீரி “கோபத்
தணிக” எனக் கூறக் கேட்ட உக்கிரா சிறிது சினங்குறைந்தனர்.

சிவபெருமான உமாதேவியாருடன் இடபாருடராய ஆண்டு காட்சி யளித்தனா வீரபத்திரமூர்த்தியும் காளிகாதேவியும் அவ் விருவா முனசென்று பணிந்தனா, உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியாரா அவ யாகசூலை முற்றும் தேவா-அரமபையா-மூநீவா-மூநீமாதா - தக்ஷம சத்தாமுசலாநாது பிளோதவகனவீழ்நதுகிடக்கக்கண்டு மனம்பொரு து“ எம்பெருமானே ! இவாகள யாவரும் இவ வேழையென பொரு டமுறந்தோ மாதவின, இவாகளை யெழுப்பியருளவேண்டும் ” எனப் பிரார்த்திக்க, கருணாமூர்த்தி களிகூரத்தவராய வீரபத்திரராலேயே அவாகளை யெழுப்பி உயிரீந்தருளினா, இமைப்பி லுயிர்பெற்ற இந்நி னாகேளவன்-எண்கண்ணன்-இமையவா-இருடியா-யாவரும் இமயங் லவியாருடன் இடபாருடராய ஆகாயத்திற் சேவைதந்த ஐக்கீசனது திருவடிகளை நிலிசைப் பலமுறை வீழ்நது பணிநது பரவிப்பயநது நிற்க, பரமகாருணயமூர்த்தி “ அஞ்சாதீர்கள் ” என்று திருவாய்மல ராதருளித் தேற்றினா பதுமன தன் தனய னாகிய தக்கனைக் காணு து பதைத்தது, பகவானைப் பணிநது “ கொடியோனாகிய தக்ஷனையும் எழுப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் ” என்றிரப்ப, சிவ கடாக்கூத்தினால் வீரபத்திரா தக்கன சரீரத்தினமேல ஆடுத தலையை யமைத்து “எழுக” என, அவனும் எழுநது உளம் நாணி அச்சமுற்று விமலரை நமஸ்கரிக்க “ வெருவேல ” என்று அருளசெய்து, விடையூதி வீர பத்திராருடன் வெள்ளிமலையடைநது அவருக்கோ ருலகளித்து விடு ததனா, பிறகு தக்ஷன பிரமன் சாற்றிய புத்திமதியைக் கேட்டுச் சிவாசசனசெய்து சிவகணங்கடருத் தலைவனாயினன்

சிவபிரானைப் பகைத்துச் செய்த தக்ஷயாக்ததைச் சங்கரிக் கெழுந்தருளிய மூர்த்தமாதவின தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தமெனப்பபும்.

ஏததேவஸபையோகாதரு காஹவாஸஞாயஸய இதயாதித்தாராத நி: - விஷ்ணுவாதயோவிஷ்ணொ, ஸிர பரதிபித்தயது-ததுமப்பாத- யஜ்ஞொமுகஸதஸமைஸசிரொ யதபரம்கய - வாஜ்ஸயீயத்தாரா ஃகி:ப்ரக்ருதயாமநஜி-விஷ்ணொ:ஸிர பரதிவித்திதம்,—ஸ்ருதிகள்,

லிங்க புராணம்.

பபாதசத்தாபூமௌவிஸுஜஞ புருஷோத்தம* - புருத்தாய
தஹுஹுஸ்கரமுதயமயஸபரபு - வயஷ்டஃபததீநாதமாகஹெண
வஸதனஃசு - உதிஷ்டஃபதஜ்ஜுஸிதஸுதேநபாஷாணஇவநிஸசல, -
தநிபிஸசகாஷிதஸுதேநதவிதாபூதஸைவபரபோதது - ஸாராங்ககோ
டிபரஸுகாசசசுசெதஸுபிர பரபு - ததக்ஷணாநபததபூமயாஸபிரஸ்
தஸயதராதல - வாயுநாபபரிதஃ சைவகராணஜெநபிராகிரா - பர
விஸேஸகக்ஷணதேவததாஹயாஹவநீயக - ஸாராங்ககோடிபரஸுகா
சசகேஸவஸயமஹாதம - பரிஸாசுசெதயரமாஸவீரபதரோமஹா
பலஃ — யஜுஞஸபிரஸுபசேததாபூஷணேததவிநாஸக,

ஐடாதரஹரித்ருஷ்டவாகரோதாதாரககலோசனம்-தஸ்மாத
தெஸாதபகரமயகுபஜ்ஜோதாதாஹிதஸ்தித , வாமநபுராணம்.

சாந்திபர்வம்.

நரசைவாக்கியத்தபாகமதக்கோருதரஸயபாரத - ததஸ்ஸதேவீ
வசகாததக்கயஜ்ஞமபாதரவத - ஸஸாஜ்ஞாஹலங்கரோதெநபரஜ்வலந்
தமமுஹிமாமுஹிமா - தசஞ்ஞமபஸமஸாதகருதவாதக்கயஜ்ஞாஸவிஸ்
தரம் ஆவயோஸஸஹஸங்கசசநபதாயாரமமதிக்காத-வேகநமஹதா
பாதாபதகாராயணோபிச - ததஸ்கததேஜ்ஞாபஜ்ஞஷ்டா:கோநா
ராயணஸச - பபூஷாமுஜ்வாணஸதுததோஹமுஜ்ஞேகஸவாந - அ
தயபரப்ருதிஸ்ரீவதஸ ஸாஹலாங்கோமேபவதயயம.

சகோனாத்தெருவகத்தோண ஸவிராடபரபூருஷம் - மருகசூபே
ணதாவரதவிபிரஸகத்தாகரோத.—வாயுஸம்ஷிதை.

ఏతదేవసంయోగాద్రుగాహవాసూర్యస్యైత్యాదిధనురాత్మిః । వి
ష్వేరద్యోవిష్ణో శిరఃప్రతిభింద్యతు । తమమంపపాత । యజ్ఞోముఖస్తస్మైస
చ్చిదోఽఽత్ప్రవగత్యః । వాజసనేయంధనురాత్మిఃప్రకృత్యామనంతి । విష్ణోః
రఃప్రతిపిందితం॥—శ్లోచి

లింగపురాణము.

పపాతచతధాభూమావిసంజ్ఞః పురుషోత్తమః । పునరుత్థాయతంవా ।
తుంచక్రముద్యమ్యసప్రభుః । వ్యష్టంభయదదీనాత్కాకరణేనస్తనంశీకుః ॥
ఉతిమైర్ఘ్నితస్తనపాషాణభవనిశ్చలః । త్రిభిశ్చమహితస్తేనద్విధాభూ
ద్వైప్రభోర్ధనుః । శార్ఙ్గకోటిప్రసంగాచ్చచిచ్ఛేదసశిరఃప్రభుః । తత్త్వ
జాదపతద్భూమ్యాంశీరస్తస్యధరాతతే । వాయునాప్రితితంచైవప్రమాణజే
ననీనాశీనా । ప్రవివేక్షణాదేవతదాహ్యహవనీయకే । శాఙ్గకోటిప్రసం
గాచ్చకేశవస్యమహత్మనః । శిరశ్చచ్ఛేదయామాసవీరభద్రోమహాబలః ।
యజ్ఞస్యశిరసశ్చైతాపూష్ణోదంతవినాశకః ॥

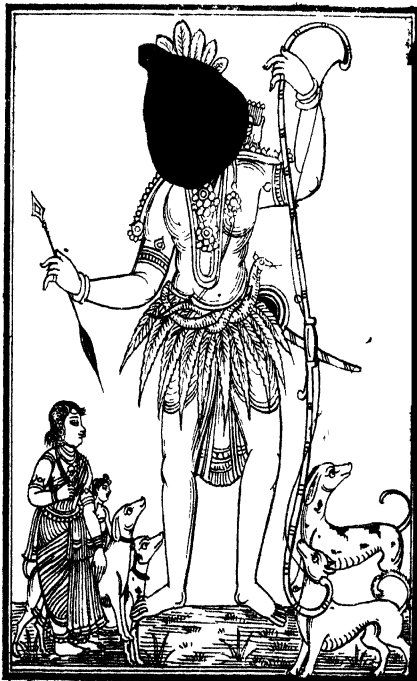
జటాధరంహరిరమ్యవక్రధాదారక్తలోచనం । తస్మాద్దేశాదపక్ర
మృకుబ్ధాధాంతపీఠతస్థితః ॥ వామనపురాణం ॥

శాంతిపర్వము.

నచైవాకల్మయద్భాగందక్షోరుద్రస్యభారత । తతస్సదేవీవచనాద్భక్త
యజ్ఞమపాద్రవత్ । ససజఃకూలంక్రొధేనప్రజ్వలంతంముహుర్ముహుః ।
తస్మాల్లంభస్యసాత్త్వత్వాదక్షయజ్ఞంసవిస్తరం । ఆవయోస్సహసంగ
చ్ఛృగబదర్యాశ్రమమంతికాత్ । పెగనమహతాపార్థాపతన్నారాయణో
వీచ । తతస్తత్రైజసాప్రుష్టాఃకేశానారాయణస్యచ । బభూవుర్ముంజవర్ణాస్తు
తతోహంముంజకేశవాక్ । అద్యప్రభృతిక్రీవత్యఃకూలాంకోమేభవత్సయం॥

శరేణాధేందువక్త్రైఃసవిరాట్పరపూరుషం । మృగరూపేణధా
వంతం విశిరస్కంతధాకరోత్ ॥ వాయుపీయసంహిత॥

பல தேவாத்ருக் கெய்திய தண்டங்கடகு மேற்கோன வேண்டு
லோர் கூடும்புராணம் - ஸ்காந்தபுராணம் - இலிங்கபுராணம் - வாயு
சங்கிதை - தாசிகண்ட முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க, விரிப்பிற்
பெருகும். தனையுளுநதநூத்தயேகம்;

॥ श्री. वि. क. य. रा. य. रा. य. रा. य. रा. ॥

45 கிராத மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பத்தைந்தாவது. கிராதமூர்த்தி.

துவாபரயுகத்திலே பாண்டுபுத்திரா சகுனியின் மாயச்சூதி
 ாடுகரங்களைத் தமது ஞானியாகிய தூர்யோதனனுக்குத் தோற்
 னவியுடனவனமடைநது வாழ்ந்திருந்தனா. பிதாமகனுமியவே
 பாசமுநீவர் அங்கெழுந்தருள்கண்கண்டு பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும்
 அவரது பாததாமனையைப் பணிநது தாம படுப்பாட்டின குறைகூ
 வினா. முரிவா அவாகடகு அநேக அரசநீதிகளையும், நளன் முதலிய
 பிரரசாகளுந் காலவிததியாசத்தினுற கஷ்டப்படடனொனப் பல
 பூவசரிதன்களையுங்கூறி, அவாகள மனததைத் திடப்படுத்தி, சிவபெ
 நமான நோககித் திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற் பெருந்தவஞ்செய்து
 அவரது அதுககிரகத்தை யடையுங்கள் ” எனறருளிச்செய்து, தவ
 வியற்றுதற்கு முகூததமுங்கூறித் தமதிசசையினபடி சென்றனர்.

அமுமுபிபுகவா ஆஜரூபித்தவண்ணம் அநுச்சுன்னன் சடை
 மடியும் மரவுரியுந் தரித்தது, அம்பரூத்தானியும் வில்லுந் தோளிற்
 டட்டி, வெள்ளிமலையின மேற்புற மடைநது, அது பர்வதராஜபுத்தி
 யாராக உமையமமையாரா திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியகோத்தி
 மென்று பணிந்தெழுநது, முததழல வளாக்கும் முரிவர்பாதங்களை
 றடிமேற் கொண்டு, இயக்கா விச்சாதரர் சாரணர் முதலானானாக்
 ண்டி, சிங்கம-புலி-யாண-கரடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும்
 பூரணயத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடி
 யாகிய மலையை எண்ணி, இதயதாமனையில் இறைவரை யிருத்தி,
 சிவாகமங்களிற் கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேக

முழுவதும் சண்ணித்து, அக்கமலை யணிந்து தவக்கோலங்கொண்
தாளொன்றினால் கின்று, மறற்றொரு காலை மடித்து நின்ற கால்
தொடையி ளுன்றி, இருகரத்தையுஞ் சிரத்தின்மேற் சோத்துத லு
கறி, இருவழியிலும் இடையறாது நீததன் யொழுக், மனததைப்
புறஞ்செல்லா தொடுக்கி மறாதேவனைச் சிந்தித்த அடர்தவகு தமாத
தனை.

அவனது தந்தையாகிய இத்தின் தனதனபன் தனஞ்சயன்
செய்யுந் தவத்தைச் சோதிக்குமாறு அம்மறை ஊராகி முதலிய
தேவதானிகளையெயினன் அவர்கள் சத்தகிருதின விருப்பினப
கண்ணொன்றில் ஆடையாப லுறவங்கிருந்தால், பரிமாமிரு
மலர் குடி, பறகுன்ன தமஞ்செய்யும் பாணசாலையொடி, பலகை
விலும் தமதுகபத்துப் பூவுப்படாண்மயர் லொடி, பக்காத்தனை,
தேடி, நடந்த விருத்தி தவசன் பமன்பெற்றிலவென் றுணையாடி,
தமது பதிலிறுக்கினை மகப்பி தனதுமைநனது சிந்தையின் வ
மைக்குக்களித்து, சிந்தித்த சென்று சயவியசாசியைக் கண்டு சி
தோஷித்து, சாறுகண்ணித்து மனவிருப்ப மறித்து “பங்கைபாக
ருவார, வரகைகள் பல தருவார” என்று ஊக்கமுண்டாகித் தன
கறிந்ருச்சென்றான்

இஃ திவ்வாரிடுக்க, சில சேடியரால் அருச்சுனன் செய்
அருத்தவத்தை யறிந்த அம்பிகை அானிட மூறுகி “அண்ணலே
அருத்தவயியற்றம் அருச்சுனனாகருளபுரியவேணமே” எனக் கூ,
அரன் “தவயியற்ற மிகனைக் கொலலுமடடி தவனாதி கயோ
னன் தனதுணபன் ஓகா கரையெயினன், அலலும் பனறிகடிவா
இவ்வசமடைகது சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; ஆ
வின் அவன் கிரீடியைக்கட்டிக் கெடுதிபுரியுமுன், அததானவனை
சங்கரிக்கவேணமே” என்று திருவாய்மலாத்தருளி, திருநாதிதே
னா வினித்து “காம் பனறிகெட்டையாட்டுவன் தேவின், கன
னும் நீயும் கணமொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொள்க” என

நாபித்து, தாமும் வேடுவ வடிவு தாங்கினா. உமாதேவியாரும் அத
ரகேதப் ஓர்வேடுவசெய்யுமியாகி, குமாரகடவுளைக் குழந்தையாகிக்
கக்கொண்டு பெருமான பின்வந்தனா. வேதங்கள் நான்கும் வேட்
கடவாய்க ளாயின கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இடம் வகையாக யாவனாயுங் கடத்திக்கொண்டு விலலைவ
ளத்து விஸ்தா தசெல வுகையில், மூகாசுரனெபருமுழக்கத்துடன் அ
சகனனை வகி ததோடினை அகோர தவத்திருந்த கருகுபக்தனரு
செய்யுந் கவேதவாகனை ஆரப்பரித்துவரும் பன்னியைப்பார்த்து,
ஈசனே தவநில யழிபுமென நஞ்சி, விலலைவளைத்து காணேற்றி
கிர மென்றை அதன் முகத்தில இலக்குவைத்து விடுத்தான.
வேடுவருக்கொண்டு செனாயிருடன் வராகத்தைத் துரத்திவந்த
மீமலா விலைசை காட்டி அம்பொன்றை அதன் பின்புறம் எய்த
னா. அம்பிரண்டமபுகரும் பாயுதன, மூகாசுரனாகிய ஏனம் நிலத்
தெனமேல வீழ்ந்து மூச்சையாய இறந்தது வேடுவவடிவுகொண்ட
வேகணங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சையினைச் சமீபித்து “தவசியே !
நருவ் செய்த மிருகத்தைப் பிறனெருவ் செய்யலாமோ” எனப்
பாரைகொண்டனா.

வேடுவருக்கொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்
யனும், பல கியாயங்கள்பெரி ஒருவரோடொருவா சபதஞ்செய்து
கொண்டு பெருஞ்சமா செய்தனா. கடவுள் தனஞ்சயனது காண்ட
ததின கரணயறுத்தனா அதனால் அருசுகன் காணமடைந்து
நிலவேடாதலைவன தலைமேல காணறுந்த விலலாலடித்தான. அவர்
விலியாபியாதவின அவவடி சுவாககமத்திய பாதலமென்னுந் திரி
லாகத்திதுள்ள தேவா மாதா முதலிய எல்லாருக்கும்பட்டது

“விண்ணிறுதைவானகரிலாரடிபடாதவா

விரிஞ்சனரீயேமுதலிஞோ

மண்ணிறுதைவானகரிலாரடிபடாதவா

மனுக்கன்முதலோகனதலக்

கண்ணிறுறைநாகர்க்கனிலாரடிபடாதவர்கள்
கடசெவிமபெனமுதலோ
கொண்கில்பலயோனியிலுமயாவுடிபடாதன்
விருதுழியிருதுழியரோ.

வேதமடியுண்டனவிரிந்தபலவாகம
விதவகனடியுண்டனவொனாம
பூதமடியுண்டனவிநாழிகைமுதற்புகலசெய
பொழுதொடுசெலிபிலபொருளின்
பேதமடியுண்டனபிறப்பிலியிறப்பிலி
பிறவகலரசனறனமகளா
நாதன்மலனசமரவேடவடிவனகொடு
நரணகையடியுண்டபொழுதே."

அருசனைநடித்த அடியால வேடாபதி கெருளிகொண்டா
போலசெறிநீருநீர் மல்யுத்தத் செயது மகவான மைந்தனது வ
னமையை யறிந்தனா அவன் அவலநபவேதை யகற்றமபடி தே
வாகனம் இவ்விராம தோத்திரஞ் செயதனா. கருணாமூர்த்தியாகிய
கண்ணுதல் உமாபிராட்டியபாருடன் சகலதேவர்களும் புடைமுழக கா
ட்சி யளித்தருளினா. பற்குண பலவகையாகப் பரமபதியைத் துதி
த்தனா. சிவபிரான் அவனைத்தேற்றி "மூலகாரனும் உன்னுயிர
போதாவண்ணம் வேடுவனாக வேடமுற்று வந்தேன். வேண்டிய வரம்
யாது" என வினாவு, சுவியசாமி "சனகரா! தேவரீர் பெயர்கொண்ட
அஸ்திரமொன்று நிருவருள் செய்யவேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க,
இறைவர் அவ்வாறே பாசபதாஸ்திர மதுகொடுத்த "பாரதப்போரிற்
செய்முதுக" என ஆரோவந்தித்து அத்தாத்தான மாயினா.

அருசனை நவகுசெய்கையில், அவனைக் கொள்ளும்படி து
ரயோதனனும் வித்தேத மூலகாரினைச் சங்கரிக வேடுவ வடிவேற்றுச்
சென்றமைபால், சிவபிரான் மிராதமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

மிராதமூர்த்தியேமே:

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்தாறாவது

குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவழிகளென்னும் சிறப்புப்பெயருற்ற மணிவாசகர்
பாண்டி. நாட்டில் நீர்வள நிலவளமிருந்த திருவாதவூரில் ஆமாததிய
வேதியாரூலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்து தரையாரால் திருவாத
வூர் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்று வேதாகமமுதலிய கலை
களிற் தோச்சியடைந்திருக்கையில், மதுரையில் அரசபுரிக்குவரும்
அமிர்ததனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றுத்
தம்பால் வருவித்து ஆற்றல்கோக்கி அமைச்சரிமைபுக நென்னவன்
பிரமாயன் என்னும் பட்டமுங் கொடுத்ததுச் சிறப்போடு வைத்திரு
ந்தான். அமைச்சர்பெருமான இருமனப்பெண்டிப்போலும் அரச
காரியத்துத் தொழிலும் ஆளுடையார் திருவழிகளென அறிவுமாக
வொழுகிருக்கையில், சீழ்க்கடற்றறையிற் குதினா கொள்கும்படி
அரசனேவ, அளவற்ற பொருளோடு சென்றனா.

பரிபக்குவமுற்ற ஆனமக்கட்குத் திருவருளபுரியும் ஆளுடை
யார் இவரது சத்திப்பாதத்து உத்தமத்தலைமைநிலைகோக்கி மாறுதல்
திருவுருவேந்தத் திருவதி முகிணைவன மாணுகராயச சூழ்ந்
தவா, தீதப்பெருந்திறையிற் குருமூர்த்தத்தொன் டெழுந்தருளி
வாதவூரையா வாவுகோக்கியிருந்தனா. இவாசென்று அத்திருப்பதி
பெயர் பழக்க, அன்பும் ஆராய்ப்பும் தலைநூர், என்னுடையான்
இருந்தாரோ என்னுங் கருத்தோடு சென்று, ஆசிரியா பெருந்த
கையைக் கருவிகளெனவாத களித்தருக்க கண்டு கைதொழுது
உரை சூழ உடல் கையப் பரவினார்; பாடினார்; ஆனந்தக்கந்தா

முனா; பரவசராய அசைவறறுச சிந்திபொழுது கையேற்றிருந்த
 “எம்பெருமானே! இவ்வுடல் பொருள் ஆவி மூன்றனைபுக நிருவுள
 னம்பறறுக” என்று குறையிரகத குணக்குணநன்னவனா, எம்பெரு
 மான நிருவருணை களித்தது, அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ் செய்தது,
 அமையத் தடவித் திருவழகுடடி அனபூட்டி அறிவின மயமாகி
 ஐந்தெழுத்துணமை யசைவற உபதேசித்தருளினா; அதனால் அமை
 சசாபெருமானும் அமுதராயினா. ஆசிரியநாயகத் தருட்சாகிதியில
 அன்புருவப்பெருந்தகையா அளவளாவி, அடியாகூட்டத் திலாநகத்
 த்கடவின மூழ்கி அமுதமு தலவகாரத் தமிழகுட, பதநிபிச்சைவே
 ணமும் பரமபதி பவளவாய திறத்து, தமது அருமைத் திருவாகால
 ‘மாணிக்கவாசக! இவ்விருக்க’ என்றனுகிரித்ததுத் தமமாணுகள
 குத்”த்துடன் அநதாததானமாயினா.

சிவநேயமுற்ற மாணுககா திலகராகிய மணிவாசகா மனமுருகி
 வருந்திப் பிரிகாற்றாதவராய உயிரீங்கக்கருதி, அஃதெம்பெருமான
 தென றுருகிக் கட்டளை கட்டொது, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவ
 ருடன் வந்த பரிசனங்களை நோக்கி “ஆடித்திகளிற புரவிகள் வரு
 மென்று புரவலருக கூறுக” எனப் பணித்தனுப்பி, தாம்கொண்டு
 வந்த அரிமாதனை னருமபொருள் முழுதும் ஆண்டருக்கும் அடிய
 வருக்கு மமைந்த ஆலய முதலிய நிருப்பணியில விக்யோகஞ் செய்தி
 ருத்தனர். பரிசனா சொல்லக்கேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித்
 திகள னகன்றும் அரவங்கள் வராமையால் அமைச்சர் வாழ்வுக்
 கோலவியேப்ப, அவரும் உடையா சாகிதியிற் சென்று அரசோடு
 வறிவித்த கிற்க “ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரன் வருமென்று ஓங்கி
 விடுக்க” எனப் பெருமான அசிரியாயக் கூறினா. ச்ரீமன்தடை
 யா கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஓர் திருமுகம் வரைத் தனுப்பினர்.
 மணிவாசகர்துயில்கையில் எம்பெருமான தோன்றி “புரவிகள் பின்
 வரும்; நீ மூன்செங்க” எனப் பணித்தமையிற், அமைச்சர் பெரு
 மாக ஆளுடையார் சாகிதியிற் பணிந்து விடைகொண்டு மதுரையை

யடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரசு னவைக்களத் துற்று அகமலரச்செயது, சோமகந்தரரைப் பணிந்து இருக்கை யடைந்து திருவருளோக்கியிருந்தனா.

பரிபகருவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவா சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்ததியெனப் பதோர் பெயர் வங்குகின்றது.

கவனிப்பு—குருமூர்த்தம்-அஸ்வாருடம் எனனும் இரண்டு சரி திரிவகளும, மாணிக்கவாசகர் சரிதமேயாதலாலும், அவை முறையே ஒன்றன்பின் னொன்றாக அடுத்த வருவதாலும், அவர் பிரபாவ ததைதாண்டு முடித்திலேன. எஞ்சிய சரிதையை அடுத்ததுள்ள அஸ்வாருடத்தினைக்காண்க இவ்வாறே அஸ்வாருடத்தின் முற்பட்ட சரிதத்தை இதருமூர்த்தமெனவுக கொள்க.

குருமூர்த்தமேநம்

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைபட்டது, சென்னை-20.

உ

செவ்வயம்.

திருச்செறமபலம்.

நாற்பத்தேழாவது

அசுவாஸூட மூர்த்தி.

மாளிகைசோகத மணிவாசகருக்குப் பத்துவாக்கமும், கட்டிமா
வீரர் கால வகையாக மதிக்கக் கருதி, அரசகாரியத்திற் சென்று
னாராயிருந்தவின, மன்னனுக்கு நிறுதியும் உறவினருக்கு உணர்த்து
துமாக விருத்திலினொன்றைத் தமக்குத் தோன்றியவழியெல்லாங் சொல்
லக்கேட்டு “எமக்கு யாதுவரினுமவருக்கு, எமபெருமானை மறவென்.
ஊழாயிவ நீவினை வினந்தால விலக்கற்பாலா ருளரோ?” எனக்கே
ட்டகனறனா, அரசன அமைச்சா காயகலா வருவித்த “ருதினை
கன்கவந்திலவே” என, “இன்னும் மூன்றுதினத்தில இவ்வினாவரும்”
எனப் புல, அப்போதும் ருதினைக்கட்டம் கராமம் கண்டு கொற்
தவன் இனத்தினுடனாளராற பலவகையாகத் துன்புறுத்திசென்ற
விருத்தினன், மணிவாசக தம துடலுயிராகக் ருதியாயிவ கரமபி
வைப் பலவகைப் பாமாண்களாற் றதிசெய்ய, அடியார்பாடலுக்குக்
மகிழும் ஆர்த்தக்கடலாயிவ ஆலவாயுடையா அவ ரிடுகண்களையத்
திருவுள்ளக்கொண்டு, திருத்திதேவா முதலிய செவனத்தையா
களை வினத்த “பாண்டியனுக்குப் பரிமா செலுத்தவேண்டுதலின
வனத்தினுள்ள நீகண்கள் பற்றிவந்துபடுகனாக்கி அவற்றைக்கடத்
துச்சேவராக கிடைக்குக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கட்டினாயிட,
அவர்கள் அவ்வாறே தெதப்படுத்திப் பலவகையாயிவ ஆடைமுதலி
யவற்றில் வேறுபடுத்தித் தெத்த வடிவேற்றனர்.

தென்னட்களது துன்பம் கிளபுஞ்சோதி சூரியாயிவ செ
பிரான் தரு மார்த்த காமமோஷ மென்னும் கற்புவுடையத்தம்

25- கங்காதரமூர்த்தி

47 அன்வரஞ் சூத்திரம்.

களே நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு செவிகள்-பர அபர ஸுணாசசிபே விழிகள் - விதிமுகம்-நிஷேதவால-தந்திரங்கள் புறவணி-சபதகோடி மந்திரங்கள் சதவைகமாலை- ரூபி சந்திரா பாதம் வைகறியிடங்கள்-தாரகபிரமமந்திரமே கழிவாளமாகக் கொண்டு இவற்றைப் போன்ற பிற அங்கங்களு மமைந்த ஓர் சிறந்த புரவிமே லேறித் தாமே அவற்றிற் சிறைவராய எழுந்தருளி வர, பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவறித்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவனது சிறப்பையும் அன்போடு கண்டு களித்து, பரிசு பல செய்தனுப்பிப் பழய மகதுறையிற் கட்டப் பணித்தன்ன அப்பரிசுளும் பாதி யிரவில் பண்டைய நரியுந் வேற்றுப் பல குதிரைகளை யூறு செய்து, வளத்திற் கேக, யூழியன் கேளவியுற்று மனம் புழுங்கி ஆமாதியரை யழைத்துத் தண்டலாளாகச் மொப்புவித்து "அப்பண்டாரப் பொருளமுழுதும் கொண்டுவிடுக" என, அவர்கள் ஐயஞ்ச சிறைப் படுத்தி வைகைப்பாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத்தஞ்செய்ய, வருச மில்லா, வள்ளலா திருவடியில் மனஞ் செலுத்த, அருடபெருந்தகை அவ்வைகையைப் பெருக்கச்செய்ய, மதுரைமுற்றம் வெள்ளமாக அரசனாையால் மண்ணடைப்பாராயினா, மந்திரியா ஐயவனுசேந்தனர்.

அரசமயத்த வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த னா அடைப்பினறி வருந்த, பெருமான உலியாளாயவந்த பிட்டு னுடு, கட்டுண்ட அயற்கா விடிய நீவித்தெத்த துயிலுபுகார்போ வருக்ககண்ட பான்டியன் பிரம்பா லோச்ச *அஃது யாவர்மேறும் படச்செய்த அடைப்பாரினறி யடைகையாக்கி மறைந்த ஆகாய வானியால் "அமைச்சரைத் தேறுதி" எனக் கூறுவித்தருளினர். வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயரைக்கண்டு "வாதாரோசனபிழை பொறத்த இத்திருவைபெய்வாம வேண்டியவாறு செய்தருள்க"

* வெபெருமான் சங்கியாபி பாதலின் அவரை அரிமீத்த னன பிரம்பா வடித்தபொழுது அவ்வடி யாவர்க்கும் பட்டது.

என, ஐயா “வழுதியா கோவே! திருவருளவழி சிறக” என்று சிறு
தறிப் புறப்படடுத திருப்பெருந்துறை யடைந்த பதிகமோதித துதி
தது, பல திருப்பதிகங்களு சென்று பணிந்தது, தில்லையைச்சேர்ந்தது,
ஈழத்தினின்று வந்த புத்தனாத தில்லையாழ்வரதனா விருப்பினபடி
வாதில வென்று அவாகடஞ்ச சிவசினன மனித்தது, வளவாமகளை வா
யதிறப்பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மனறுடையாரோ
யெழுதிக கைச்சாத்திட டருளும்படி மணிவாய மலாரத்தருளினா.
ஆமாததியருளேபததை அவவேதியா கோகதி “திருவாசகத்தில திரு
வுள்ளககிடை திருவருள செய்யவேணமே” என்றிரப்ப, அடிகள
முறுவலசெய்து அவவந்தணரோடு போன்னப்பலத்தோந்து “இவ
வாசகப்பொருளாவா இவரோ” என்று திருவாய்மலாந்து திருச்சிற
மம்பல முடையாராக குறியாது குறிப்பித்து, மெபெருமானிடத்
திரண்டறக்கலந்தனா

திருவிளையாடற்புராணம்.

“பாண்டியன் முதுகிற பட்டது செழியன்
பன்னிய ருடம்பினிற் பட்ட
தண்டகை யமைச்சர் மேனிறேற பட்ட
தரசினவ ருமராமேற பட்ட
திண்டிய கழற்கால் வீராமேற பட்ட
திருவிளையாடற்புராணம்
பூண்டவென கரிமேற பட்டதெவ வுரோக்கும்
போதனமேற பட்டத தழும்பு.

பரிதிபு மதியும் பாம்புமைக கோளும்
பன்னிறம் படைத்ததான பீறு
யிருதிலம் புனல்கா வெளிகெடு கனல்கா
சென்னுமைம பூதமும் காரூர்

சுருதியு மாறு சமயவா னவருளு
 சுராக்ரு முகிவருந் தொண்டின
 மருவிய முனிவா கணங்களும பட்ட
 மதுரைநா யகனடித் தழுமபு
 மானவா மனிதா நாகுபுன விலங்கு
 மாகுணஞ் சிதலெறு மபுதி
 யானபலசரமு மீலமரங் கொடிபுல
 லாதியு மசரமும பட்ட
 ஞ்னடை கருவும பட்டன தழுமீ ரா
 தென்தன வயிரிலோ வியமுந்
 தன்னடி பட்ட சராசர சடங்க
 டமக்குயி ராயினோ நழுமபு

துண்ணென மாயோன விழித்தனன கமலச
 சோதியும யாதென வியாதான—”

சிவபெருமான, அரிமாத்தனனது அளவில்லாப் பொருளைச்
 சிவபணிவிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகா கீமித்தமாய் நரிகளைப்
 பரிகளாகித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று புரவினை ஒப்புவித்
 தமையால் அஸ்வாருடமூத்தியெனப்போர் திருநாம மெய்தினர்.

அஸ்வாருடமூத்தியேநம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

நாற்பத்தெட்டாவது

கஜாந்திகமூர்த்தி.

—

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த ரூபனமன துதொந்தரவைச்
செயாத ஓநீதான் தனமனைவிபுடனமறைத்து கோழிப்பநிபிறசிவா
சசனைசெயது காலகழித்திருந்தன அதுகாலத்தில், அமரா சிலா
ஆகண்டலினைக் கண்டு “அரசே! அசுரா துயரம் ஆற்றலிலோம்”
எனக் கூற, வசசிராபுதன் “வானவாகனே! மகாதேவனை வழத்தி
அததுயர் நீர வெள்ளிமலை யடைவோம்” என்று இந்நிராணியை
அரிசாபுத்தார் காவலில் விடுத்தது, தேவா குழுவுடன் திருக்கயிலை
யடைந்த திருச்சகிதானத்தினுட செல்ல, திருக்கதிதேவரை உத
தரமுதலும்படி யிரகதனா அதுசமயம் ஜககனாதிபாகருச சககரா
ரூரோபதேசஞ் செயதுகொண்டிருந்தவின, கதிசெயம்பெருமான
நாகபரணா கட்டிப்படி தடுக்க, அத திருவாய்விவையே அடுக்க
கான அமர்த்திருந்தனா.

அக்காலத்திற்கொடுக்கோல்செயதுவந்தரூபனமன் தங்கை
யும், வாலிபனா வலிநிற புணர்பவருமாயி வசமுடி யென்பான்
துன்முதியுடன் கோழித்தலத்தைச் சோத்து, ஆறருப் பொற்கொடி
போல விளங்கும் புலோமசையைக் கண்டு தன முன்கேனைச் சோ
த்து வாழும்படி யழைக்க, சரி தடுக்க, வனமைபுடன் கையாற்பற்றி
அவனவதுமபடி இழுத்ததுக்கொண்டு சென்றான். ஐயருர் ஏவலான
ராமிய வீரமாகாளா விரைந்தென்று “செல்வாதே” என்று தடு
க்க, அசுமுதி ஓர் குலத்தைச் சூழ்ந்ரீ விட்டான். அதனை வீரமாகா
னார் வானால் வெட்டி மாய்த்தனர், அசுமுதி துன்னென்று துன்முதி

நகயிலிருந்த சூலத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அவன்கையில் அயிராணி
நயயளித்து வீரமாகானாமேல அச சூலத்தை விட, அவர் அதையு
மழித்தனா அரகி மலையொன்றைப் பலன்கொண்டெறிந்தான்.
அவா அதனையும் வாள்கொண்டுமாயத்தனா, மேஷ முகமுள்ளவன்
மேலொன்றை செய்யமாட்டாதவளாய, துன்முகி கையிலிருந்த இக்
நிராணியைத் துணுகருந்த தூக்கிக்கொண்டு விண்வழிவேகமாய்ச்
செல்ல, வீரமாகானர் வெருண்டு அவன் அளகத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டு உடைவாய்ப்புருவி ஒரு கையை வெட்டி இந்நிராணியை
விடுவித்து, தூக்குணங்க ளமைந்த “துன்முதியை நோக்கி “நீயுந்
தொட்டாயினாளு” என்று, அவனையு மோ அதை மரித்தனா.
வருந்தி யழுது புரண்டு சோகமாகி யெழுந்த அசமுதி அகம நாணித்
துன்முதியுடன் மகேந்திரபுரிகுரசு சென்று தன் தமயனோடு சிகழ்ந்
தன் உறித்த துகித்தனன் குரன் உலக நடுவகச் சிறித்து உலகாரஞ்
செய்து கோபித்தான், அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டருமாரன் பாது
கோபன் “எனனை விடுத்தால், இந்நிரன் இந்நிராணி இமையவா
யாவனையும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்” எனக் கேட்டு,
கனறென இயைந்த ஏக விடுத்தனன் அவன் தன் வீடுசென்றான்.
குரன் பிரமணக் கொண்டு அவலிருவ ரத்தத்தைபும பண்டுபோற்
படைப்பித்து, வாயு-நிசைக்காவவா முதலிய தேவனாயும், சிவமன்ன
னாயுந் தனடித்துப் பிரமன் வேண்டுகோளின்படி விடுத்தனன்.

பாதுகோபன் பவகைப்பபடையும் புடைகுழ இரதாருடனா
ய், துன்முதி வழிகாட்டப் புகவிக் கிறிபுருத்த இந்நிராணியை பெண்
ருத் தேடித் காணுது, அமராபுரியாயிய அமராவதி யடைந்தான்.
அதனை யறிந்த அந்தரர் சயந்தனுடன் சாற்ற, சயந்தன் “தந்தை -
தாய்-ஆசிரியன் எனது மிவாகனில் யாரும் ஈன முலா, தீனி பெண்
செய்வது? விதியை விலக்க முடியுமோ? வந்தது வருக” என்று
ஐராவத்தின்மே லேறி, ஆகாயவாகின புடைகுழ, அகாச்சேனைக்
கெதிரில் அருஞ்சும ராற்றக் கருநி முன் சென்றான். வானவரும்

தான்வரும் போப்புரிய ஆரம்பித்தனா அவ்வாறு செய்த செருவில்
தேவர்கள் தோற்றோட, அவுணர் அராகனைத் தொடர்ந்து பற்றி,
தோன்ற கயிறாறு கடடி யிழுத்ததுகொண்டுபோயினர். சயந்தன
சாலவும் வெருண்டு தன் விலகல்களைத் துப்பலவனைப் பணவகளைப்
பூட்டித் தான்வந்தலைவரைப்பறமுதுகுடாடி யோடசெய்து வெற
ளிகொண்டனன். பாங்கோபன் அருளையெய்தித் துப்பமுதேவாஸ்திர
மகனின் பாகினை இவ்நாளுக்குமாபனும் எண்ணிலவா அமபுகளை எதிர்
விடுத்தனன் இவ்வாறு ஒருவ வீட்ட அஸ்திரத்தை மறவொருவ
மறித்ததுகொண்டு இருவரும் பொருசொ புரிந்தனர் சயந்தன்
பாங்கோபனது விலகல் நாணியை யறுத்தனன் பாங்கோபன்
கோரோ நாண்டடி மனம் காணி, சயந்தன் மாபில அஸந்தமாரி
வருத்தனன், சயந்தன் சகலவிதாஸ்திரங்களால் அவனது தேரை
புற குதிரைகளைப் பிடித்துக்கொண்ட த்யோன கேரோ கோதிக
கணக்கிலலாத கண்களை ஆகலா பணத்தன் ஆகத்திற ப்யோகி
த்து அருளை மாணமெல்லையே சூ சசையாக்கினன்.

சயந்தன் அகரானது கண்ட அஷ்டாநியாக கின்ற ஐராவ
தம் பகை ன் பீதிரி பலமுடன் பாய்ந்து, அத னுறுப்புக்களைச்
சிறைத்து, அவன் மாரிற் கோற் பரிபுங் கோடுகள் காண்காலும்
நன்றாய்ப் புடைக்க, அதன் கொம்புக் குறையுஞ் சடசட வென்னும்
தலியுடன் முறிந்தன வெய்யோன் வெள்ளையானியின் கவுளில
வெருளியோ டடிக்க அது வருந்தி அலரி வீழ்ந்தது. அவுணர் னாகி
ணையால், தைத்தியா அகோ சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோன்ற மூப்பு
பூட்டிப் பிணித்து, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சோததனா, அகரா
அமரரது தோன்றபூட்டிய கயிறதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுராததுச
சென்று, அப் பொன்னுலகத்தை நீயூட்டினா பாவியாகிய பாது
கோவன் மனமிகுசசிபுடன் சிலவுலகடைத்து மகேந்திரபுரீயில தத்
தைமுன் சென்று பணிந்து "எகதையே! இவ்நிராணியையும் இங்
நிராணியும் காணென். தேவாணியும், தேவமாதனையும், அவர்கள்

இளவரசும இத்திரன் மைந்தனுமான சயங்கீனையுஞ் சிறைசெய்து
கொண்கிறதென அமரருலகை இனி அமலாயதாவண்ணம் அக்ஷ
ணிக் கூட்டினென ' என, ரூபன்மன யனங்களிதது, மகீனத்தழ
விகொண்டி, தேவ களை வியங்கு பூ முச சீனையி லிட்டனன
தேவ மாதரை அகர மாதருக்குப் பணிபெண்களாகப் பணிதத
ன்ன சிறையி ல்கடப்பட்ட தேவர்களும, அழமைசெய்யும் அரம்பா
ஸதிகளும், எப்பொழுதுவிததுயா திருமென்று ணைனி சிவபிரா
னது திருமருளைச் சித்தித்துக்கொண்டிருந்தனா இதுநீறக

பாங்கோபஞ்சி பே செயதுகொம்பொழிந்த நற்கோட்டு
ஐராவதம், தனது துய ராதரூபம் வருநதி, விவத்தியானத்துடன்
யிலை யுலகு கீகதி மனனூல கடைகது, ஸவேதாரணயம் என்னும்
நீருவெண்காடு சென்று, பூங்கு முன்னொருகாலத்தில இவதிரறை
துசிக்கடப்பெற்ற பிரமவித்தியா நாயகியானா இடப்பிறமமாததிய ஸ்ரீ
ஸவேதாரணயேகராத துதித்தற்கரிய திருமடியைமனத்திற்பதிதது,
நாயதித்தம ஸே மந்தாதத - அகநீதித்தம என்னும் முத்தாதத்த
இலும் முறையே கால-உச்சி-மாயென்னும் முப்பொழுதுமழுழி,
நீருப்பள்ளித்தராமம் கொயது, சங்கமாயி ருடங்களால் திரும்ஞ்சன
ாட்டி அருச்சிதது, ஒமேனதாய உமாபதியை உள்ளத்திற்கொண்
டுகாதது. அரவாபரணா அததியன் பத்திகஞ்ச சித்தவங்களிதது,
நீருவருளசெயங்க சேவைத்து ஐராவதத்தின் கிரமேற நிருக்கரஞ்
தட்டி அதை நோக்கி "உனக்கென்னவரமவேணமம்" என, "தேவ
ராயகா! தேவரீனா இவ்வகையே அருச்சித்துக்கொண்டிருக்கவே
ண்டுமிறேன்" என விண்ணப்பிக்க, விடைபூதி "கீகநீராபதி
டைகையில், தேனறியப்பொழுதே உன்னை இவதிரனுக்கு வாகன
மாக விடுத்ததாதலின, கீ அவவாதே அமரா துயரொழிந்தபின் அம
ராவதியை யடைகது வாழக மெமடியனாகிய இவதிரனை கீயேவாக
ரமாகித தானருதல மெகஞ்ச சமமதம். கிண்கொம்புகள் பண்பிபோ
மாக" எனத் திருவாய்மலாந்தருளி அந்தாத்தானமாயினா. ஐராவ

தம ஆண்டவ ருகளெடுத்தவண்ணம கொம்புக்ள வளரப்பெற,
ஆண்டு அனபொடு சிவயிகாராசசனை செய்துகொண்டிருந்து,
குமாரக்கடவுள் குரபனமனைய அகரா துயா தொலைத்து அம்
சிறைவிடுத்தபின்னர் இஃதினுக்கு மாகனமாய்ப பணிபுபோல உ
ராவதியில் வாழ்ந்திருந்தது.

ஸ்ரீராவதமாபிய ய ினயினவேண்டுகோளுக கிரகசி அதனை
சமீபித்து அதுகிரகச் செயல்பாடால், கடவுளையகணைக்கூர்ந்த
மூர்த்தி பென்க கழறியிற்று.

திருநாநசம்பத்தமிழ்த்தகவாயிகள் தேவாரம்

“சககரமாறகீதா னுட்குநதனைப் பள்ளத்தா னு
மககணமேலவசத்தா னுமண்டா தியிராவ தமபணிய
பிககதனுக்கருள்கரகருபவலகா மிமவினை துரக்கு
முகருள்கன குலையா னுமுககனுடையிறைபவனை
களாளா செவகமலத்தா லகடபுவிடநதானெனவிவாக
னொள்ளாணமைகொளறம்காம புயாநதாழ்ந்துமுணர்வரிபான
வெள்ளாணைதவ ன்செய்யுமேதருமெண்காட்டானென
றுளனாடியருகா திருணாவுடைமைபுணரோமே.”

“மறந வனநன் மணியணி மாபிடைச
செறந மாலகரி சென்றுமுந ரூககலும
பொறநை வினகட புழைத்திடுக ருசியி
னிற்ற வாலத னீரிரு தந்தமும.

வாலிய வொளிகெழு வனததி லேகியே
மூலம தாகிய முககண மூர்த்தியை
மேதுள் தாணுவின் மேவச செயற்பின்
லேமொ டருசசனை செய்து கைகிறே.

அறிவுள மாலகரி யமலன்நீத்திர
முறையது காடியே மூநிரு முன்பினுள்
மறைபுற வழிபடந் தைருமெலவியற்
குறையடு நதபெருந சேரீம் வந்ததே.” கந்தபுராணம்.

சஜாந்திசுமூர்த்தயேவ:

49. இலட்சுமி நாயகர் சூர்தேவன்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாறபத்தொன்பதாவது ஸ ல ந் த ர வ த மூ ர் த் தி.

—❦—

தேவோதிரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கயிலாயகிரியையடைபு
சிவபெருமான வடிவு மாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, "நீ யாவன?
யாதுதொழிவு செயலோனா? என, ஒன்றை கூறுதிருப்பக கோபி
தத்த தன்கைகொடுத்ததைத் தோன்ற றாகக், அது பொடியாக வுதி
ந்தது உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதிதது, ஓர்ருத்திரவடி
வேறக், இவ்விதன் வெருக்கொண்டு, உரை குழற வுடலசையக் கை
கட்டி வாய பொத்திப் பல்வகையாகத் துதிபூரிய, இறைவா மனம்
பொறுத்தது தன் கோபத்தா முண்டாகிய வியாவை நீரை வழித்
தெரிய, அத்து மேற்றிசைக்கடல்வீழ்ந்து ஓர் பத்திரவடி வாயது,
அந்நிசை சமுத்திரமாகன் மகனடைகொண்டு வளாததுவந்தனன்.
அச்சிறுவன் பிரமனால் சலந்தர னென்று நாம மிடப் பெற்று,
காண்பருமொற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல் பிருத்தவனாய்த்
தானவத்தச்சனாகிய மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செயலி
தது, காலதேயினை புத்திரி விந்நிதையைமணந்த சிறிதுகாலம் வசி
த்திருக்க, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு பேராபூரியக் கருதிப்
போகையில், தேவர்கள் விஷ்ணுவைவேண்ட அவர் கருடாருடாய
இருபதினாயிரருடக் கமேபோர புரிந்த அவனை வெல்துக் கிற வில்
லாராயப் புகழ்கது சென்றனா, அதுகண்ட இவ்விதன் அவ்வகால
யாது நின்றுகையதுமோ வென நலக்க னூற்றுத் திருக்கைலாயகிரியை
யடைத்திருந்தனன்.

இவ்விதன் துசெய்தியைச் சிலனுதுவரியமப் புனார்த சலந்த
ரன் ஆங்குச் சென்று அவனையெதிர்ப்பான் கருதிப் புறப்படுகையில்

விசேஷத்த கற்பினையுடைய விருந்தை யென்னும் மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மன மயங்காமல், சேஞ்சமுத்திரத்துடன் திருக்கையைச் சமீபித்தலைச் சத்கிருதுகண்டு சஞ்சலங்கொண்டு சந்தித்தாத்ததுட்சென்று சங்கராமுன்னே நின்று தனக்குறறசங்கடத்தைச்சாரற்றதயாநிதி “வசகிரபாணி ! வருந்தாதே” என வணுகிரகித்தது தேற்றித் தனபின் வடிவுமாரிவரக கட்டளையிட்டு, நலாதத்திருவுருவமும் ஊன்றிய தடியும், தெரங்கிய கமண்டலமூல தளாதநடையு முடைய ஓர் விருத்தமுநிவடி வேற்று, இந்நிராதி யிமையவாமறைந்து பின்னொடரச்சென்று, சலந்தரணைக்கண்டு “நீயா” யாதுகருதிச்செல்கின்றனை” என வினாவு, “யானசமுத்திரராசன தனயன், சலந்தரன்னென்னுநாமமுற்றோன் சிவனுடன் செருசெய்யச செல்கின்றேன்” எனச்செப்ப, நம்பெருமான் “நன்றுகடறியை” என்று நகைகோட்டி, “கண்ணுதலைப் பொருதக கருதின கணத்தி லுயிரகழிவாய; உயிர்பிச்சைசவேண்மன திருமபியோடிப்போ” என, சலந்தரன் “இமைப்பொழு திவகிருந்து என ஆறநிலை காணுதி” என்று ரசன் “யானசிவிரானுக கிரண்டாவது, உன் வல்லமையைக் காணவந்தேன்” என்று திருவடியால் ஓர் சக்கரம்போற்றி “இவ்விலைததைச் சிரமேலேற்றுத் தாங்கவல்லையா” என்றவுடனே, சலந்தரன் இறுமாப்புமிருந்து “இததானே பெரிது” என்று இருகையாலுமெடுத்த மாபிலும புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்தின்மேல் வைத்துக்கொள்ள, அச்சக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபின்வாகப்பிளந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்தெய்தியது, அவனுடன்வந்த அசுராகட்ட முற்றும் பெருமானது விழித்தியிறை சாம்பராயின, பின்னா பெருமான் தமது நீலவடிவு காட்ட இந்நிரன்முதலாயினா வாழ்த்திப் பூமழை பொழிந்து ஆரந்தக் கூத்தாடிப் போற்றித் தத்தம பதியிடைந்து வாழ்ந்திருந்தனா.

அமுரணாத நிராததுயர்வினைத்துவந்த சலந்தராசனைச் சக்ரமொன்று தாளாற்றித் தலைமே லெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமை

யால, சிவபிரானுக்குச் சலந்தரவதமூர்த்தி யென வோ திருநாமஞ்
சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்.

“புகவாயாயாயும்புரங்கண்டேனவரு
கவகையையடைத்தனனகாக்கொளவேலையி
லவகியையவித்தனனரியைவென்றன
னிவகுதூதாங்குவதரிமீதோவெனா.
புரத்தழலகொளுவியோனபொறித்தநேபியைக
கரத்திடையெடுத்தனனகனகொண்டெயதவி
னூரத்திடைப்புயத்திடையுயிர்த்துத்தானகியே
சிரத்திடைவைத்தனனதேவராககவே.
செழுஞ்சுடாப்பரிதியைச்சென்னிகோடலா
லொழிந்திசெலந்தரனுச்சியேமுதற
கிழிந்ததுமுழுதுடலகிளாந்தசோரி
ரிழிந்ததுபுவிதனிவிழுமெனோசையால.

காஞ்சிப்புராணம்.

‘இருடனாகச்சலந்தரணியிறத்தமாட்டியவவழிவ
ருகேதோன்மச்சதரிசனமகைத்தலத்தினமிசையேந்தி
மருகாகடுக்கைத்தண்ணறம்பூந்தொடையல்வாகமுழவிளங்கத்
ருவார்காட்சியனித்தருளுந்தேவாகோமானறிருவருவம்.’”

ஜலந்தரவதமூர்த்தியேநம :

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றமபலம்.

ஐம்பதாவது. எகபாத த்ரிமூர்த்தி.

ஆதிமதியாநதரகிதராய அமலராயப பரிபூரணராயச சூக்ஷ்ம ராய ஏகராகிய பரமசிவம் உலகங்களை ஆக்குதல்காரணமாய்ச் சுதத மாயையின அதோபாகமான அசுததமாயையினிடத்து அவயகதமா கிற மஹாணபுண்டாககி, விஞ்ஞானகலா - பிரளயாகலா - சகலொ ன்னும் மூவருக்கும், ததுகரணபுனபோகங்களுக்கு உபகரணமாய், பிரம விஷ்ணு உருத்திராகள மூலமாயப பிரபஞ்சங்களை, யெலலாம படைததல்-காததல-அழித்தலாகிய முததொழில்களையுஞ் செயவித் து மவற்றிறறோயாதவராய்ச் சுததமா யெழுந்தருளுவா, இஹனம் நாமலமாயிருப்பினும் அவாகொண்ட திருவுருவம் அஜகேஸாவாதி ஆ னமாககளின அதுககிரககாரணமேயனறி வேறனற. அவரது திரு வருவமும் அதுககிரகமேயாகும்.

நதுக்தம் வாஹுனே.

அங்க்ப்ரதயகஸோகஞ்சோ பாககஞ்சசுதுரோபவேத்-ஸ்ரிரோ வத்தரஞ்சஹருதய மஹஞ்சேதிப்ரகோதிதம் - வக்ஷு:ண்டஸதஸௌ பாஹு நாபிருஹயோதரகததா - தேதரம் நாஸுஸ்யகாணௌச பா னிபாதம் ததாஹுவி-ஹருசஜாதஹகஞ்ச ப்ரத்யகஞ்சேதிகத்ய தே - மூர்ததீகாருணருபதௌ ஸாஹகஞ்சேதிப்ரகோத்திதம் - ருணசகி கமிதிஜ்ஞேயம் ததருணஸ்தஸாதாபவேத - ருண்மஸத்யம்பரதாபஞ்ச தூபேத்யாத்ரஹஸ்ததா - ருத்திமாயாவிவ்ரணஞ்ச காதம்ஸம்ஹருதி ரோவச - ஏதேதஸருணு:ப்ரோக்தா: தேஷாம்லக்ஷணமுசயதே - தரி ருணம்ஸாஹுஸயித்யுத்தம் ஸத்யம்பஸாஹிஷ்யுதே - கட்கமீஸப்ரதா

50. ஏகபாத தரிசுமந்தி.

போயம தூபேதயமவஹரயிஷ்யதே - ஈஸஸயாதுக்ரஹஞ்சைவ அப
யஞ்சபரஸஸயதே - ருத்திஸஸயாநநாகரூபநது பாஸமமாயாஸரூப
கம - விவாணமவகுஸஞ்சைவ கண்டீம்நாதாதமகமவிது - ஸமஹார
மகசீரூபமஸாத பாஸாநாமபஸமஸாதகருதி - ஏதேவைகுணரூபா
ஸச ஸாநகஞ்சேகிபரகோத்திதா - வஸதரோபவீதமாலாஸச கந்தமா
பரணந்ததா - ஆஸநாசரணஞ்சைவ உபாநகஞ்சேகிகோத்திதம" —
என்று கூறியதினனே இவா திருமேனி காருண்யத்திருமேனியென
பது பெறப்பட்டது.

తదుక్తంవాచశే.

అక్షప్రత్యక్ష సాక్షం చో పాక్షం చ తురోభావేత్ | కరోవక్త్రం చ
హృదయ మక్షంచేతిప్రకీర్తితమ్ | వక్షఃకల్పస్తనౌబాహుళా సాభిగుప్త్యో
దరంతథా | నేత్రం నాసాస్పృశకృతా చ పాణిపాదంతథాఽక్షులిః | ఉరూచ
జానుజఙ్ఘం చ ప్రత్యక్షంచేతికథ్యతే | మూర్ధీనాంగుణరూపం తు సాక్షంచే
తిప్రకీర్తితమ్ | గుణచ్చిన్నమితిజ్ఞేయం తద్గుణం దశధాభవేత్ | గణః సత్యం
ప్రతాపం చ మర్చేద్యనుగ్రహంతథా | ఋద్ధిమాంయౌవివర్ణంచ నాదం
సంహృతిరెవచ | ఏతేదశగుణాఃప్రాక్తాః తేహంలక్షణముచ్యతే | త్రిగుణం
శూలమిత్యుక్తం సత్యం పరశురిచ్యతే | ఖడ్గమితప్రతాపోయం మర్చేద్యం చ బ్ర
హ్మిచ్యతే | ఈశస్యానుగ్రహంచైవ అభయంచ ప్రశస్యతే | ఋద్ధిస్సన్న్యా
గరూపం తు పాశం మాయాస్వరూపకమ్ | వివర్ణ మఙ్కుశంచైవ కల్పం నా
దాత్మకం విదుః | సంహారమగ్నిరూపం సాత్ పాశానాంభస్రసాత్కృతిః |
ఏతేతై గుణరూపాశ్చ సాక్షంచేతిప్రకీర్తితాః | వస్త్రోపవీతమాలాశ్చ గంధ
మాధరణంతథా | అసనాచరణంచైవ ఉపాక్షంచేతికీర్తితమ్ ||

இவா திருமேனியில ஹருதயத்தினின்றும் சஹஸ்ராய்ஸமாக
உருத்திரதேவா தோன்றுவர். கோடியம்ஸமாக வாமதண்டிண்பாசங்

களினின்றும் பிரம விஷ்ணுகள பிறப்பாகன. தக்ஷிணவாமலலா
டநேததிரககளிலிருந்து சூரிய சோமாகினிதேவா தோன றுவா.
பிராணனிலிருந்து வாயுதோன றுவன. கண்டத்தினின்று கணேசா
ஜனிப்பா. ஹருதயத்தில் ஸகநதர் உதிப்பா, நாயியினின்று இநதிர -
யமவருண குபேரருதிப்பாகன. பிரதயகத்தினின்றும பஞ்சாசத
கோடி தேவாகள பிறப்பா. உரோமகூபககளிற் பலகோடி ருஷிகளு
ம மற்றுமுள்ள பல தேவாகளுஞ் சனிப்பாகளென்று வேதசிவாக
மககளிற் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

வாதுளாகம்.

காமேஸஸ்யஸஹஸ்ராமஸாந மஹேஸஸ்யஸமுதபவ - மஹே
ஸஸ்யஸஹஸ்ராமஸாத்ருதரதேவஸமுதபவ: - ஏதமமஹேஸகோட
யம்ஸாத பரஹமவிஷ்ணுஸமுதபவ - தக்ஷிணாகபவோபரஹமா ஹ
ரிவாமாகஸமபவ - ஹருதயாநிலேருதரஸது ஸிவஸ்யஸிவஸஹ
ஞக: - நேதனோஷஸவயவாமோதவே ஸத்ராயஸோமாகநிஸம்பவ: -
ப்ராணவாயுஸமுதபந ஸரோதனோலோதிஸம்பவ - ஆஸ்யேஜஞ்ஞாந
ஸமுதபநந கணேஸஸதுகளோதபவ: ஷ்ணமுகே ஹருதயேஜா
தோ நாபௌதேவாஸஸமுதபவா: - பஞ்சாஸதகோடிதேவாஸ்ச ம
ஹேஸாநகஸமுதபவா - ருஷ்யஸ்சததாகோடயோ ரோமகூபாத
ஸமுதபவா - மனோநமநயாஸஸஹஸ்ராமஸாத கௌரீஜாதம இதிஸ
மருதம - ஸ்ரீஸஸாஸரஸவதிதூகா உமாதைவபரபாததா- ஸசீஜயே
ஷ்டாசலக்ஷ்மீச ததைவாநயாஸசஸகதய: - ஏதாவை கோடிஸக்தி
ஸ்ச கௌரீதேஹஸமுதபவா.

அதர்வாகிகோபந்ஷத்தி

ப்ரஹமவிஷ்ணுருதநேதர ஸ்ஸமப்ரஸுதயந்தே - நகாரண
காரண துதயேய - ஸர்வைஸவர்யஸமநக. ஸமபூராகஸமதயே

ब्रह्मविष्णुयुद्धेन्द्रा संप्रसूयन्ते । नकारणकारणमुद्भू
यः । सृष्टिर्व्यसृज्यन्ते । ईश्वराकाशमुद्भू ॥ अद्वैतार्थोपनिषत्.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகேரகதி கரோதிஸகலமஜகத-ஆஸதாயபரஹ்மனோ
ரூபம் மநமாயாஸமபரவாதிதா - அநயாசஸகதிஸஸதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜகத - பூதவாநாராயனோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகநமய:-
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறநதரீஸகலமஜகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகேரகதி: கரோதிஸகலமஜகத | அநாயபரஹ்மனோ
மநமாயாஸமபரவாதிதா | அநயாசஸகதிஸஸதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜகத - பூதவாநாராயனோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகநமய:-
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறநதரீஸகலமஜகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ ||

கூர்மபுராணம்.

தமஸாகாலருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாண்டஜம் - ஸதவேகஸாவ
கமவிஷ்ணும நிராருணதவேமஹேஸுவரம,

தமஸாகாலருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாண்டஜம் | ஸதவேகஸாவ
கமவிஷ்ணும நிராருணதவேமஹேஸுவரம ||

கூர்மபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராஹகரம - தஸ்யை
வமாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராஹகரம | தஸ்யை
வமாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா ||

கூர்மபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராஹகரம - தஸ்யை
வமாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா ||

கஅசு

சிவபராக்ஞிரமம்

ஊம் லோகரக்ஷா தமீஸவர: - ஹ்ருதயாதகாலருதராகம ஸாவஸ
மஹாரகாரகம.

அநுசாஸனீக பர்வம்.

ஸபகபகவாஸுத்ரு: ஸர்வத்யாபிர்வய: | ஸ்ரீஸுபத்யாபிர்வய: |
புஷ்பம் லீகஸம்பவம் | வாமபாஸ்யாஸ்துதாபிஷ்டம் லீகரக்ஷா
ஸர்வ: | பூதயாஸ்குலயுதாபிஷ்டம் ஸர்வஸம்பரகாரகம் ||

மதங்கஸ்வேதஸமபூதௌ பரஹ்மநாராயணவிமௌ-ஸ்காந்தம்
தக்ஷிணாகபலோபரஹ்மா வாமதஸசஜநாததந லிங்கபுராணம்
ஜாதோஹ்மஸ்யவாமாகதே பரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே - காளிகாக
ண்டம் விஷ்ணுவாக்யம்.

மதங்கஸ்வேதஸம்வாஸுதா பூதயாஸ்குலயுதாபிஷ்டம் || ஸ்ரீஸுபத்யாபிர்வய: ||
தக்ஷிணாகபலோபரஹ்மா வாமதஸசஜநாததந லிங்கபுராணம் || ஸ்ரீஸுபத்யாபிர்வய: ||
ஜாதோஹ்மஸ்யவாமாகதே பரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே - காளிகாக
ண்டம் விஷ்ணுவாக்யம்.

புத்தியபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹரி
ஸந்தா தாகாலருதராகயோ நமஸ்தஸமைபிநாநிசே

பதித்யுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹரி !
ஸந்தா தாகாலருதராகயோ நமஸ்தஸமைபிநாநிசே

இதநிபாதி கியாபககௌத கதபககௌதோஹம், சிவபெருமான்
அநேககோடி பிரமவிஷ்ணுருத்நிரர்களை அவவவாகளின பாஸலீககத
நினைக்கதநினைபொருட்டு அனுத்தன்மைநீதிசெய்வமாந்தனமையரு
ளதமது நிருஅங்கத்தினிடத்தரசு இருட்டித்தது, மீண்டுந்தமமிடத்தில்
ஒடுக்கிக்கொள்வர். “யாதேருத்ரபிதர்மருத்ரம் ஸுமங்கமேது,” என்

ஐம் சுருதி பரமானததிற்படி, அததேவாகணைக் கறபன்களதோறும்
 சிருடடிததும், மீணடுந தமமிடத தொடுககியும், தாமபிறப்பிலராய்,
 முமமூாததிமுத்தலாகிய தேவாகளுக்கும் பிறபட்டமாயததனிததுநிறப
 ராதவின, சிவபிரானைகபாததரிமூாததியெனப் பெயயொயகினா

காந்திப்புராணம்

“அபெபபாககருளுமொருதானுமமபொறகமலவிழிமுனறும்
 பட்டபாமபணிகதபுயநானகுஞ்சுலபபடையுமெழிலவயங்க
 விடபபாலரியைவலததயனையெழுநாறகோடியுருத்திரனா
 நபெபாறறோற்றியையையநதுவடிவமுடனூலமபிறக்கி

புகனறவிடபபாறமருதியினைப்புகந்திததலத்திறபுகதியினை
 யகனகாரத்தினுறுதனமாததினாயிறபொறியினவவறறைத
 தருந்தானருயயமுந்நிகளநதலையிறபாரீரனலவளிவான
 மிகுஞ்சோவியியினிடத்திரவிவெண்கேழமதியைப்படைத்தருளி.

அடியினடகருங்கீழுலகமனைததும்டியினுறத்தோற்றி
 முடியினடகருமேலகமுழுதுமுடிப்பாலளித்தருளிப
 படியில்கருணைபிழம்பாகிப்பரசுமடியாரகவிளக்காயக
 கொடியமலநோயரட்டொதுகருங்கேண்பபெருமர்னறிருவுருவம்”

ஏகபாதத்தரிமூாததயேநம:

உ
சிவமயம்.
திருச்சுற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்றாவது தீரிபாத தீரிமூர்த்தி.

திவ்விய மகனள் ஸ்வரூப ராகிய சிவபெருமான மகேச்சரராக
கின்று, தம்மிடத்திருந்து அகில புவனங்களைபும், அப்புவனனாதிபா
களையும் முறையே தோற்றுவிதது, அத் தோற்றிய அடைவே தம்
மிடத்தி லொடுக்கிக்கொளவா, அவ்வொடுக்கம் கித்தியமநையித்தியம்
பிராகிருதம் ஆத்தியநகிகம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள்
முதலிற் கூறிய நீத்தியம் எனபது ஆன்மாக்கள அவரகட் கறுதியி
ட்ட ஆபுளி னிறுதியில், தத்தவகாரணத் தொடுகருவதாம். இரண
டாவதாகிய நைமித்திகம் எனபது பிரமாவின் துபகலகழிய, உலகஞ்
சுலததால்மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் எனபது பிரமதே
வனது காலவளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிராகிருதியில்
ஒடுக்கமுறுதலாம். நான்காவதுவ கடைப்பட்டதுமான ஆத்தியநீதி
கம் எனபது ஆன்மாக்கள விரிதே ஞானத்தினால் முத்தியடைதலாம்.

அவற்றான முதற் கூறிய கித்திய மென்பது வெளிப்படை.
இரண்டாவதாகிய நையித்திகப் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன்
நுறுதேவவருடமட்டும், சுவாக்க மத்திய பாதல லோக மண்ணதும்
முதலற, ஆழர்க்கிராபரபி, கடலாற சூழப்பட்ட பூமியும், அதைச்
சூழ்த்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி தீப்
பொறிகளைச்சித்தி அக்கினி தேவனுடன், கொல்லுந தொழிலசெய்யும்
யமணப்போலக் காலத்தோடு கலத்து, பூலோகம் புவாலோகம் சுவர்
லோகம் மகலோகம் பாதலலோகம் முடிவுவரையினுள்ளசராசரமெல்
லாவற்றையு மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்ததின் பின்னர் நுறுவருஷம்

51. திருவடிகளில்.

மேககூட்டங்களருழுமி யானைத்துகிகையினின்றும் நீசொரிதல
போல நீததானாபொழிந்து மின்னி இடித்துச் சூரியஉஷணமுதலி
யவற்றைத் தமமிடத் தொடுக்கிக்கொண்டு பெருமழை சொரியும்.
இவ்வகைய நைமித்திகப்பிரளயகாலத்தில பிரமன் யோகசித்தினை
செய்வன. இப்பிரளயத்தோடு கூடிய கற்பத்தை வராககற்ப மென
வுங் கூறுவர்

பிராகிருதப்பிரளயத்தைச் சிறிதுவிரிப்பாம். பரமானுஇரண்
மிகொண்டது அணு. அது மூன்றுகொண்டது திரிசரோணு. அது மூன்று
கொண்டது துடி. அது மூன்றுகொண்டது வேதை. அது மூன்று
கொண்டது லவம். அது மூன்றுகொண்டது சிமிஷம். அது மூன்று
கொண்டது கணம், அது ஐந்துகொண்டதுகாடடை. அது பதினைந
துகொண்டது லகு. அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல. அல்லது
கழிகை. அது இரண்டுகொண்டது முகூததம். அது பதினைந்துகொ
ண்டது பொழுது. அது இரண்டுகொண்டது நாள. அது பதினைந்து
கொண்டது பட்சம். அது இரண்டுகொண்டது திங்கள். அது இரண்
மிகொண்டது. இருது. அது மூன்றுகொண்டது அயம். அது இரண்
மிகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வரு
டம் துன்றுகொண்டது மாதுடா ஆயுள்காலம். மேற்கூறிய மாறுஷ்டாங்
முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோக்கு ஒருநாள். அவ்வகைத் திங்
கள் பன்னிரண்டுகொண்டது தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வகைய
நாள்கள்கூடிய ஆண்டு பன்னிராயிரங் கழிந்தால், தேவர்களுக்கோ
ணுழியாம் நாவலக்கூழி யாயிரஞ்சென்றால், பிரமனுக்கொருபகல்.
இதற்குள் சுவாயம்பு - சுவாரோசிஷன் - உத்தமன் - தாமசன் - இராவ
தன் - சாகருஷன் - ஷுவசசுதன் - சூரியசாவாணி - தக்ஷசாவர்ணி -
பிரமசாவாணி - நருமசாவாணி - உருத்திரசாவாணி - லாசசியன் -
பௌசியன் எனும் பதினைரு மதுக்களும், விபசசித்து - கசாந்தி -
சிவி - மனோசுவன் - புராதன - மாவலி - அறபுதன் - சாகதி -
விருடன் - இருதராமன் - திவற்பதி - எனும் பதினைரு இந்

ராகளும் நீங்குவா- அப்பொழுது பிரமன் சிருட்டி நீங்கித் துஞ்சுவன். இவையே பிராகிருதப்பிரளயமென்பா. இத்தகைய பிரமா ஒருகோடிய நிறப்பின் திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகை விஷ்ணுவின் காலவ ளவை கழியின் விஷ்ணுவு மீறப்பா.

இவ்வாறிறாத பிரமவிஷ்ணுக்களும் உருத்திரரும் தாமதோன றிய அடைவே மகேச்சுரனிடத்தில் லயமாவா அமமகேச்சுரவரரோ அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாயப்பிரமாண்டங்களை யெல்லாம் நெ றறிக் கண்ணாலெரித்து, அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின் அங கங்களைக் கருணையாலே, தமமிடத் தொடுக்கிக் கொள்வா பிரமா - விண்டு - உருத்திரனென்னு மிவ்மூவரும் ஒடுங்கும் சமயத்து மகே சுவரொழுந்தருளிய அவசரம் தரிபாத தரிமூாததமெனப்படும. அதா வது மூன்று பாதமூாதகின்ற மும்மூாததிகளும் மகேசுவரரிடத்தில் லயமாதலாகிய அவசரம் என வுணாக.

61 லலாப்பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே ஸம்பட மெ னப்பதற்குப் பிரமாணம்.

“யாதோவா இமாநீபுதாநிஜாயநதேயே நஜாதாநி ஜீவநதியத் பர்யந்தயயிஸு விஸந்திதத் விஜ்ஜுரா ஸஸவததபரஹம்” —சூர்தி.

சிவஞானபோதம்.

முதற்குத்திரம - உதாரணம்.

“இலயிதத தனனின் லயிதததா மலததா
லிலயிதத வாறுளதா வேண்டு - மிலயிதத
தததிதியி லெனனி னழியா னவையழிவ
தததிதியு மாகியுமா மாகு.”

தரிபாத தரிமூாததயேநம்

శ్రీ వేంకటేశ్వర స్వామి

சிவமயம் :
திருச்சிற்றம்பலம் :-

ஐம்பத்திரண்டாவது ஏகபாத முர்த்தி.

குணமுதலிய உறுப்புகளினறி, கருத்தினுகெட்டாதாதிவண்
ணமுங் குணமுயினறி மாறலாப்பொருளாய ஆதிமத்தியாகந்தரகிதமு
யச சயஞ்சோதியாயச சாவானமாககளுந் தோ ணயிகருமிடம்
ள்ள சாக்ஷாதசிவபெருமான ஆனமாகக ள் ஆணவகேவலத்தி லமுந்
தித் தமமையறியாது கிடப்பதை யறிந்துச் சத்தியைக் க்ஷோபித்து
ஞானத்தை யுதிப்பித்து அவ்வானமாகக ள் ஆணவாதிமலபந்தங்
கீவகித் திருவழியை யடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு சிருட்டியாதி
யைக் கருதி, மீணம படைத்தும், அவற்றைக்காததும், சுககரித்தும்
திரோபவித்தும், அதுககிரகித்தும் வராநிற்பா

சாவசமஹாரகாலத்திற சத்தியில அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்
காருணயசத்தியரா தமயிடத்தொடுங்க, சிவபிரான ஒருவனோ அழி
யாதிருந்தருளுவா, எனவே சிவாகமாதிபுராணங்கள் பரதிபாதிக்கும்.
இவனோ சாவகாருணயராகிய பகவான், அணிமாதி அஷ்டசித்திகும்
முதற்காரணா, பிரணவவாசசியா ; பாககபகவத் சப்தவாசசியா; இவ
னோ தனிப்பொருளாய நிற்பவா. இவற்றைப்பின்வரும் உபநிடதாதி
முஹாவாகியவகள் வெளிப்படுத்தும்.

ஸருதி வாக்கியங்கள்.

ஸாராஸ்ஸங்கோருதர : | ஸிவஏவகேவல . | ஏகஏவருத்ரோநத்
வீதியயாஹஸ்தே | த்யாவாபூமிஜகயக்தேவஏக : | ஸஹிவகோதே
வ : | தமேகமபுருஷம்ருத்ரம் | யங்கோருதரஉசயதே | ஏகமேவாத்

விதியயமப்ரஹ்ம | ஸாவோவைருதர | வீரவாதிகோருதரோமஹரு
ஷி | ய.பரஸஸமஜேஸுவர.

கூகாநஸ்பக்ஷீருட்ரு: || கீவபக்ஷீவல: || பக்ஷவருட்ருநக்யூய்ய
தக்ஷீ | த்யூவாஹ்மீகநயக்ஷீவபக்ஷ: || ஸகீவபக்ஷீவ: || தக்ஷீக்யூய்ய
ட்ரு: || யக்ஷீருட்ருக்யூய்ய || பக்ஷீவாநக்யூய்ய || ஸக்ஷீவருட்ரு: || க
க்யூய்யக்ஷீருட்ருக்யூய்ய || யக்ஷீருட்ருக்யூய்ய || க்யூய்ய: ||

இதயாதிப பிரமாணங்களால், பகவானாக வுள்ள சிவபூததி
ய தனித்து நிற்பவ னொனவும், எஞ்சிய இமையவாகடரு முதவவ
னவமபெற்பட்டது. இனி பகவத சபதவாசசிய னொன்பதற்குப்
பிரமாணங் கூறுவா பகவா னொன்பது அறுகுணசசெவ்வனொன்ப
பொருளாகும்.

அவையாவன,

“ஸாவாயஸயமுதரஸய வீரயஸயஸரஸப்ரிய - ஜ்ஞாநகைராகய
மேஸஸைசவஷணணுமபக இதீரித.”- இததகையீ அறுகுணங்களும்
சிவபெருமானாகருளானவை. எவ்வாறெனின, ஸவேதாஸவதரோபகி
ஷதது. “தமீஸவராணும பரமமஜேஸுவரம” என்றும், “ஸாவஸ
யபரபுமீஸாநம” என்றும், தைத்திரீயகம் “ய:பரஸஸமஜேஸுவர,
என்றும், அதாவஸிரஸு “ஸாவைஸவாயஸமபந்ஸரபு.” என்றும்,
ஸௌபதிகபாவததில, கண்ணவாககியம் “தூநமஸதேவமதேவா
கார ஸாவஸேஸவரமவயயம்.” என்றும், சிவநாமங்களில், “ஸராந:
ஸரா ஸாவர, மஜேஸுவர” என்றும் போந்த பிரமாணங்களால், எல
லாமுடைமைக் குணமுடையான சிவபிரானொன்பதும், இப்பகவானை
யுபாசித்தே மறந்ததேவாகள ஐகவரியாதி சம்பத்துகளைப் பெற்றா
ர்களொன்பதும் விளங்குகின்றது.

இனி வாய்ன் என்பதற்கு, ஸ்ருதி “மருகக்ஷீமமுபீஷத்துமு
க்ஷீ” என்று கூறிய உக்ஷீபத்ததால் வீரயனொன்ப பெறப்பட்டது.

பாகவதம் சதூததஸகநதம் பிரமஸாகத்யம் “நாஹம்நயஜ்ஞாநசய
ஸயபூயம்-யேதேஜோவாஜாநுஸந்தம்- விது பரமானம்பல
வீரயயோவா-தஸயாதமதமதரஸ-ததபிதிதஸேத” என்றும், ஸ்ரு
தி “நஸநசாஸநஸிவஹிகேவஸு” என்றும், காட்டிய பிரமாணங்
ளால யசோகுணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. “அதவாசேஷக்ஸ்
யாண குணைககனாஸவர-ஸிவஇதயுசயதேஸதபி: ஸிவததவாராதவே
திபி” என்றும், இராமாயணம் “ஸரீமத:ஸிநிகண்டஸயகோதிராஹிதுரதி
கரமா” என்றும், ருக்வேதம் “ஸரோஷ்டஜாதஸயருத்ரஸ்ய ஸரியாஸி
தபஸத மஸதபநாஃவஜரபாஹே” என்றும், விளக்கிய பிரமாணங்
ளால ஐசுவாயமுடைமையும் யசோகுண முடைமையும், அநந கல
யாணகுணமுடைமையும் நாட்டப்பட்டது ஸநேதாஸவதரோபசிஷ்
தது “ஏநாவருதம் ஸதயயிதம் ஸாவஜ்ஞ: காலகாலோருணீஸாவவித
யய” என்பதாற செலவமுடைமையும் ஞானவைராகத்யமுடைமை
யும் சாற்றப்பட்டது பின்னும் கூடாம்புராணம் “யஸதயோகம்ததா
மோக்ஷ மிசசேதஜ்ஞாநமுததம் ஸோதயேதவை விருபாக்ஷம்”
என்றும், ஸமிருதி “ஸாவராதாதஜாநமீப்ஸேத” என்றும் கோமா
ரிசபதம் வைராகயருணததைககூற்றிற்று பாகவதம் அஷ்டமஸகந்தம்
“விரக்தஸதவதருதேபுமா” என்றும் இவ்வாறு ஷாட்ருணயஸம்
பததியும் சிவபிரானிடத்தே அநநயசாதாரணமா யுள்ளன.

ஆனறியும் மநதரோபசிஷதது “தாமாவஹம்பாபநரம்பகே
ஸ” என்றும், வேறோ மநதரம் “ஸாவாநகஸிரோக்ரீவ: ஸாவபூத
ருஹாஸய: ஸாவவயாபீஸபகவாந் தஸமாதஸாவகத:ஸிவ:” என்றும்
பகவதஸப்தவாசசியம் நிரூபித்தென்கப்பட்டது. இனிச சிவபிரானே
பிரணவாசசியமொன்பதைவிளக்குவாம். ஸ்ருதி “யோவேதாதேனஸ்வ
ர:பரோக்த:” என்று பிரணவசப்தவாச்சிஸததவம் மஹேஸ்வராக
சிஷ்டமாய்த தெரிவித்தது. பின்னும் ஸ்ருதி “ப்ரஹ்மாஸிரீவோமே
அஸ்துஸதாஸிரீவோம்” என்றும், விவக புராணம் “ப்ரணவோ
வாசகஸ்தஸ்ய ஸிகஸ்யபரமாதமக:” என்றும், ஆதித்யபுராணம்

సీతపస్తమస్తపనాంవజ్రబాహుః || శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తు || ఏనాపృతంస
త్వమిదంసర్వజ్ఞః కాలకాలోగుణీసర్వవిద్యుః || కూర్మపురాణం || యస్తుయో
గంతథామోక్ష మిచ్ఛేత్తజ్ఞానముత్తమం | సౌభజ్యేద్వైవిరూపాక్షం || స్మృ
తి || ఈశ్వరాదాద్వానమిష్టేత్ || ధాగవతం || విరక్తస్తవ్యదృశ్యేషుమాన్ ||
మంత్రోపనిషత్తు | దర్శనవహంపాపసంభగేశం || సర్వాసనశిరోగ్రీవఃసర్వ
భూతగుహేశయః | సర్వస్యప్రీతభగవాన్ తస్మాత్సర్వగతఃశివః || శృతి |
యోవేదాదౌస్వరఃప్రాక్తః || బ్రహ్మశివోపైతస్తుసదాశివో || లింగపురా
ణం | ప్రణవోవాచకస్తస్యశివస్య పరమాత్మనః | ఆదిత్యపురాణం | వా
చకఃప్రణవోయస్యజ్ఞానమూర్తైరుమాంపతేః ||

త్రిలింగపురాణం.

“వైయయత్రిగ్రులమవిమైవోవిధినితినేనతా
కైకకలగ్రానగ్రానగ్రులకణకలగ్రానగ్రుల
శ్చయయమలవైవనదవైవగ్రానగ్రులగ్రుల
యైవయయవైవనదవైవగ్రానగ్రులగ్రుల

అకపాతమూతతయేనమః.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம.

ஐமபத்துமூன்றாவது கௌரீவரப்த மூர்த்தி.

மத்தரபர்வதமானது மஹாதேவனாகோகிப பலகாலந் தவ
ஞ்செய்து, அப்பரமபதி தன்னிடம் வாழுமபடி வரமபெற்றமையால
சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதில் சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனா.
அவ்வாற்றுகையில் அமசவாகனஞ்சிய அலரோனை நோக்கி அநேக
நாள் அருந்தவ மாற்றிய அகரஞ்செய்தவன் உமையமமையா உடலி
னின் றுதித்த ஒரு பெண்ணை உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொரு
வராலும் இறவாதிருக்க வரமேற்ற இமயவரை யலைத்து வந்தனன்
அந்த அவதியை யகற்ற வழியாதென்று வருந்திக் கருதியமலரோன
மத்தர மடைந்த எம் பிராணப்பணிந்த “இறைவனே! இமய
வல்லியாகிய எமதனையிடம் ஓர் கன்னியைத் தோற்றுவீர்தது அவ
வகரனை யழிக்கவேணமே” என விண்ணப்பிக்க, இறைவா அவ்வா
றே யாருக” என்று விடைவளித்த தனுப்பினா.

பின்னா கானகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாததிரையாய்த்
தேவியாரைத் திருநோக்கஞ்செய்து “ஏ காளிவருக” என, இறைவி
“கருப்புவில்லியாகிய காமனைக்காய்கது கலலாடையுஞ் சடைமுடியுந்
தரித்த கடவுளாயகா! தேவரீ ரிவவாறு திருவாய்மலாந்தது யாதுகா
ரணம்? விருப்பில்லாமனைவி மகளிருட்பதடியாவ ளாதவின், இக்கா
ருருகீங்கிக் கவுரியாம் வணனம் கருணைபூத் தருக்க” என்று, கன்னி
னையில் முத்துக்கள்போல் கீர்த்துளிகள் சிந்தினன். கருணாமூர்த்தி
பெண்ணே! சர்வான்மர்க்களையும் காத்தலே நமது கடனாதவின் ஓர்

53. கௌரியாம்பா முத்தி

கரும்பொருட்டாய் இவவாறுகழறினோம். மனங்கலங்கற்க. அதனைப் பின்னரறிவாய்” எனத்திருவாய மலாநதருள், அம்பிகை அண்ணலை வலமவந்தபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலை யடைந்து, ஆறு கோர் சிவலிங்கப்பிரதிடைசெய்து, ஆகமவிதிவழாது பூசித்து அரு நதவத்திருந்தனள்.

அுகரா செய்யுநீமைவில் அவதிப்படும அந்தரத்தவா, சதுரு களை முதலாகக்கொண்டு, சாமபவிபால வந்து சர்ஷ்டாங்கமாகப்ப ணிந்து “தாயே ! தமது திருமேனியி னினரோ சத்தியை யுதிப்பித் து, தானவா குழாதடைச்ச சங்கரித்து, வானவருக் கருளவழங்கவே ண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்துக் காத்திருந்தனா. மலையரச புத்திரியா ராகியவிலை, மஹதேவரது திருவருளாற கௌரநிறமாகவாலஞ் சமீ பித்தது. அப்பொழுது அனணையா தமது காளகிறத்தை விலக்க, அ துவே துர்க்கையென்னுஞ் சத்தியாயப் பிரமஞாற்கொடுக்கப்பட்ட சி வகவாகனமேறி உமையம்மையா கட்டளைப்படி நிருதனாக்கொன்று விகத்திரியில் வீற்றிருக்கின்றனள். பரமேசகவரியா புராரியின திரு வருளாற் பொன்னிறமுறறுக கௌரியென்னும் பெயாபெற்று, மந்த ரமலையை யடைந்தனர். திருநந்திதேவா முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத திருச்சநதிதானத்தி னுட்சென்று சிவபிரானச் சேவி த்துத் திருக்கரங் கூப்பிடுகின்றனா. மங்கையைத் தமது செங்கையா லெடுத்ததுச் சங்கரர் தமது திருத்தொடைமீதி விருத்தினா.

சிவபெருமானோர்க்கி உமையம்மையா தமது கருமைகிறத் தாலெய்திய காளியென்னும் பெயாபிடுகிப், பொன்னிறமாகிய திருமே னியும் கௌரியென்னுங் காரணத் திருநாமமுமெய்தக் கையேற்றுச் சந்திப்பில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரிவர்ப்த மூர்த்தமெனப்ப டும்.

கௌரிவர்ப்த மூர்த்தபேரும :

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

ஐம்பத்துநான்காவது.

சக்தாநஸ்வரூபமூர்த்தி

உலகமுழுவதும் ஓரோ செங்கோலினு லரசுபுரிந்துவந்த துபன் எனனும் மனனன காரணமாகத் திருமால், தந்திமுநீகரை யெதிர்த துச சமாபுரிந்து சகிக்கமுடியாராயத் தமது சகராயுத்ததை அமமுநி புங்கவனமேல பிரயோகிக்க, அது அமமுநி சிரோஷ்டரது வசசிர யாக்கையிறுககி வாயமடிந்து மீண்டது. அதுகண்ட அசுத்தன அச சமுறறு, மாயாரூபமொன்று தன் போலுண்டு செயதனன். முநீவா முனிகது தமது காறபெருவிரலை யுசைக்கக கண்ககிவலாத விண்டு மூாததிகள வெளியே தோன்றினா அத்தன அலா தவவலி மிருந்த வொன்றும், அவனா வெலலத்தக்கவலலமை தன்னிடத் திலலையென றும் சாங்கன தெரிந்து, அமமுநிவரைச சரணசெயது மீண்டு தன னுடன் போந்தவானவரை நோக்கி, “யானதீயரைசசெருத்து உலகை ப்புரக்குந திதிகடவுளாதலின, என்க கித்தகைய சகரம் இன்றி ய மையாதது, இதுபோல யேறொன்று யாணிப்பெறுவேன்” எனறி சைத்துவருந்த, இமையவா “சலந்தரன்னென்னுந தானவத் தலைவனை ச் சககரண சுககரிக்குமாறு திருவடியாதீறி கிருமித்த சதரிசன மெ ன்னுஞ் சக்கரப்படை அமமகாதேவன பாதுகனது” என மறுமாற் றங் கூறினர்.

அதிகேட்ட திருமால் கிந்தை கனித்துச்சிவாச்சுணியா வத ணையடைவேனென றுள்ளததமைத்து, ஓர் சிவலிங்கக்குரியை ன்தா பித்துப் பாசுபத் விரதம்மூண்டு சற்கற்பஞ்செயது திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமாலுக்கு, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகரணங்களைச்

• 54. சகலகாரணவரூப மூர்த்தி.

சித்தஞ் செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நா
டோறும் பவன் முதலிய திருநாமங்களோடு அருச்சிக்கத் தொடன
கினா. அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையிற் பத்திவலையிற் படுவோராகிய ப
ரமேசுரன அவர்தனபின் முகிசசியை ஆகலிசுமுந்த அவனிமாக
கட கரிவிகக் ஆயிரங் கமலத்தில ஒரு சலசத்தை மறைவாக்கினா.
விண்டு வுணராராகிப் பண்டுபோல பவனமுதலிய சகஸ்திரத் திருநா
மங்கனையோடு ஓய்வொரு கஞ்சமாகவெடுத்துப் பூசிதபவந்து கடை
சியில ஓர் திருநாய் கிறகு மலர் காணுராய் “ இத்தென்னையாளாக
வுடையார் திருவினைய டு” எனறெண்ணி, தமது பூசை முடபெப
டாவண்ணம் விழித்தெனறைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து
அருச்சித்து முடித்து ஆனந்தக்கடலு ள்முந்நினா

உடனே பிறைமுடியபெருந்தகையா களிசூர்தவராசிச்சோ
திமயமான பேருருவுடன் தெரிசுனந்தர, திருமால் அட்டாவகப்படு
சாகுமாகப் பலமுறை பணிந்து வேதவாக்கியங்களுமாறு தித்தித்துக்கை
பேற்று நிற்க, கருணைவள்ளல் “கமலக்கேளவ! உனது பூசைக்கு மன
ங்களித்தோம் உனது கண்ணையளித்தோம் கமலக்கண்ணன் என
நாம் மடையக்கடவாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருக்கரத்
திலிருந்த சூதரிசனம் எனனுஞ் சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதஞ்செய்து
தத்தகைய வலியிராயினும் கண்ணை யெதிராததோடா இஃது இமை
யளவிறு கொலலும் ஆற்றலுடைய தெனறதுக கிரகித்தனா. திருமா
ல இவ்வரங்கனையும் சதரிசனத்தையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து
அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆராதபாடிப்பஞ்சிந்தப் பலவகையாகப்
பாடி ஆரத்தக்கடதாடி எம்பெருமானது திருவடியை முடியிற்குடி
வைருந்தத்தையாடி இடையருச சிவபகதியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்காந்தபூரணம்

தஞ்சிநாகிராஜிதஸ்தவமஸகராமேஸமருதகண:-கண்டையமாரஸ்பி
ரஸி கதமத்தவிஸம்ருதமதவயா - சக்ரமவிகரமஸாஹாயயம்சக்ரபா
னேதவப்ரியம்-குத:கருத0தேநயச்சதவ யாததபிவிஸமருதம்.

దధిచినానిర్జితస్త్వంసంగ్రామేనమరుద్ధనః | కంఠాయమానశ్శిరసి
కథంతద్విస్మృతఃత్వయా | చక్రచక్రమసాహాయ్యం చక్రపాదేతవద్రీయం |
కుతఃకృతంకేనయచ్ఛత్వయాతదవిస్మృతం ||

శ్రీశతీయ పురాణమ్.

ఋతాగ్రానాక్యమ్యశశకరమలపతవారంబతతమ్ఘ్రి ! మఘాతేవ
త్పకవతఃసంబ్రుతతత్త్వత్తమాఘ్రి ! ఇతయాది ! ఘ్రిమవతపావతమకతవా
బ్రుజ్జయామాసాంకరమ్ వివకతతరపరతిష్ఠాదాపయసాంబ్యకతేతాతక
సంసంబ : ఘ్రితపత్తంబాఘ్రిమతతరతిమితతవితతిసితతయః | ఘ్రి
తవాస్వతేతరమృతతరతయః | ఘ్రితవతతరవలమపనమ బ్రుజ్జయామాసా
వేసం ! ఇతయాది ! ఘ్రిమకతవాతతేతాశశకరమసంబ్రామృతసంబ
పమ్ | కేతరత్రాపతమసాతరసంబ్రామృతసంబ్రామృతసంబ్రామృతసంబ్రామృత
పుండరీకాక్షాదితితయాదితతేతాఘ్రి ! ఇతయాది ! మలిపకతితరదా
వితతేత్రాపవితతయతితవానక ఆజ్ఞేయసాతరిసంబ్రామృతసంబ్రామృత
తాత్పరవితతయః.

ఆదిత్యపురాణం.

సుదశనాఖ్యాయచ్ఛక్రంబ్రవాంస్తత్కథంహరిః | మహాదేవాద్భుగ
వతస్సుతతద్వక్తుమహాసీ | ఇత్యాది | కిమవత్పర్యతంగత్యా పూజయా
మోసశంకరం | లింగంత్ర ప్రతిష్ఠాపృష్ఠాపృష్ఠాంగోదకైక్యైః | హృత
పుష్పహరిస్త్ర తేవిదంబ్రవచంతయః | ఇత్యాది | సేతమృత్యుదర
త్రావలంబనం | పూజయామాసదేవతం | ఇత్యాది | ఏవమృత్యుదర
చక్రం సూర్యాయుతసమప్రభం | సేతంచపద్మసమృత్యుదరప్రభవిత
తోకేతపుండరీకాక్ష ఇతిఖ్యాతింగహరిః | ఇత్యాది | మయిభుక్తి
ధామస్తేభావవ్యతితవానః | ఆజ్ఞేయస్త్రీమతోకేమత్రసాహద్భవిత్యః ||

వామన పురాణమ్.

అతాప్యేత్యజ్ఞతేనాతమసాఘ్రిసంబ్రామృతసంబ్రామృతసంబ్రామృతసంబ్రామృత
ఘ్రి : ఘ్రిమమాత్రమానాతమసాఘ్రిసంబ్రామృతసంబ్రామృతసంబ్రామృతసంబ్రామృత

டேசதஸ்திவாஃ-தத: ப்ரீதோஹர: ப்ராதாதவிஷ்ணவேதுவரம்பரம்-
பரதயஸூஹைஜஸூமிததவியசக்ரமஸூதாஸூர! பரதேஸாந்தர
ம! அமோகஏஷோமரராஜபூஜீதோ-ஹருதோமயானேதரகதஸ்தபோ
பலாத.

வாசுதேவராம்.

அஹ்நேத்யஜந்நாஹம் சமஸ்சிரஸம்ஹம் | அரஹ்யாமாசம
ரி:ஸ்யமாமாநமாத்நா | ஸாங்கவக்ரஸமஸ்யுபாஹங்குபேததீ
வாக | தத:ப்ரீதோஹர:ப்ராதா திஷ்டபெருவரம்பரம் | ப்ரத்யுக்ரதேசம்
ப்ரீதுதிவ்யசக்ரம்சுதத:ஸம் | ப்ரதேஸாந்தரம் | அமோகஏஷோமரராஜ
பூஜீதோஹருதோமயானேதரகதஸ்தபோபலாத ||

ஹரதத்தி வாக்கியம்.

காயதரீவலபதவாததஸூரததயஸூதாபிதாராதிதவாக்ர செள
ணா : கைலாஸயாதராவரதமுதிததயாபீஷ்டஸூரதா நதாநாந்நேதரோ
ணஸ்வேஸூரகதஸூரதகமலோ விஷ்ணுநாபூஜிததவாததஸூரமசக்ர
பரதாநாதபிசபக பதிஸஸாவதேவபரகருஷ்ட :

காயதரீவலபதவாததஸூரததயஸூதாபிதாராதிதவாக்ர செள
ணா : கைலாஸயாதராவரதமுதிததயாபீஷ்டஸூரதா நதாநாந்நேதரோ
ணஸ்வேஸூரகதஸூரதகமலோ விஷ்ணுநாபூஜிததவாததஸூரமசக்ர
பரதாநாதபிசபக பதிஸஸாவதேவபரகருஷ்ட :

அவதாரகோலததிலே ததிருகிலர் மஹிமையை அறியாமல
யாவ் அவாபேசில் திருமால் பிரயோகித்த சகரம் உாமழுக்கித் திரு
ம்பிய தாதவின, அதற்குப் பிரதிபாகச் சிவபிரானை யருச்சித்துப் பெ
ருவலிபமைந்த ஸூதரிஸகத்தைப் பெற்றனானபதந்த்ரூவாங்கில
ப்ரமாணம் காட்டினும், ஆனால் விஷ்ணுஇராமகிருஷ்ணாதி அவதார
ங்களிலே மட்டும் சிவார்ச்சனை இப்பற்றினார அல்லது அவதாரகோல

మలలాత శ్చితి కాలతతమ శివబ్రహ్మ సేవతులనారా నేనం పరియా
 లోకికరూపకృతతిల, శివపిరాన ప్రితితనోనతమ వరతనోనతమ,
 తిరుమాలే ప్రితికరూపశివవరలపత మహా'నోనతమ తేరియవేణమెం.
 అవతరీరక్రశ శివ నియాయ క్షాడవేణమెం

నృక్వేదం.

తదసరియేమనోతా తూల్యనతేరుతరయ తతేజ్జీమశానుశితరమ
 పతమయతవిష్ణోరుపమనయతాయితేన.

ఋగ్వేదం.

తవశ్రియేమరులీ దుఃఖయం తుద్రయ తైజసమచారుచిత్రం పదం
 యద్విష్ణురుపమనయతాయితేన ॥

పరాసరాపురాణం శ్చోడసాత్తయయం.

గోతరలీనకమమహావిష్ణోరుగ్ధేయశానుగ్ధిలమయ - శానుగ్ధి
 తరమణుమపయాశయలపతవారపరమపతమ - సాశనకృతీస్థానమాకయాతా
 మహావిష్ణోరుగ్ధేయశానుగ్ధిలమయ - యసయలీనకమమపయాశయ స్థానయ
 సావశేతనె. - నేనం పిరతిపాతిక్రూ వేతపురాణ వాకతియకలీన
 శ్చితివిష్ణోరుగ్ధేయమ మహా'నోనతమ తేరియవేణమెం
 యాల అవతారానకలీన మడమలలమల, అనంతరమ అశశతన అరణి
 రుగ్ధేయవార. పారతమ తుర్రోణపావతతిల వియాసారవతతామణు
 వారతతిలమ వరాహపురాణతతిలమ తిన్నమ పల తుడకలీనతమ
 పిరమాణ అకలీన విన్నతక తిడకతిన్నతన. విస్తారపయతతిరక్రవేణువి
 విత్తేతరమ.

పరాశరపురాణం.

రాత్రులింగం మహావిష్ణుభక్త్యా చారుశివాయం | చారుచిత్రం
 మహావిష్ణుభక్త్యా పరమంపదం | సాచలశ్రీసమాఖ్యా రామచంద్రే
 వల్లభా | యస్మలింగంసమహావిష్ణుసమాఖ్యః సర్వచేతనః ॥

இனி அவா ததீசிமூலிவா மேற்பிரயோகித்த சக்ராயுதம் பண்டைக்காலத்தி லப்பதமநாமனுநு எவ்வாறு கிடைத்தது என்பதை பபறியுஞ் சிறிது ஈணகெகூற வேண்டுமென தாயிற்று.

அகரா தொஃதரவைச சநியாத தேவா வேணமிகோளுக கிரவகி அவாகணைச்சங்கரிககத்தகக ஓர் ஆயுதம் தனக்கு வேணமென்று கருதிய திருமால் இமயமலைச்சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப் பிரதிடஸ்டசெயது நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தரமண மலர்களால் அநேக காலம் சிவாரசனை செயதுவந்தனா. ஒருநாள் உமாபதி அவா பத்திமுதிராசசியைப் பரிசோதிக்குமபடி படிமமொன்று மறைக்க, மாதவன் தன்கண்ணொன்றைக் கமலமாகப் பாலித்து அருச்சித்தனா. அப்பொழுது அருளவளவால் இடபாசூடராயத் தரிசனந்தந்து ஓர் சக்கராயத் முதவீயிதனால் அசுரனா யழித்தி னன்றருளி, கண்ணையும் முனபோறகடாணித்துச் செந்நாமமாக கண்ணென்பபெயருங் கொடுத்தனுப்பினொன ஆகித்தபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னோ ஆத்தியந்திகப் பிரளயமகன்ற சிறிதுகாலத்தில் பரமேஸ்வரா மீனமெ பிரபஞ்ச கிரமாணத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு அபராக்ருத பராக்ருதஸுருஷ்டிகள் சிறிதுசெயது பிரமவிஷ்ணுகளைப் பிறப்பித்து, “நீவகளி்ருவருவ கிரமமாகச்சிருட்டி ஸ்திதிககாததா களா யிருவகள்” எனத் திருவாயமலாந்தருவினா. அப்பொழுது விஷ்ணுவிமலவைப்பணிகத் “சுயம்பிரகாசா ! துஷ்ட சிவாரணத்தினபொருட்டுத் தருதியான ஆயுதமொன்றைத் தயவு செயதருளவேண்டும்” என விண்ணப்பித்துக் கொண்டனா சிவபிரான அவவாதே தமது தேதர தரயத்தாவ ஸூர்ய ஸோமாகரிகளின் தேஜஸ் பொருத்திய சக்ரமொன்று கிருமித்து அதனாலேயே கதைப்பொன்று பிறப்பித்தக் கொடுத்தனா. அப்பொழுது பகவதவிருந்த பராசத்தியாகிய உமா பிராட்டியா தமது திருமுகத்தினால் ஓர் சங்கீதம் திருநேதிரத்தினால் ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து, அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இ

ருகரத்துடன் நூதனமாக இரண்டத தங்கனையுமுண்டுசெய்து பிரசாதித்தனா. இச்சரிதம் ஸ்கந்தருக்கும் அகஸ்திய முநிவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் ஈராநஸம்வரிதை.

இத்யுத்தோபகவாஸாஸோஹரிணாவிஸவமுாதநா | தமாஹமே
கநாதேநஸாவேணஹரமீஸவர: | ஆயுதம்சாஸ்யதாஸயாமிதபோவிக
நாபதுத்தயே! தேவாரீணாசஸமஹதயைரக்ஷாயைஜகதாமிஹா | இ
தயுகதவாபகவாஸவிஷ்ணுதேவதேவமபதி! ஏகாகரமநஸாதயாநம
கமதபரமேஸ்வர: | தயாயதஸ்தஸ்யதேவஸ்யபராதுராஸீத்தமோறு
தம்ஸாராநேதரதரயாதஸ்ய ஸஹஸ்ராதிதயஸநநிபம் | அகநேஸூா
யா சசஸோமாசசதநமயாலலோசநதரயாத | தரிதேஜோமயமதயுகர
மஜனூகாஸதரமவஜரபஜ்ஜரம | நாபௌஸோமாமருதமயோஹயோ
ஷு பகவானரவி | பராஸ்தேஷுபகவாநகரீஸ சகரஸ்யஸயாசசிவா
தவந:—ஸசக்ரமதிமாநபூதவாகிரோமீதயபாஷத | க்ருதாஜ்ஜலிக
ரஸ்தஸ்தௌபஹுபாஹுஸதரீலோசன. | தாசகரமபாணிராலமப்
யவிஷ்ணவேபரததௌஸிவ. | விஷ்ணோவைகக்ஷிணமபாஹுமப
ஜத்ஸோபிஹாவித: | ததோதேவஸ்யவைஸரமபோகதாக்கராதவி
நிஸ்ஸருதா | ஸ்ததயதாபஹராகோராஸாவரதநவிசிதரிதா | ஷட்
சாஸதரஸுபினீதிவயாஷடதாராஸதரீஸவருபினீ | ஆஜ்ஞப்தாஸம்
புகாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸரிதா | வாமமாஸரிதயவைபாஹுஸி
ஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத | ததோதேவீஜகததாரீபவாரீஸாபரா
த்பரா ஸிவாவகஸாஸிதாதத்யௌ விஷ்ணோடேஸாஸஜ்ஞயா |
தஸ்யாவத்தராத்ஸமுத்பந்ந: ஸவகராஜ்ஜஸாஸிபரப: | ஸாவதேவம
ய:ஸாநத:ஸாவஸதருசிபர்ஹண: | ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவயா
விஷ்ணோபாஸ்யவதாக்கமத | தேவயாகேதராத்ஸமுத்பந்மேம்புஜா
ஸாபரபம்ஸாபம் | ரமாலயமகோஹாரி ஸர்வலோகவிபூஷணம் |
தஞ்சலிஷ்ணுமஹாத்மாகமாஜ்ஞயாபத்மமுததமம் | ஸமாஸ்யேத்
ததோவிஷ்ணுர்விஸ்வயம்பரமம்பபௌ | பூர்வம்தத்யிபுஜோவிஷ்

ஐராகதாஸ்க்ரஞ்சஹர்ஷிதஃ | ததாரஸம்புநாஜ்ஞப்த : ஸதுசிந்தாம
வாபஹ | தவிபுஜோஹஸ்கதமதவதய ஆபுதாநாமசதுஷ்டயம் | தரி
ஷயாமயமபயாதததாவுபௌஸகாமபுஜாவபி | ஏவஞ்சிந்ததஸ்தஸ
யவிஷ்ணோ தேவயா.பரஸாதத . — பராதுராஸ்தாம கொளபீகௌ
தாபயாந்தௌசாபயதாரயத | ததோவிஷ்ணு : பரஸநாதமாஸ்க
சக்ரகதாதர . | நமஸகருதயஸிவஸுராதம கருதாதோஸயிதயபா
ஷத ! ததோஜலதகம்பீரகோஷேணபகவாநஸிவ : ! விஷ்ணுமாஹம
ஹாதமாநகருதாதோ ஸீகிகேஸவ இதயுத்தவாமதாததேதேவ : ப
ரமாதமாஸதாஸிவ . ||

ஸ்காந்தபுராண.

ఇత్యుక్తిభగవాన్ శర్వోహరిః విశ్వమూఢినా | తమాహమేభు
నాదేన సర్వేణహరిమీశ్వరం . | ఆయుధంచాస్యదాస్యామి తపోఽభూషణ
త్రయే | దేవారీతాంచసంహత్యైర్జయైజగతామహః | ఇత్యుక్త్వా భగవా
న్విష్ణుంచేవ దేవఉమాపతిః . | ఏకాగ్రమనసాధ్యానమగమత్పరమేశ్వరః .
ధ్యాయతస్తస్యదేవస్య ప్రాదురాసీత్ మౌనుదం | చారునేత్రత్రయాద
స్య సహస్రాదిత్యసన్నిభం . | అగ్నిఃసూర్యాచ్ఛసోమాచ్ఛతస్తయాలోచన
త్రయాత్ | త్రితేజోమయమత్యుగ్రంజ్ఞానాశ్రుంవజ్రపంజరం | నాభాసో
మమృతమయో హ్యారేమభగవాన్ కరవిః | ప్రాంతేమభగవాన్ గిచ్ఛత్ర
స్యస్యాచ్ఛివాత్మనః . | సచక్రంమరిమాన్ భూత్వా కింకరోమీత్యభాషత |
కృతాంఢలికరస్తస్థా బహుబాహు శ్రీలోచనః | తంచక్రంపాణినాలంబ్య
విష్ణువేదప్రదదాహః | విష్ణురైవదక్షిణంబాహు మభజన్సరిహషికః | త
తోదేవస్యవైశంభోగః పదాగ్రాద్వినిస్సృతః | దైత్యదహహరాభూరా
సర్వరత్నవిచిత్రతా | షట్పాశ్రురూపిణీదివ్యా షడ్ధారాశ్రీస్వరూపిణీ |
ఆక్షప్తాశంభునాచాపి విష్ణుమేవసమాక్రితా | నామమాక్రిత్య వై నాహం
విష్ణోస్తస్యస్థితాభవత్ | తతోదేవీజగద్ధాత్రి భవానీసాపరత్పరా | శి
వాఽకస్మస్థితాదధౌ విష్ణోరధోకస్మయీ | తస్యోవక్త్రోత్పముత్పన్నః

శంఖరాజశ్శక్తిప్రభాః । సర్వదేవమయఃశాంతః సర్వశత్రునిబహుళాః । సో
ప్యాజ్ఞస్తప్రసూదేవ్యావిష్ణోఃపాశ్వకమధాగమత్ । దేవ్యానేత్రాత్సము
త్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభంరమాలయమనోహరి సర్వలోకవిభూషణం
తంచవిష్ణుంమహాత్మానమాజ్ఞయాపద్మముత్తమం । సమాశ్రయేత్తత్సర్వవిష్ణు
ర్విస్తయంపరమయయా । పూర్వంతుద్విభుజోవిష్ణుగేదాంచక్రంచహ
షికాతః । దధారశంభునాజ్ఞప్తఃసతుచితామవాపహ । ద్విభుజోహుకథంత్య
ద్య ఆయుధానాంచతుష్టయం । ధరిష్యామ్యంబయాదత్రా వృథౌశంఖాంబు
జావప్సీవంచితయఃస్తస్యవిష్ణోఃదేవ్యాఃప్రసాదతః । ప్రాదురాస్తాంకరా
వీనాతాభ్యాంతాచాభ్యధారయత్ । తతోవిష్ణుఃప్రసన్నాత్త్రాఃఖచక్రగదా
ధరః । నమస్కృత్యేవంశాంతం కృతార్థోస్తీత్యభాషత్ । తతోజలదగం
భీరఘోషేణభగవాన్చివం । విష్ణుమాహమహత్తానకృతార్థోసతికేశవః ।
ఇత్యుక్త్వాంతర్ధాదేవః పరమాత్మానదాశివః ॥

சாண டெடெத் துதகரித்த பிரபல பிரமாணத்தானே திருமால் ஆதிகாலத்திலேயே சிவாநுகரிகததால், சகராயுத தண்டாயுத களும், சாமபவியின கிருபையினால், சங்கமும் முன்னிருந்ததுடன் இரண்டு கரங்களும் பெற்றனனொன்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவ கடாங்குத்தாற் சககரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்தில இறுமாப்பற, அஃது மறைந்தவிட்டது: அச்சமத்திலும் அதைப்பெ றும்படி சிவாச்சனை செய்து மறுபடியும் பெற்றனனொன வேறோர் உபாச்சையும், ஷை ஸகாகதபுராணம் ஸாராஸமஹிதை வினகருகி ன்றது. [விரிதல் கருகி இதுவனையும் கிறுத்தப்பட்டது.] இகதியா திரியாயகனால கானருமுறையில காராயணன சக்ராயுதகிரித்தமா ய்ச் சங்கரோபாச்சனை செயதவற்றை கிலகாட்டப்பட்டது.

“சலமுடையசலத்தரனனுடற்றித்தகல்லாழி
கலமுடையநாரணற்கனறருளியவாறென்னேயு.
கலமுடையநாரணன்றையனயிடந்தரனழக்கி
முலராகவிடவாழியருளினன்கான்சாழிலோ.” திருவாசகம்.

கூர்மபுராணம்.

மாயோன நேமிபெற்றதததியாயம்.

“ ஸையம்பொதிந்தசெங்கனிவாயமாயோனனபுகருணமகிழவுற
றையனகையாற்புறநீவியடியுத்புனைந்தமலாககண்ணு
மெயதருகிஞ்சதரிசனமென்னுஞ்சுடராழியுமீந்து
செயயக்கமலக்கண்ணென்னுமபெயருஞ்சிறப்பினொமெளித்தான ”

உபதேசகாண்டம்.

“ எனன்பபோதநீமுடிமதொடழிபுகப்பணிரதானெழுகுகி
மின்னுசசடையோன்றிவருளகூந்தருகாரினுனவிழுகமலக
கனனிகுகிறைவனகருத்தணாநதுகதிராயிரமபோன்றெளிபரப்பும்
பொன்னநிதிரிபுரிந்துபின்னுமெதுவேண்டுவதுபுகவென்றான
நின்பாணுகிநிந்தழிகழிநெடுகணசாததநிலையுலக
மன்பாலறிவானெனகடுகணம்பொருத்ததினருள்கெனன
மின்பாணுகநதோன்தருளியேண்டவேண்டிமவரகொடுத்தான்
பொன்பானமருமத்திதிரியினுடைந்தானமரபுடைபோற்ற.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘ ஆகவணியெதிர்நோக்கிநின்பூணைக்ககமகிழந்தே
முனகதிஞ்ஞானறு
தேவகமலவிழியளித்தோம்பதுமாககென்னுமபெயரீற
றிகழவாய்வொ
பாகருபெறுதிருமாறபேறென்பபொலிகவென்றருளிப்
பானுகோடி
தாங்குகிசகதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையு
முதவியெவகோன.”

திருமால் வீரபத்திராபேரில தஷ்யாகததில் சக்ரத்தை விடு
ப்ப, அவா தஸ்மாஸ்யி லொன்று அதனை விழுகியது. பின்னா விக
டகூத்தாடி அதைச் சிறிக்கச்செய்தனா; அதனால் சக்கரம் கழவி
வாயினின்றவழி, ஸ்ரீவிராயக்கடவுள மீண்டும் அந்நடங்காணவிரு
ம்பி எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவா மகிழும்படி அவவாறே

உததாடி அவர் திருவருளாற் பெறனனொனக காஞ்சிப்புராணங்
உறும,

“ போராழியதனவாயிறகழிந் துபுவிமிசைவீழ்ப
பொருக்கெனறநகை
யேராணைமுகக்கடவுள துகவாரதங்கறியானபோன
றிருப்பநோக்கிப்
பேராணமைப்படைத்தலைவனினிச்செயலேதெனறமுகிப்
பேதுறநகதச்
சீராளனறிருமுனபுகைக்கண்டவிகடநடஞ்
செய்துவேண்ட,

ஏக்கறவானவரியற்றமவிகடநடநெடுமபோதெம
பெருமானோக்கி
மாககருணைசுரநதருளியாழியவனநனக்களித்தான—”

சிவபெருமான தமயிடத் திடையரூத அனபுகொண்டு அருசு
சித்த திருமாலுக்குச் சகராயுத முதவினமையால, அபபெருமானுக்
குச் சகரதாநஸ்வரூப மூர்த்தியென ஓர் திருநாமம் வேதாகமபுராண
ங்களில விளம்பப்பட்டது.

சகரதாநஸ்வரூபமூர்த்தயேநம:

55. கௌரீலிங்கமணித் தூதர்

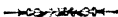
உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பத்தைந்தாவது

கொளிரிலாசமந்விதமூர்த்தி.

திருக்கலாயகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவ
பெருமானது திருவடிகளைத் தேவியா நொழுந்த பணிந்து நின்று
'இறைவனே' எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மைநிலையை யுப
தேசித்தருளவேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க, சுயமபு "உமையே !
செயல் குண வருவங்களைப் பொருந்தோம், சாவவியாபகமாக விள
ங்குவோம், உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்தவோம்"
என்று திருவாய்மலாந்தருளினா உமாத்தேவியா "உருவமுடையே
மலல மென்றும், பல வருவமுடையேமென்றும் உணர்கரு தன்மை
யாது" என வோத, ஐயன "அவை நம தருளவடிவம்" என்ற
றைய, அன்னையா "ஆயின, அவை யெனவடிவங்களை" என்றிசை
த்தனா. நம்பா "நமமெதிரில் உன்னை வியந்துகூறினை, உன்னிடத்
திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமே நின்று தொழிலபடுத்துகற்றோம்,
அவ்வாறு தொழிலபடுத்ததல நீங்கினால் அகிலசராசரங்களும் அறிவு
முழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக்கும்; அதனை யறிக" என்று மறு
மாற்ற மருளி, திருமால் திசைமுகன முதலிய தேவரது உள்ளத்தி
றப்பொருந்தி அறிவினை யளிகருஞ் செயலை நீங்கிக் கணப்பொழுதிரு
க்க, அகிலானமாகளும் அறிவிழந்தவர்களாயத் தமதுமுறை தவ
றிச் சடமாயிருப்பதைக் கெளரீகண்டு, ககாதானது கழலபணிந்து
"எம்பெருமானே ! எளியே னிசைத்ததை யெண்ணாமலவையு
மெழுப்பியருளவேண்டும்" என்றிரப்ப, இறைவா கருணை பூத்து
யாவனாயுமெழுப்பினர்.

விண்டு முதலாஞ பண்டைய வுணாவுற துயில் நீங்கி ஞா போலத் துண்ணென நெழுத்து அண்ணல் பணிந்து “எளியேங் கள எண்ணிலகாலம் அறிவடங்கிச் சடமாயச் செய்கடன மறந்தோ மாதலின, அப்பாவம் அகலும் வகையை அருள்செய்யவேணும்” என விண்ணப்பிக்க, உத்தமன் “உம்பாக்கீ! அப்பாவம் உமையி டத்ததன்றி, உங்கனிடத்ததல” என றோதியகற்றி, சாமபவியை நோக்கி “நீ * தக்கனமகளாயத் தரணிமேற றோன்றி, யாம வந்து மணஞ்செய்கோம்” என ஆறாநாயிக்க, விமலை விடைபூதியைப் பணிந்து விடைகொண்டு, காளிநீந்தியிற் கமலமலரினமேல வலம் புரி வடிவாய்ச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, சிறிதுநாளிருந் தனள். மாசிமாதத்திற் மகநகரத்திரத்தில தக்கன தன்மனைவி வேதவலலியுடன் ஸநானஞ்செய்து திருமபுகையில், இறைவியாரது வலம்பூச்சிங்கவடிவைக்கண்டு கைகளிறறங்க, குழந்தைவடிவேற றமையாற களித்து மனைவி கையி லளித்து, உடன் கொண்டு ஊராயடைந்தனன் வேதவலலி மாதேவியை வளர்த்து வந்தனள்.

அமமையா ஐந்துவயதடைந்து “சிவபிரான தனை மண ஞ்செய்யும்படி தவஞ்செய்வேன்” எனத் தந்தைபாறகூற, தக்கன தன் மகளாகிய தாஷாயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங் களித்து அந்ந காப்புறத்தே ஓர் கன்னிமாட்டு செய்வித்துச் சில கன்னியரோடும் அதிலவியுப்ப, பரார் அரனை நோக்கிப் பன்னீராண்ட டடையு மெவலை யுந் தவத்திருந்தனள். அவவாறிருக்கையில், சிவபெருமான தக்கமா புரியில், தாஷாயணியின் தவச்செயல்காண வீருமபி, விருத்த வேதி யராய எழுந்தருள், எம் மனையாரா கண்டு, இவா பெரியான றுட் கொண்டு, எதிரசென்று பாத்தம் பணிந்து நிற்க, மாதேவா “மாதே ! உன்பா லொரு வேடகையால வந்தேம் ; கொடுப்பதாகிற் கூறுதும்” என, அம்பிகை “அஃ திசையுமாகிற் றருதும், அதைக” என, ஐயா “உன்னை வதுவைசெய்ய உள்ளவகொண்டுவந்தோம்; இசைக”

* இவ்வரலாற்றை இச்சரித்ததி னிறுதியிற் காண்க.

என, இறைவியா “இருகரங்களுமுஞ் செவ்விதொனையைப் பொத்தி புராரியை மறைக்கத் தாம புரிவேனாகு இயவாறு புகனறனை; போ! போ!” என்று அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல, பரமா அங்கிருந்த பாவநிய ரதியத்து தமது நல்லுழைப்பார்ப்பதற்குக் காட்ட, அமமை அளவிலுந் மகிழ்ச்சிக்கொண்டு நுயனைப் புகழ், அதுகண்ட சேடியர் சிலர் “இவன் மாயம் வல்லவன்” என்று மனத்துடன்கொண்பி விரைந்துசென்று தக்கனிடந் சொல்லினா அவன் தன் தறிவால் அரனைன்றித்து அக்கனனிமாடமடைந்து, கடவுளையுரைத்து கழிப்பனிடது “தேவர்” என நகிற கெய்த மேணமே” என்று தாஷாயனியுடன் சங்கரரைத் தனது தக்கமாபுரிகருக கொடுபோந்து, முத்தரெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவிசிலிருத்தினன். வேதவல்லி தன்மகனைப் புலவி, நன்னீராட்டி, பொன்னணி பூட்டி, மலாருட்டி, எமிரானருகிவவிட, இறைவியா ஈசனிடத்திலிருந்தனா.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்திற் அங்கடைந்துநின்றனா. தக்கன் தாஷாயனியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரா திருக்கையி லளித்து வேதவல்லி கையிறளுங்கய் கரகநீரைப் புரோஷித்த “என்தன னையும், தவப்பதலவியு மாகிய தாஷாயனியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன என்க கூறினன். சிவபெருமான சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனா தேவியா மனமவருந்திப் பண்டு போல, தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற் பெருமான காட்சியளித்து இடபாருடராய அழைத்துக்கொண்டுபோக, வெள்ளிமலையடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனா.

சிவபிரான திருமணஞ்செய்த தேவியாரை நீக்கி மறைந்ததற்காகவும், தனனை மதியாமைக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல சிவபிரானை மதியாம விறுமாந்திருந்தனன். இச்சரித்திரத்தின் மறைவிஷயங்களை முன்கெனற தஷாயஜஞ்ஹதமூதத்ததிற்கண்டுகொள்க.

கௌரியாகிய உமா தேவியாருடன் லீலாமாத தினாயாகச் சிவ பிரான வினையாடியமூர்த்தமே கௌரீலீலாசமுவிதமூர்த்த மென்ப படும

* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தனது சத்தியவுலகத்தி லிருக் கையில, அவனது மாந்தபத்திரா பதினமூல, உக்மன தநிலையனோ க்கி “எனதெயே! பெருந்தேவர் மூர்த்தி தலைக்குகவும், எல்லாவு யிர்கட்கும் உயிருமா உளளன் யாவை” என முவினுவ, சதமுதன் “தனய! சங்கரனே நீ விருவிய முகலகன்” என மயபாநககூற, தக்கன் “சுருட்டியாங்கி மூவலகத் தொழிந்த சங்கர மென நினை யியற்றாந் சங்கரன ஏனைய விருதொழில் புரியு முககட கலறவனாத லெககனம்” என, எண்கணன் “சாவசங்கரகாலத்திலு ளல்லாயற றையுந் தன்னிட மெடுக்கப் பீட்டும படைப்போனாதலாலும், எம முள் அநதாக்கதமாகவிருந்து சுருட்டி திக்கெஞ்ச செயவிடபவ னாத லாலும், இறைவனான” எனத் தேற்றினன் அது கேட்டு மனத தடுமாற்றம் நீங்கி மாந்ததீர்த்தக்கனாய் ஆயிரவருடந் தவஞ்செயத் தக்கனுக்குச் சிவபெருமான காட்சிதந்தருளி, “உன் மனதில விரும பியதென” என, தக்கன் பணிந்து “சரிலோகங்களும என கட்ட னையில நிற்கவும், தேவரீரைப் பணிவேரா என்னைப்பணியவும், உமா தேவியா என புதலவியா யதிக்கவும், தேவரீர் வேதியவழவாய வந து மணம்புரியவும், வரமருள்கேண்டும்” என வேண்டினன். சிவபிரான அவவாறே யருள் செய்து அநதாததானமாயினா.

தன்குன் சிவபிரசாதத்தாற் பிரமணைக கொண்டுதீக்கமாபுரி யென வோ நகர மியற்றி, ஆவருக கொலுவீற்றிருந்து இந்நிராதி தேவா பரவ அரசசெய்துவருகையில, வேதவலவியை விவாகஞ் செயது, ஆயிரமபுதலவனா யீன்று, அவாகட்கு உபநயனமியற்றி, வேத முணாததி, “நீங்கள் சிவபிரானை நோக்கி மாந்ததீர்த்தக்கனாயில தவஞ்செய்து, “சுருட்டிசெய்ய வரம்பெற்று வருகி” என விதேத னன். அவர்கள் அவவாறே தவத்திருக்கையில, நாரதமுநிவ் அவா

களை வினாவி ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முதலி
பெற்றனர். இச் செயல் ஞானதிருஷ்டியாலறிந்த தக்கன மீண்டும
ஆயிரமபுகலவரைப் படைத்து முனபோலவே விநிபப, அவர்களும்
நாரதமுகீர்த்துபதேசம் பெற்றுத் தமமுன்னோ போலவே மோக்ஷ
முற்றனர் இதை யு மறிந்த தக்கன வெகுண்டு முகிவரை “எனருந்
திரிக” எனச் சபித்து, விரைபகதுமுன்று மாத களை யின்று தருமன
முதலான முகீர்த்தகு மனா புணத்தகி, இப்பததேழு பெண்களை ய
பரிசுத்துச் சந்திரனுக்கு மணம்புணத்தினன சந்திரன அவவனிதை
யாகளிப, காதலிக்க உரோகணி பெண்ணு மாத ரிருவரை யன்றி
ஏனையோரை முகீர்த்தகர்களுரினன புகளா மனம்பொறுத்து மற
றைய மாத தந்தைபாலுற்று முறையிட, தக்கன சந்திரனையழைத்
து மகிழ்வி விடுகதன்ன திவகள் அதனாலும் மனந்திருமபாமைதெ
ரிந்து சினங்கூர்ந்து ‘தினமோ கலபாகக் குறை’ வெனச்சபித்
தன்ன அதனால் நாளங்குகோகலயாகக் குறைதல்கண்டு, தக்கன
கொடுத்தசாபத்தினின்று விடுவ விருமபியசோமன சிவபிரானைபி
ராததித்து, பெருமான நளாப வளரவும தேயவுமவரம்பெற்றனன.
அக்கனையறிந்த தக்கன கடுவனோபவகொண்டு புலகழநீவரீ புகன்ற
புத்திபாறகோப நீங்கி யிருந்தனன

கௌரீலீலாசமநவிதசூராதத்யேகம்

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறுமபலம்

ஐ ம ப த தா ரு வ து விஷாப ஹரண மூர்த்தி.

பண்டொருபகலில் அமரருக்கும் அவுணருக்கும் நேரிட்டபொ
ரில், இருதிறத்தவரிலும் பலா மடிதலால், அவர்கள் கமலாசனத்திரு
ந்து பலகோடி யானமாககளையும்படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்திய
லோகஞ் சென்று கண்டு ‘ தலைவ ! யாங்கலிறவாது நெடுநாள போரா
புரியக்கருதினோமாதலின் பாறகடலைக்கடைந்து அமுத னிக்கவேண்டு
மு ” என வேண்ட, பதுமன் “ கமலேகளவனபாறகட றிக கருதியது
முடிப்பிப்பேன ” என்றுரைத்து, அவர்களுடன் க்ஷீராபதியடைந்து
சேஷசயனத்திற சங்குதியா பரவ யோகத்தினைபுரியுந் திருமா
லைவணங்கி அவர்கள் விருப்பை யறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தியதற்கி
ணங்கி, “ அவ்வாறே யாகுக ” என்று, மந்தரமலையை மத்தாகநட்
டுச சந்திரனை அடைதூண்கள் அட்டநாகங்களு ளொன்றாகிய வா
கூதியென்னு மரவைத் தாம்பாகப்பூட்டி, தேவாஓருபறமும் அசுரா
மறுபுறமும் ஈரகருமபடிக் கட்டளையிட்டு, தாம கூர்மவடிவேற்று
மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினுந் கைகளாலும் பற்றிகிற
க, தேவாசுரா களையெய்தக் காலம் பல கடைந்தமையால், கயிறு
கிய வாகவிருத்தமார்த்து, உடல் பதைத்து நாத தடிக்கத் தன்னு
ஆயிரம்வாய்களாலும் விஷஞ் சிறதியது

ஆவலிஷம் என்கும் இருளெய்துமபடி யொல லெனப் பரவ,
தேவா முதலாயினா பயாதோடினா அது கண்ட விஷ்ணு அமராக
ளைக் காப்பே னென்று ஆறறல் கூறி, அவர்கள்மேற் செலவீம் ஆல
த்தைத் தா மெகிசென நடாததனா. அவலிஷம் அவா திருமேனி

56. கிரியபுத்தான முர்த்தி.

யைக கருநிறஞ் செயய, அவரும் நிறற கஞ்சி யோட்டெடுத்தனா. அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கையகியிரியை நண்ணி, திருநந்திதேவ ரதுஞ்ஞால, திருச்சநிதானத்தினுட சென்று கருணாநிதியாகிய கண்டூரில் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனா சிவபெருமான திருமாலை நோக்கி “மாதவ! உருவம் வேறுபட்டுத் தேவா குழுவுடன் வந்ததெனின?” என நறியாபோல வினாவ, விஷ்ணு “பரமதியே! தேவரீர் கட்டளையினறிப் பறகட்டை மதித்தமையின அழுது பெறாது விஷம்பெற்றேம, அடியேன்களைக் காத்தருளபுரியவேணமெ” என நிரந்து நிகழாதவையிசைப்ப, சிவபிரான தம திட்டப்பாகத் துள்ள பாவதியை நோக்க, உமையம்மையா “இவர்களைக் காக்கவேணமெ” என்று விண்ணப்பித்தனா.

சாவானமாக்களின் இடுக்கண களையுஞ் சமபு சமீபத்திருந்த சுந்தரரைப் பார்த்து, “சுந்தரர்! அவ்வாலத்தைக்கொணாக” என்றாக் டாபிக்க, அத் திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவா தமதுள்ளங்கையிற் றாங்கிப் பெருமானிடந் தர, மகாதேவா அதனை வாங்கித் திருக்கரத்தில வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?” என, தேவர்கள் “தேவரீரது திருக்கரத்தில வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது, விட்டால் உலகை யழிகும். எவ்வெவற்றினும் முற்பாக்க தேவரீரதே யாதவின, விஷ்ணாய் ருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல வேணமெ.” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான அவ்வாறே சமமநித்தத் திருவழுதுசெய்கையில், அது கண்டதளவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, “எம்மையுயிர் காத்ததற்குச் சான்றாக இவ்விஷத்தைக் கண்டதிலேயே தரித்தருளலவேணமெ” என்று வேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அங்கேயே ஒருநீலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டா நீலகண்டா சேகண்டர் முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனா. பிறகு பெருமா னருள்பெற்றுக் கடல்கடைய அழுதமும்

பல பொருளும் பிறந்தன திருமால் மோகினி வழவேற்று அசுரனா
வஞ்சித்து அமராக கழுதளித்து, அவரவரிருகைகக கேகவிடுத்தனா.

திருப்பாறகடலிற றேனறிய விஷத்தாற சாவானமாககளுந்
துன்புறுவகையாக, தேவமுநிவா வேணடுகோளுந் கிரங்கிப பாணஞ்
செயதனமயால, சிவபிரான விஷாபஹரணமூத்தி யெனப பெயரொ
யதினா.

பாகவதம்.

யேஸமாமத்தரியபகவாந பவாநீமவிரவபாவந | ததவிஷ்டகசது
மாநோபே பரபாவஜ்ஞோநவமோத்த | தத கரதலீகருதய வயாபிஹா
லாஹஸமவிஷம் | அபசஷ்யநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந | நீஸ
மயகாமதசசமபேரா தேவதேவஸயமீதிஷ | பரஜாதாக்ஷாயணீப
ரஹமா வைகுண்டஸஸஸரஸிஸே ||

ஹாநவத்புராணம்.

யேஸமாஸம்ந்யுபயாந் ஹ்வாநீமவிஷ்வபாவந ||
ததவிஷ்டகசது மாநோபே பரபாவஜ்ஞோநவமோத்த | தத கரதலீகருதய
வயாபிஹாலாஹஸமவிஷம் | அபசஷ்யநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந |
நீஸமயகாமதசசமபேரா தேவதேவஸயமீதிஷ | பரஜாதாக்ஷாயணீப
ரஹமா வைகுண்டஸஸஸரஸிஸே ||

பரஹமாண்டபுராணம்

இரண்டாமத்தியாயம் - பிரமன வாக்யம்.

தஸயவிஷ்ணுரஹமவாபி ஸாவேவாஸுரபுநகவா:
நஸக்துவநநிவைஸோமே வேகமநயதரஸநகராத
விஷேஷேணுததிஷ்டமாநேக காலநஸஸமதவிஷா
நிாதக்தோரத்தகௌராவக : க்ருத:கருஷ்ணேஜநாதக:!

బ్రహ్మాండపురాణం.

తస్యవిష్ణురహస్వాపి సర్వేవాసురపుంగవాః ।
 నశక్నువంతిపైసాధుం క్షగమన్యశ్రతంకరాత్ ।
 విషేదోర్తిషమానేన కాలానలసమత్విషా ।
 నివఃస్థౌరక్రగౌరాంగః కృతఃకృష్ణజనాదనః ॥

வரமநட்புராணம்

தரநிலை வாரியகங்களாகக் கருதிக் கொள்ளும் இந்நாளைப்
பிரதானமாகவே வாய்நேர ஸ்தலமாகக் கொள்ளுக : !

వామనఘ గౌరం.

తంద్రస్థావర కృతాం గం కృతం కృష్ణం జనాదనం ।
భీతాస్సర్వేవయందేవా స్థాస్థిమేవకరణంగతాః ॥

ராமாயணேந்திர காண்டம்.

ஹாலாஹலமவிஷ்ணுஸ்" வம் ஸுதகா? ஹாமருதோபமம்.

రామాయణో తరకాండం

మాలాహరివిషంసర్వం సజగ్రాహస్మితోపమం ॥

காஞ்சிப்புரணம்

“அடுகால மிதுவெனன விட மெழலு நனிவெருவி யயனமா
லேனோ, கொடுகாலன நனைக்குமைதத குணாகழற்கீழ சரணபு
ருதக கொதித்துவாழ்நாள, படுகாம லருளபுரிந்த பிரானனிப் பி
னையுமோ பிரானுண்டெனன, நடுகாதா தமைக்காண்ப பெற
றியுனு மென்னுள்ள நடுகுமாதோ.”

வீஷாபஹரணமூர்த்தியேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறநம்பலம்.

ஐமபத்தேழாவது.

கருடாந்திக முர்த்தி

திருமகன விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன முதலாவகிலமுகி
ழ்தத் முண்டகமும், தண்டம்-சுதரிசனம்- சாரங்கம்- கதை-சங்குட
னைமபடை தாங்கிய கரமும், தினகர நிருவாசோந தொளிசெயல
போற நிருச்செவிக குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாறகடற்றுயில
வும், அவுணரை யழித்தலும் அமரலாப புரத்தலும் அமைந்துலகளி
கரும் ஆதிநாரணன், முனனொருபகலில் புககணைத்தொழி எண்ணி
னனாகி, வண்ணநகருட வாகனமேறி வானெறி வழிகொடு கண்ணு
தல வீற்றிருக்குந் திருக்கலையைச் சமீபித்து, தனது வாசஸ்தான
மாகிய திருப்பாறகடலபோல வெண்ணிற முடையதும், பலபுறங்களி
லும் அருவியாறுக ளிறங்குவதும், சங்குகண்ணன் - வானன் - குண
டோதரன் முதலிய கணநாதர்கள் நாரபுறத்திலுங் காவலசெய்வதும்
இடையரூது இமையவர் குழாவகள் “ஹரஹர சங்கர ஜகதீஸ்” எனப்
பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிறைச்ச லுடைய துமாகிய வெள்ளி
மலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்
துச் சிவததியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலைய
டைத்து, வாஹனமாகிய கருடன்பேரிலிருந் திறங்கி, துவாரபதிதேசத்
தில் வாகனத்தை நிறுத்திவைத்து, நந்தியெயம்பெருமானது கன்னி
பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அறுஜைஞபெற்றுத் தேவதேவரைத்
தரிசிக்கத் திருச்சுகிதானத்தி னுட்கொண்டு, காளகண்டமும், சூரிய
சோமாகினியாகிய திரிநேத் திரங்கனும், மானமழ வரதாபயமு முந்
றுவிளங்குஞ் சதுர்புலங்களும், கைகையுங் கொன்றையுங் திங்களும்
ணித்த செஞ்சடைபும், பாவதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமான்

சென்னைப் பதிப்பு

நவரத்தினகஜித மண்டபத்தில், இரகிராசி இமையவரும், நாரதாதி முநிவரும், அட்டவச்சுருநம், யக்ஷகிருநாதி பத்மண்கணங்க ளும் புடைசூழாது நிற்கவும், அரமடைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்க வும், சாவாடம்பர பூர்வமாய் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோலத்தை க் கண்களாரத் தரிசித்து, வாயாவாழத்தி னுணந்தக்கடலி லமிழந் திருந்தனா. இதுநிற்க,

விஷ்ணுமூர்த்தியின வாகனமாயும், அவரால வெளியேயிருக்க ஆளுனாற்பெற றுள்ள தும்கிய கருடன் சிறிதநேரம் பார்த்து, திரு மால் வினாவாகத் திருமரிவராமையால், தானும் திருச்சுந்தானத்தி னுடசெல்ல விரும்பி, உள்ளேபோலையில், திருநந்திதேவர் லெரு ண்டு “வைந்தேய! உள்ளேபுகாதுநீயி, மாதானவருமளவும் ஈண டிருந்தி” என இடைத்தனா அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொ ண்டு “எனனைத் தடுக்க நீ உடனயினன், நீயோ பிசையெடுப்ப வன் வாகனம், உன்னை விஸ்வி லுயிவர”ழிப்பேன்” என வுரைத் தது விடைத்தேவா பிரளயகாலாகக் கணிந்துதிராபோற பெருஞ்சின முற்றுப் பேசத்தொன்றுமிவராய அக்கருடனடோர்ல, தமது நிக் வா ச உசவாசங்களைச் செலுத்தினா கருடன் அந்நிக் வாசத்தாற் ககன் மாரக்கத்திற் கொதுரம்போயும், உசவாசத்தால் நந்திதேவரது நாசி காபில்ததை யடைந்தது கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்துதி தத் பிரசண்ட வாயுக்கத்தி ல்லயுஞ் சிறுதருமப்போலத் துன்புற றுத்தன துவல்லமையால் உயிரிழைக்க உபாயமொன்று மில்லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா! கேசவா! மதுகுதனா! அபயம். அப யம். எனது அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ரீநந்திபகவானுக்குண்டாகிய கோபா வேச உசவாச நிக் வாசங்களில் உயிரொழியுந் தியி லிருக்கின்றேன். அதனுபத்தை யகற்றி அடியேனைக் காக்கவேண்டும்” என இறை ச்சலிட்டு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செயதுகொண்டிருந்த திரு மால், அதுமுறையிடும் இறைச்சுலை செவியேற்று, சிவபிரான சமு கத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செயதனா,

சிவபெருமான, தமக்கு மனைவியும் சததிபுமஅம்பும் பரமபதத்
ருமாகவுள்ள விண்டு மனமவருநி வாயவிண்டு விண்ணப்பித்தவற
றைத திருச்செவீசாததி, “மாலே ! மாலுராமல நமது கட்டளையெ
ன்று நந்திபால நவின்று கருடனை விடுத்தி” எனத திருவாயமலாந
தருளினா உவண்கேதன்ன உள்ளங்களித்து ஓடோடிவிடைத தே
வாபாலவந்து விமலாகட்டளையை விளம்பி, “ஐயனே ! அதன அறி
யாமையை மனனித்து அருளபுரியவேண்டும்” என்று பிராததிக்க,
நந்திகேஸரார “என முன்னே இறைவனா இக்முத்துகூறிய இக்கரு
டனுயினா இமைப்பொழுதிப் மாயப்பேன்” எனச்சினத்ததுன் செ
ய்ப, காரணன நடுக்கெய்தி, மீண்டும் விடைபூதிபால விண்ணப்பி
க்க, சிவப்பான கருநந்தியெம்பெருமான விளித்துத தமதுகட்டளை
யாற கருடனைவிதிவித்து உயிரகாத்து, மாயனை மகிழ்வித்தனா

கருடன கருவபவமுற்றுக் கமலேளவனைச சுமந்து பழயப
டியே பதமகாபனுடன் பாறகடல சேர்ந்தது ஈண்டு நந்திதேவரால
துன்புற்ற கருடனுக்குச்சமீபித்தருளசெய்த காரணத்தால், கடவுளு
க்குக் கருடாநதிகழாததியென்ப பெயரெய்தியது

நந்திகோடி ஸ்தலமஹாத்மியம்.

உசவாஸேநஹருதஸ்தூணம யோஜநாநாஸ்தாகத
நீசவாஸேநஸமாகருஷ்ய வருஷநாஸாதரமவிஸத இதயாதி
ஏநாமுகதிமஹேஸருதவா வருஷோவசனமபரவீத
அநேகாகாரிகோவிரத ஸிவகிரதாமஹாததரா
ஹரிஷ்யேவைநதேயாஸூ நிதிவேகாதவருஷோபரவீத இதயாதி
ஸ்ருதவைநாமவருஷபஸ்யோகதிம மஹாவேகாதரியம்பக :
கருடமமுஞ்சமுஞ்சேதி வருஷபஸரவகரோப்ரவீத
வருஷோமுகதவாதகருடம் வேகாதுகதம்விபோப்புர :
தஸ்மாந்மஹிபவத்தோஷ : இதிநிநதாஸமாகுல :

யுபுகோதிமஹாத்ம்யம்.

உப்யாசேநஹ்யதஸ்மா¹ யோஜநாநா²தங்கதிகம் ।
 நிஹ்யாசேநசமாசுப்ய வ்யாநாநா³தரவிசத் ॥ அப்யாதி
 வ⁴ ம⁵ கி⁶ ரு⁷ ரே⁸ த்⁹ வ்ய¹⁰ வ்யோ¹¹ வ¹² ச¹³ ந¹⁴ ம¹⁵ ப¹⁶ ரி¹⁷ பீ¹⁸த் ।
 அ¹⁹ சே²⁰ ந²¹ காரி²² கோ²³ வ²⁴ ண²⁵ ஷி²⁶ வ²⁷ நி²⁸ வ²⁹ ண³⁰ ஷ³¹ ம³² ஹ³³ த்³⁴ ரா ।
 ரு³⁵ ரி³⁶ ஷ்ய³⁷ வ³⁸ ண³⁹ ஷே⁴⁰ ம⁴¹ ஷா⁴² நி⁴³ ப⁴⁴ ஷ⁴⁵ கா⁴⁶ வ்ய⁴⁷ ம⁴⁸ ப⁴⁹ ரி⁵⁰ பீ⁵¹த் । அ⁵² ப்யா⁵³ தி
 த்⁵⁴ ரு⁵⁵ த்⁵⁶ வ்ய⁵⁷ நி⁵⁸ வ⁵⁹ ண⁶⁰ ஷ⁶¹ ம⁶² ப⁶³ ரி⁶⁴ பீ⁶⁵த் ।
 நி⁶⁶ ரு⁶⁷ ண⁶⁸ ஷ⁶⁹ ம⁷⁰ வ⁷¹ ண⁷² ஷ⁷³ ம⁷⁴ வ⁷⁵ ண⁷⁶ ஷ⁷⁷ ம⁷⁸ வ⁷⁹ ண⁸⁰ ஷ⁸¹ ம⁸² வ⁸³ ண⁸⁴ ஷ⁸⁵ ம⁸⁶ வ⁸⁷ ண⁸⁸ ஷ⁸⁹ ம⁹⁰ வ⁹¹ ண⁹² ஷ⁹³ ம⁹⁴ வ⁹⁵ ண⁹⁶ ஷ⁹⁷ ம⁹⁸ வ⁹⁹ ண¹⁰⁰ ஷ¹⁰¹ ம¹⁰² வ¹⁰³ ண¹⁰⁴ ஷ¹⁰⁵ ம¹⁰⁶ வ¹⁰⁷ ண¹⁰⁸ ஷ¹⁰⁹ ம¹¹⁰ வ¹¹¹ ண¹¹² ஷ¹¹³ ம¹¹⁴ வ¹¹⁵ ண¹¹⁶ ஷ¹¹⁷ ம¹¹⁸ வ¹¹⁹ ண¹²⁰ ஷ¹²¹ ம¹²² வ¹²³ ண¹²⁴ ஷ¹²⁵ ம¹²⁶ வ¹²⁷ ண¹²⁸ ஷ¹²⁹ ம¹³⁰ வ¹³¹ ண¹³² ஷ¹³³ ம¹³⁴ வ¹³⁵ ண¹³⁶ ஷ¹³⁷ ம¹³⁸ வ¹³⁹ ண¹⁴⁰ ஷ¹⁴¹ ம¹⁴² வ¹⁴³ ண¹⁴⁴ ஷ¹⁴⁵ ம¹⁴⁶ வ¹⁴⁷ ண¹⁴⁸ ஷ¹⁴⁹ ம¹⁵⁰ வ¹⁵¹ ண¹⁵² ஷ¹⁵³ ம¹⁵⁴ வ¹⁵⁵ ண¹⁵⁶ ஷ¹⁵⁷ ம¹⁵⁸ வ¹⁵⁹ ண¹⁶⁰ ஷ¹⁶¹ ம¹⁶² வ¹⁶³ ண¹⁶⁴ ஷ¹⁶⁵ ம¹⁶⁶ வ¹⁶⁷ ண¹⁶⁸ ஷ¹⁶⁹ ம¹⁷⁰ வ¹⁷¹ ண¹⁷² ஷ¹⁷³ ம¹⁷⁴ வ¹⁷⁵ ண¹⁷⁶ ஷ¹⁷⁷ ம¹⁷⁸ வ¹⁷⁹ ண¹⁸⁰ ஷ¹⁸¹ ம¹⁸² வ¹⁸³ ண¹⁸⁴ ஷ¹⁸⁵ ம¹⁸⁶ வ¹⁸⁷ ண¹⁸⁸ ஷ¹⁸⁹ ம¹⁹⁰ வ¹⁹¹ ண¹⁹² ஷ¹⁹³ ம¹⁹⁴ வ¹⁹⁵ ண¹⁹⁶ ஷ¹⁹⁷ ம¹⁹⁸ வ¹⁹⁹ ண²⁰⁰ ஷ²⁰¹ ம²⁰² வ²⁰³ ண²⁰⁴ ஷ²⁰⁵ ம²⁰⁶ வ²⁰⁷ ண²⁰⁸ ஷ²⁰⁹ ம²¹⁰ வ²¹¹ ண²¹² ஷ²¹³ ம²¹⁴ வ²¹⁵ ண²¹⁶ ஷ²¹⁷ ம²¹⁸ வ²¹⁹ ண²²⁰ ஷ²²¹ ம²²² வ²²³ ண²²⁴ ஷ²²⁵ ம²²⁶ வ²²⁷ ண²²⁸ ஷ²²⁹ ம²³⁰ வ²³¹ ண²³² ஷ²³³ ம²³⁴ வ²³⁵ ண²³⁶ ஷ²³⁷ ம²³⁸ வ²³⁹ ண²⁴⁰ ஷ²⁴¹ ம²⁴² வ²⁴³ ண²⁴⁴ ஷ²⁴⁵ ம²⁴⁶ வ²⁴⁷ ண²⁴⁸ ஷ²⁴⁹ ம²⁵⁰ வ²⁵¹ ண²⁵² ஷ²⁵³ ம²⁵⁴ வ²⁵⁵ ண²⁵⁶ ஷ²⁵⁷ ம²⁵⁸ வ²⁵⁹ ண²⁶⁰ ஷ²⁶¹ ம²⁶² வ²⁶³ ண²⁶⁴ ஷ²⁶⁵ ம²⁶⁶ வ²⁶⁷ ண²⁶⁸ ஷ²⁶⁹ ம²⁷⁰ வ²⁷¹ ண²⁷² ஷ²⁷³ ம²⁷⁴ வ²⁷⁵ ண²⁷⁶ ஷ²⁷⁷ ம²⁷⁸ வ²⁷⁹ ண²⁸⁰ ஷ²⁸¹ ம²⁸² வ²⁸³ ண²⁸⁴ ஷ²⁸⁵ ம²⁸⁶ வ²⁸⁷ ண²⁸⁸ ஷ²⁸⁹ ம²⁹⁰ வ²⁹¹ ண²⁹² ஷ²⁹³ ம²⁹⁴ வ²⁹⁵ ண²⁹⁶ ஷ²⁹⁷ ம²⁹⁸ வ²⁹⁹ ண³⁰⁰ ஷ³⁰¹ ம³⁰² வ³⁰³ ண³⁰⁴ ஷ³⁰⁵ ம³⁰⁶ வ³⁰⁷ ண³⁰⁸ ஷ³⁰⁹ ம³¹⁰ வ³¹¹ ண³¹² ஷ³¹³ ம³¹⁴ வ³¹⁵ ண³¹⁶ ஷ³¹⁷ ம³¹⁸ வ³¹⁹ ண³²⁰ ஷ³²¹ ம³²² வ³²³ ண³²⁴ ஷ³²⁵ ம³²⁶ வ³²⁷ ண³²⁸ ஷ³²⁹ ம³³⁰ வ³³¹ ண³³² ஷ³³³ ம³³⁴ வ³³⁵ ண³³⁶ ஷ³³⁷ ம³³⁸ வ³³⁹ ண³⁴⁰ ஷ³⁴¹ ம³⁴² வ³⁴³ ண³⁴⁴ ஷ³⁴⁵ ம³⁴⁶ வ³⁴⁷ ண³⁴⁸ ஷ³⁴⁹ ம³⁵⁰ வ³⁵¹ ண³⁵² ஷ³⁵³ ம³⁵⁴ வ³⁵⁵ ண³⁵⁶ ஷ³⁵⁷ ம³⁵⁸ வ³⁵⁹ ண³⁶⁰ ஷ³⁶¹ ம³⁶² வ³⁶³ ண³⁶⁴ ஷ³⁶⁵ ம³⁶⁶ வ³⁶⁷ ண³⁶⁸ ஷ³⁶⁹ ம³⁷⁰ வ³⁷¹ ண³⁷² ஷ³⁷³ ம³⁷⁴ வ³⁷⁵ ண³⁷⁶ ஷ³⁷⁷ ம³⁷⁸ வ³⁷⁹ ண³⁸⁰ ஷ³⁸¹ ம³⁸² வ³⁸³ ண³⁸⁴ ஷ³⁸⁵ ம³⁸⁶ வ³⁸⁷ ண³⁸⁸ ஷ³⁸⁹ ம³⁹⁰ வ³⁹¹ ண³⁹² ஷ³⁹³ ம³⁹⁴ வ³⁹⁵ ண³⁹⁶ ஷ³⁹⁷ ம³⁹⁸ வ³⁹⁹ ண⁴⁰⁰ ஷ⁴⁰¹ ம⁴⁰² வ⁴⁰³ ண⁴⁰⁴ ஷ⁴⁰⁵ ம⁴⁰⁶ வ⁴⁰⁷ ண⁴⁰⁸ ஷ⁴⁰⁹ ம⁴¹⁰ வ⁴¹¹ ண⁴¹² ஷ⁴¹³ ம⁴¹⁴ வ⁴¹⁵ ண⁴¹⁶ ஷ⁴¹⁷ ம⁴¹⁸ வ⁴¹⁹ ண⁴²⁰ ஷ⁴²¹ ம⁴²² வ⁴²³ ண⁴²⁴ ஷ⁴²⁵ ம⁴²⁶ வ⁴²⁷ ண⁴²⁸ ஷ⁴²⁹ ம⁴³⁰ வ⁴³¹ ண⁴³² ஷ⁴³³ ம⁴³⁴ வ⁴³⁵ ண⁴³⁶ ஷ⁴³⁷ ம⁴³⁸ வ⁴³⁹ ண⁴⁴⁰ ஷ⁴⁴¹ ம⁴⁴² வ⁴⁴³ ண⁴⁴⁴ ஷ⁴⁴⁵ ம⁴⁴⁶ வ⁴⁴⁷ ண⁴⁴⁸ ஷ⁴⁴⁹ ம⁴⁵⁰ வ⁴⁵¹ ண⁴⁵² ஷ⁴⁵³ ம⁴⁵⁴ வ⁴⁵⁵ ண⁴⁵⁶ ஷ⁴⁵⁷ ம⁴⁵⁸ வ⁴⁵⁹ ண⁴⁶⁰ ஷ⁴⁶¹ ம⁴⁶² வ⁴⁶³ ண⁴⁶⁴ ஷ⁴⁶⁵ ம⁴⁶⁶ வ⁴⁶⁷ ண⁴⁶⁸ ஷ⁴⁶⁹ ம⁴⁷⁰ வ⁴⁷¹ ண⁴⁷² ஷ⁴⁷³ ம⁴⁷⁴ வ⁴⁷⁵ ண⁴⁷⁶ ஷ⁴⁷⁷ ம⁴⁷⁸ வ⁴⁷⁹ ண⁴⁸⁰ ஷ⁴⁸¹ ம⁴⁸² வ⁴⁸³ ண⁴⁸⁴ ஷ⁴⁸⁵ ம⁴⁸⁶ வ⁴⁸⁷ ண⁴⁸⁸ ஷ⁴⁸⁹ ம⁴⁹⁰ வ⁴⁹¹ ண⁴⁹² ஷ⁴⁹³ ம⁴⁹⁴ வ⁴⁹⁵ ண⁴⁹⁶ ஷ⁴⁹⁷ ம⁴⁹⁸ வ⁴⁹⁹ ண⁵⁰⁰ ஷ⁵⁰¹ ம⁵⁰² வ⁵⁰³ ண⁵⁰⁴ ஷ⁵⁰⁵ ம⁵⁰⁶ வ⁵⁰⁷ ண⁵⁰⁸ ஷ⁵⁰⁹ ம⁵¹⁰ வ⁵¹¹ ண⁵¹² ஷ⁵¹³ ம⁵¹⁴ வ⁵¹⁵ ண⁵¹⁶ ஷ⁵¹⁷ ம⁵¹⁸ வ⁵¹⁹ ண⁵²⁰ ஷ⁵²¹ ம⁵²² வ⁵²³ ண⁵²⁴ ஷ⁵²⁵ ம⁵²⁶ வ⁵²⁷ ண⁵²⁸ ஷ⁵²⁹ ம⁵³⁰ வ⁵³¹ ண⁵³² ஷ⁵³³ ம⁵³⁴ வ⁵³⁵ ண⁵³⁶ ஷ⁵³⁷ ம⁵³⁸ வ⁵³⁹ ண⁵⁴⁰ ஷ⁵⁴¹ ம⁵⁴² வ⁵⁴³ ண⁵⁴⁴ ஷ⁵⁴⁵ ம⁵⁴⁶ வ⁵⁴⁷ ண⁵⁴⁸ ஷ⁵⁴⁹ ம⁵⁵⁰ வ⁵⁵¹ ண⁵⁵² ஷ⁵⁵³ ம⁵⁵⁴ வ⁵⁵⁵ ண⁵⁵⁶ ஷ⁵⁵⁷ ம⁵⁵⁸ வ⁵⁵⁹ ண⁵⁶⁰ ஷ⁵⁶¹ ம⁵⁶² வ⁵⁶³ ண⁵⁶⁴ ஷ⁵⁶⁵ ம⁵⁶⁶ வ⁵⁶⁷ ண⁵⁶⁸ ஷ⁵⁶⁹ ம⁵⁷⁰ வ⁵⁷¹ ண⁵⁷² ஷ⁵⁷³ ம⁵⁷⁴ வ⁵⁷⁵ ண⁵⁷⁶ ஷ⁵⁷⁷ ம⁵⁷⁸ வ⁵⁷⁹ ண⁵⁸⁰ ஷ⁵⁸¹ ம⁵⁸² வ⁵⁸³ ண⁵⁸⁴ ஷ⁵⁸⁵ ம⁵⁸⁶ வ⁵⁸⁷ ண⁵⁸⁸ ஷ⁵⁸⁹ ம⁵⁹⁰ வ⁵⁹¹ ண⁵⁹² ஷ⁵⁹³ ம⁵⁹⁴ வ⁵⁹⁵ ண⁵⁹⁶ ஷ⁵⁹⁷ ம⁵⁹⁸ வ⁵⁹⁹ ண⁶⁰⁰ ஷ⁶⁰¹ ம⁶⁰² வ⁶⁰³ ண⁶⁰⁴ ஷ⁶⁰⁵ ம⁶⁰⁶ வ⁶⁰⁷ ண⁶⁰⁸ ஷ⁶⁰⁹ ம⁶¹⁰ வ⁶¹¹ ண⁶¹² ஷ⁶¹³ ம⁶¹⁴ வ⁶¹⁵ ண⁶¹⁶ ஷ⁶¹⁷ ம⁶¹⁸ வ⁶¹⁹ ண⁶²⁰ ஷ⁶²¹ ம⁶²² வ⁶²³ ண⁶²⁴ ஷ⁶²⁵ ம⁶²⁶ வ⁶²⁷ ண⁶²⁸ ஷ⁶²⁹ ம⁶³⁰ வ⁶³¹ ண⁶³² ஷ⁶³³ ம⁶³⁴ வ⁶³⁵ ண⁶³⁶ ஷ⁶³⁷ ம⁶³⁸ வ⁶³⁹ ண⁶⁴⁰ ஷ⁶⁴¹ ம⁶⁴² வ⁶⁴³ ண⁶⁴⁴ ஷ⁶⁴⁵ ம⁶⁴⁶ வ⁶⁴⁷ ண⁶⁴⁸ ஷ⁶⁴⁹ ம⁶⁵⁰ வ⁶⁵¹ ண⁶⁵² ஷ⁶⁵³ ம⁶⁵⁴ வ⁶⁵⁵ ண⁶⁵⁶ ஷ⁶⁵⁷ ம⁶⁵⁸ வ⁶⁵⁹ ண⁶⁶⁰ ஷ⁶⁶¹ ம⁶⁶² வ⁶⁶³ ண⁶⁶⁴ ஷ⁶⁶⁵ ம⁶⁶⁶ வ⁶⁶⁷ ண⁶⁶⁸ ஷ⁶⁶⁹ ம⁶⁷⁰ வ⁶⁷¹ ண⁶⁷² ஷ⁶⁷³ ம⁶⁷⁴ வ⁶⁷⁵ ண⁶⁷⁶ ஷ⁶⁷⁷ ம⁶⁷⁸ வ⁶⁷⁹ ண⁶⁸⁰ ஷ⁶⁸¹ ம⁶⁸² வ⁶⁸³ ண⁶⁸⁴ ஷ⁶⁸⁵ ம⁶⁸⁶ வ⁶⁸⁷ ண⁶⁸⁸ ஷ⁶⁸⁹ ம⁶⁹⁰ வ⁶⁹¹ ண⁶⁹² ஷ⁶⁹³ ம⁶⁹⁴ வ⁶⁹⁵ ண⁶⁹⁶ ஷ⁶⁹⁷ ம⁶⁹⁸ வ⁶⁹⁹ ண⁷⁰⁰ ஷ⁷⁰¹ ம⁷⁰² வ⁷⁰³ ண⁷⁰⁴ ஷ⁷⁰⁵ ம⁷⁰⁶ வ⁷⁰⁷ ண⁷⁰⁸ ஷ⁷⁰⁹ ம⁷¹⁰ வ⁷¹¹ ண⁷¹² ஷ⁷¹³ ம⁷¹⁴ வ⁷¹⁵ ண⁷¹⁶ ஷ⁷¹⁷ ம⁷¹⁸ வ⁷¹⁹ ண⁷²⁰ ஷ⁷²¹ ம⁷²² வ⁷²³ ண⁷²⁴ ஷ⁷²⁵ ம⁷²⁶ வ⁷²⁷ ண⁷²⁸ ஷ⁷²⁹ ம⁷³⁰ வ⁷³¹ ண⁷³² ஷ⁷³³ ம⁷³⁴ வ⁷³⁵ ண⁷³⁶ ஷ⁷³⁷ ம⁷³⁸ வ⁷³⁹ ண⁷⁴⁰ ஷ⁷⁴¹ ம⁷⁴² வ⁷⁴³ ண⁷⁴⁴ ஷ⁷⁴⁵ ம⁷⁴⁶ வ⁷⁴⁷ ண⁷⁴⁸ ஷ⁷⁴⁹ ம⁷⁵⁰ வ⁷⁵¹ ண⁷⁵² ஷ⁷⁵³ ம⁷⁵⁴ வ⁷⁵⁵ ண⁷⁵⁶ ஷ⁷⁵⁷ ம⁷⁵⁸ வ⁷⁵⁹ ண⁷⁶⁰ ஷ⁷⁶¹ ம⁷⁶² வ⁷⁶³ ண⁷⁶⁴ ஷ⁷⁶⁵ ம⁷⁶⁶ வ⁷⁶⁷ ண⁷⁶⁸ ஷ⁷⁶⁹ ம⁷⁷⁰ வ⁷⁷¹ ண⁷⁷² ஷ⁷⁷³ ம⁷⁷⁴ வ⁷⁷⁵ ண⁷⁷⁶ ஷ⁷⁷⁷ ம⁷⁷⁸ வ⁷⁷⁹ ண⁷⁸⁰ ஷ⁷⁸¹ ம⁷⁸² வ⁷⁸³ ண⁷⁸⁴ ஷ⁷⁸⁵ ம⁷⁸⁶ வ⁷⁸⁷ ண⁷⁸⁸ ஷ⁷⁸⁹ ம⁷⁹⁰ வ⁷⁹¹ ண⁷⁹² ஷ⁷⁹³ ம⁷⁹⁴ வ⁷⁹⁵ ண⁷⁹⁶ ஷ⁷⁹⁷ ம⁷⁹⁸ வ⁷⁹⁹ ண⁸⁰⁰ ஷ⁸⁰¹ ம⁸⁰² வ⁸⁰³ ண⁸⁰⁴ ஷ⁸⁰⁵ ம⁸⁰⁶ வ⁸⁰⁷ ண⁸⁰⁸ ஷ⁸⁰⁹ ம⁸¹⁰ வ⁸¹¹ ண⁸¹² ஷ⁸¹³ ம⁸¹⁴ வ⁸¹⁵ ண⁸¹⁶ ஷ⁸¹⁷ ம⁸¹⁸ வ⁸¹⁹ ண⁸²⁰ ஷ⁸²¹ ம⁸²² வ⁸²³ ண⁸²⁴ ஷ⁸²⁵ ம⁸²⁶ வ⁸²⁷ ண⁸²⁸ ஷ⁸²⁹ ம⁸³⁰ வ⁸³¹ ண⁸³² ஷ⁸³³ ம⁸³⁴ வ⁸³⁵ ண⁸³⁶ ஷ⁸³⁷ ம⁸³⁸ வ⁸³⁹ ண⁸⁴⁰ ஷ⁸⁴¹ ம⁸⁴² வ⁸⁴³ ண⁸⁴⁴ ஷ⁸⁴⁵ ம⁸⁴⁶ வ⁸⁴⁷ ண⁸⁴⁸ ஷ⁸⁴⁹ ம⁸⁵⁰ வ⁸⁵¹ ண⁸⁵² ஷ⁸⁵³ ம⁸⁵⁴ வ⁸⁵⁵ ண⁸⁵⁶ ஷ⁸⁵⁷ ம⁸⁵⁸ வ⁸⁵⁹ ண⁸⁶⁰ ஷ⁸⁶¹ ம⁸⁶² வ⁸⁶³ ண⁸⁶⁴ ஷ⁸⁶⁵ ம⁸⁶⁶ வ⁸⁶⁷ ண⁸⁶⁸ ஷ⁸⁶⁹ ம⁸⁷⁰ வ⁸⁷¹ ண⁸⁷² ஷ⁸⁷³ ம⁸⁷⁴ வ⁸⁷⁵ ண⁸⁷⁶ ஷ⁸⁷⁷ ம⁸⁷⁸ வ⁸⁷⁹ ண⁸⁸⁰ ஷ⁸⁸¹ ம⁸⁸² வ⁸⁸³ ண⁸⁸⁴ ஷ⁸⁸⁵ ம⁸⁸⁶ வ⁸⁸⁷ ண⁸⁸⁸ ஷ⁸⁸⁹ ம⁸⁹⁰ வ⁸⁹¹ ண⁸⁹² ஷ⁸⁹³ ம⁸⁹⁴ வ⁸⁹⁵ ண⁸⁹⁶ ஷ⁸⁹⁷ ம⁸⁹⁸ வ⁸⁹⁹ ண⁹⁰⁰ ஷ⁹⁰¹ ம⁹⁰² வ⁹⁰³ ண⁹⁰⁴ ஷ⁹⁰⁵ ம⁹⁰⁶ வ⁹⁰⁷ ண⁹⁰⁸ ஷ⁹⁰⁹ ம⁹¹⁰ வ⁹¹¹ ண⁹¹² ஷ⁹¹³ ம⁹¹⁴ வ⁹¹⁵ ண⁹¹⁶ ஷ⁹¹⁷ ம⁹¹⁸ வ⁹¹⁹ ண⁹²⁰ ஷ⁹²¹ ம⁹²² வ⁹²³ ண⁹²⁴ ஷ⁹²⁵ ம⁹²⁶ வ⁹²⁷ ண⁹²⁸ ஷ⁹²⁹ ம⁹³⁰ வ⁹³¹ ண⁹³² ஷ⁹³³ ம⁹³⁴ வ⁹³⁵ ண⁹³⁶ ஷ⁹³⁷ ம⁹³⁸ வ⁹³⁹ ண⁹⁴⁰ ஷ⁹⁴¹ ம⁹⁴² வ⁹⁴³ ண⁹⁴⁴ ஷ⁹⁴⁵ ம⁹⁴⁶ வ⁹⁴⁷ ண⁹⁴⁸ ஷ⁹⁴⁹ ம⁹⁵⁰ வ⁹⁵¹ ண⁹⁵² ஷ⁹⁵³ ம⁹⁵⁴ வ⁹⁵⁵ ண⁹⁵⁶ ஷ⁹⁵⁷ ம⁹⁵⁸ வ⁹⁵⁹ ண⁹⁶⁰ ஷ⁹⁶¹ ம⁹⁶² வ⁹⁶³ ண⁹⁶⁴ ஷ⁹⁶⁵ ம⁹⁶⁶ வ⁹⁶⁷ ண⁹⁶⁸ ஷ⁹⁶⁹ ம⁹⁷⁰ வ⁹⁷¹ ண⁹⁷² ஷ⁹⁷³ ம⁹⁷⁴ வ⁹⁷⁵ ண⁹⁷⁶ ஷ⁹⁷⁷ ம⁹⁷⁸ வ⁹⁷⁹ ண⁹⁸⁰ ஷ⁹⁸¹ ம⁹⁸² வ⁹⁸³ ண⁹⁸⁴ ஷ⁹⁸⁵ ம⁹⁸⁶ வ⁹⁸⁷ ண⁹⁸⁸ ஷ⁹⁸⁹ ம⁹⁹⁰ வ⁹⁹¹ ண⁹⁹² ஷ⁹⁹³ ம⁹⁹⁴ வ⁹⁹⁵ ண⁹⁹⁶ ஷ⁹⁹⁷ ம⁹⁹⁸ வ⁹⁹⁹ ண¹⁰⁰⁰ ஷ¹⁰⁰¹ ம¹⁰⁰² வ¹⁰⁰³ ண¹⁰⁰⁴ ஷ¹⁰⁰⁵ ம¹⁰⁰⁶ வ¹⁰⁰⁷ ண¹⁰⁰⁸ ஷ¹⁰⁰⁹ ம¹⁰¹⁰ வ¹⁰¹¹ ண¹⁰¹² ஷ¹⁰¹³ ம¹⁰¹⁴ வ¹⁰¹⁵ ண¹⁰¹⁶ ஷ¹⁰¹⁷ ம¹⁰¹⁸ வ¹⁰¹⁹ ண¹⁰²⁰ ஷ¹⁰²¹ ம¹⁰²² வ¹⁰²³ ண¹⁰²⁴ ஷ¹⁰²⁵ ம¹⁰²⁶ வ¹⁰²⁷ ண¹⁰²⁸ ஷ¹⁰²⁹ ம¹⁰³⁰ வ¹⁰³¹ ண¹⁰³² ஷ¹⁰³³ ம¹⁰³⁴ வ¹⁰³⁵ ண¹⁰³⁶ ஷ¹⁰³⁷ ம¹⁰³⁸ வ¹⁰³⁹ ண¹⁰⁴⁰ ஷ¹⁰⁴¹ ம¹⁰⁴² வ¹⁰⁴³ ண¹⁰⁴⁴ ஷ¹⁰⁴⁵ ம¹⁰⁴⁶ வ¹⁰⁴⁷ ண¹⁰⁴⁸ ஷ¹⁰⁴⁹ ம¹⁰⁵⁰ வ¹⁰⁵¹ ண¹⁰⁵² ஷ¹⁰⁵³ ம¹⁰⁵⁴ வ¹⁰⁵⁵ ண¹⁰⁵⁶ ஷ¹⁰⁵⁷ ம¹⁰⁵⁸ வ¹⁰⁵⁹ ண¹⁰⁶⁰ ஷ¹⁰⁶¹ ம¹⁰⁶² வ¹⁰⁶³ ண¹⁰⁶⁴ ஷ¹⁰⁶⁵ ம¹⁰⁶⁶ வ¹⁰⁶⁷ ண¹⁰⁶⁸ ஷ¹⁰⁶⁹ ம¹⁰⁷⁰ வ¹⁰⁷¹ ண¹⁰⁷² ஷ¹⁰⁷³ ம¹⁰⁷⁴ வ¹⁰⁷⁵ ண¹⁰⁷⁶ ஷ¹⁰⁷⁷ ம¹⁰⁷⁸ வ¹⁰⁷⁹ ண¹⁰⁸⁰ ஷ¹⁰⁸¹ ம¹⁰⁸² வ¹⁰⁸³ ண¹⁰⁸⁴ ஷ¹⁰⁸⁵ ம¹⁰⁸⁶ வ¹⁰⁸⁷ ண¹⁰⁸⁸ ஷ¹⁰⁸⁹ ம¹⁰⁹⁰ வ¹⁰⁹¹ ண¹⁰⁹² ஷ¹⁰⁹³ ம¹⁰⁹⁴ வ¹⁰⁹⁵ ண¹⁰⁹⁶ ஷ¹⁰⁹⁷ ம¹⁰⁹⁸ வ¹⁰⁹⁹ ண¹¹⁰⁰ ஷ¹¹⁰¹ ம¹¹⁰² வ¹¹⁰³ ண¹¹⁰⁴ ஷ¹¹⁰⁵ ம¹¹⁰⁶ வ¹¹⁰⁷ ண¹¹⁰⁸ ஷ¹¹⁰⁹ ம¹¹¹⁰ வ¹¹¹¹ ண¹¹¹² ஷ¹¹¹³ ம¹¹¹⁴ வ¹¹¹⁵ ண¹¹¹⁶ ஷ¹¹¹⁷ ம¹¹¹⁸ வ¹¹¹⁹ ண¹¹²⁰ ஷ¹¹²¹ ம¹¹²² வ¹¹²³ ண¹¹²⁴ ஷ¹¹²⁵ ம¹¹²⁶ வ¹¹²⁷ ண¹¹²⁸ ஷ¹¹²⁹ ம¹¹³⁰ வ¹¹³¹ ண¹¹³² ஷ¹¹³³ ம¹¹³⁴ வ¹¹³⁵ ண¹¹³⁶ ஷ¹¹³⁷ ம¹¹³⁸ வ¹¹³⁹ ண¹¹⁴⁰ ஷ¹¹⁴¹ ம¹¹⁴² வ¹¹⁴³ ண¹¹⁴⁴ ஷ¹¹⁴⁵ ம¹¹⁴⁶ வ¹¹⁴⁷ ண¹¹⁴⁸ ஷ¹¹⁴⁹ ம

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பந்தெட்டாவது ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தி.

முனரெருநாளிற் பொனமலயாசிய மேருகிரியின மேலுள்ள ஒரு சிகரத்தில பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வந்த அணங்குகைக்குவித்த “ திரிமூர்த்திகளில் முடிசனமையற்றோரும், ஆதிமத்தியாதமற்றவரும், சமஸ்தஜீவானமாக்களித்ததம் அநதரிபாயியா யுள்ளவரும் யாவா ? நீங்குநருமாக இயம்புங்கள் ” எனப் பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனுள்ளானறிப போதலில்லாத மமையின் பிணிப்புற்று வருநதும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் கனமவசத்தால இறமாப்புறநனா, அப்பொழுது அயன் ‘ அதத்கையபிரமம் யான ” என, நான் “ நானே யுண்ப பெருமேறுதலின் நான்தான பிரமம் ” என, ஒருவரோடொருவா உரைத்து எண்ணிலகாலம் இகலமொழிபேசி எரிசுந்த விழித்தது தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவா முநிவா “ நமமாலிவா இத்தகைய பகைமைகொளவானேன் ” என்று தத்தமிட்டு சார்தனா.

தேவா முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதை மாறாதவராய வழக்கிடஞ்ச சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவவேறுருக கொண்டுவந்து “ பிரமவிஷ்ணுக்களே ! வீணவாதெறுகரு ? சாவபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம ” எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய மீண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவா அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதியருவாய நிற்க, இருவரும் ஏதோ கடொன்றிருக்க, மெபிரான அதனகிவே உமாதேவி

58 பிரம்மலிங்கேசுவரர் மூர்த்தி.

யாருடன் திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வழிகாட்ட, விண்டு கண்டு விடையூறியென றுட்கொண்ட நிலிசைத்தாழ்ந்துதித்த நின்றனன் மலரோன மலமுதிர்ச்சியால் மதியாமல நடுச்சிரத்தால் நக்கனை யிகழ்ந்துபேசினன், எல்லாவுகங்குடும் இனம்பயில எரியு மேயென்று கருதி, சிவபெருமான சிறிதுஞ்சினங்கொண்டிலா, எண்கண்ணன் இறுமாப்பொழியவும் மறையையானவா மதாபபு நீங்கவும் மகாதேவன் மனதிடு பைரவக்கடவுளை வைரச்செய்தனா, “சிறுவனாகிய பிரமன் சிங்கனைநில நடிமையிக்குந்த நடுச்சிரத்தை நகறுதியாற கொய்து கரத்திலேநதி அவனுக்கு உயிர்ப பிச்சையளித்தது, தேவாமூலிவா நகரங்கடோறுஞ் சென்று, உகிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்கா விறந்தோனா யெழுப்பி யாவரக்கதையையு மழித்தது அண்டகடாகத்தின்மே லடைந்திரு” என்று ஜ்ஜஞாபித்து பரமன் சோதியிருக்கடிப பண்டுபோல வீற்றிருந்தனா.

மங்கைபாகனருளபெற்ற பைரவக்கடவுள் வருதல நோக்கிய மாதவன் வடுகதேவன் மலரடிவணங்கி வைஞ்ஞதமடைந்தனன், பிரமன் மரம்போல நிற்க, பைரவா சின்னது தமது நகத்தினால் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரங்கெ மதனா உதிரவெள்ளம் உலகெலாம்பரத்தலின் உயிர்பபுநீங்கி மலரோன மாயந்தனன், மேருவைச் சற்றிய சோரிநீராறுதலவிழியாலுலாததிப்பிரமனையெழுப்ப, நீத்தி னாதெளிந்தோனபோல நிலத்தினின்றெழுந்த நின்மலராகியபைரவ னாவணங்க “மலைவிலலிக்கு யானசெய்த அபராதம் வண்டனாயில லை, எனபேதைமையைப்பொறுத்தி பெருமானே!” என்று திருவடியிலவணங்கி “என சிரசைத் தேவரீர் திருக்கரத்திலேயே வைத்திருக்கவேண்டுகிறேன் ; தேவரீரால் அஞ்ஞானமொழிகதேன்” என்று பிரார்த்தித்தனன், பைரவா “இனி நான்முகனென்னநானிலத்துறைதி” என விடுத்தது, மேருமலையினின்றிறங்கித் திருவுள்ளகருநிப்பின்படி சென்றனா, தலையிழந்த பிரமன் சதாமுகத்தொடு சத்தியலோகஞ் சாரந்தனன்.

தானே பிரமமெனத் தருக்குறப் பதுமனது ஐந்தாவது தலை
யைநகதுதியா லரிந்தமையின் சங்கரருக்குப் பரஹ்மபிரசுதமூர்த
தியென யோர பெயர் வழங்குகின்றது.

பீரஹ்மாண்டபுராணம்.

ஸஸ்டு ஸ்வாத்மந் கிஸ்ரீதி பைரவமலோகதாஹம்
 ஸ்வயமஸாஹ்நமஹாதேவ் கந்தனாத்தவைகாலபைரவ
 சகாததரஜாக்ரண பரஸ்மண பஞ்சமமஸிரி:

బ్రహ్మండపు గాణం.

ససజ్జాసాస్యస్యనసెచి ద్భైరవం లోకదాహకం ।
స్వయంసాక్షాత్సహదేవః శుచాద్వైకాలభైరవః ।
చక్రఃకరిజాగ్రణః బ్రహ్మణిపంచమంబరః ।

வா மநடிநாணம்.

தச்சுருதவாக்ரோதயக்ஷேத்ர ஸங்கோணமஹாத்மநா
நகாகோணஸிரஸாசிகநகம் பராஹ்மமபருஷ்வாதியத
தச்சிகநஸாங்கரஸஸயவ ஸவ்யேக்ரதலேபவத
பதிதேநகதாசிதது தச்சங்கரகராச்சிர | இத்யாதி
ஸக்ருத்வாஸுமஹிதபுத்தம் பரஹ்மண காலபைரவ .
சகாததஸ்யவதநம் விரிஞ்சஸ்யாதபஞ்சமம்

వామనపురాణం.

తప్రసత్వాక్రోధయైకైవ శంకరేణుచాత్యనా
సఖాగ్రేణశిశుస్త్వం బ్రాహ్మంపరుషవాదియత్ ।
తచ్చిన్మంతంకరన్యైవ సప్త్యేకరతశేషవత్
పరిణేనకదాచిత్తు తచ్చంకరకరాచ్చిరః॥ ఇత్యాది
సకృత్వాసుమహద్బద్ధం బ్రహ్మణఃకాలభైరవః ।
చకతకతస్త్వవదనం వినించస్యాధపంచమం॥

ப்ரஹ்மஸூத்ர ச்சேதஸூத்ர தத்யேகம்:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது கூர்மச்ம் ஹார முர்த்தி.

பண்டொரு பதமகற்பத்தில, நிதிமைநதரும் அதிதிமைநதரு
மாகிய தேவரும் அசுரரும் தீராப்பகையாற பலகாலஞ் சமா புரிநத
னா. இருநிறத்தவரினும் எண்ணிலலாரா இறந்தனா, அதனால் அவா
கள் ஒருங்குட்டி, ஸ்ரீராபதி மாததனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிக
நாள ஜீவித்து அருமபோர் ஆறறவேண்டுமென்று, அகத்தூட கொ
ண்டு, பதமனுடன் கூறி அவனையு முடனபடுத்தி, அழைத்துக்கொ
ண்டு அச்சதனபாறசென்று அறைய, திருமால் “அவவாரேயாருக”
என்று, மந்தரமலையை மததாகவும் சுந்திரீனை அடைதூணாகவும், வா
கியைத் ததாமபாகவும் அமைத்து, இருநிறத்தவரையும் இருபுடைநி
ன்று மாறிமாறி யீக்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாயந்தது அதுகண்ட ஐம
படைக்கிழவன் பெரிய யாழைவடிவுகொண்டு பாறகடலிற பாயந்தது,
தனமேற்புறத்தை யிலக்கயோசனையிடமாகி வீழ்ந்த வெறபை பெ
ழுப்பி முதுகினமேற ழுங்கி நின்றனா. அந்தரரும் அசுரருங் கடைய
அவவசலம் மீண்டும் சாயந்தது. அதுகண்ட கமட வுருக்கொண்ட
கமலநாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரந் தோன்றின. கரங்கள் பல ஓங்க
வின் உச்சியைப் பற்றி பூன்றின. பல கரங்கள் பக்கத்திற் சாயாமற்
பர்வதத்தைப் பத்திரமாயப் பற்றினின்றன. சில கரங்கள் தேவாசுரா
கடலகடைந்து கையுறாமல் அவாகட் குதவியாய் நின்றன. அமரர்-
அசுரர்-அச்சதன முதலானார் யாவரும் ஒருங்குடிக் கடைந்தமை
யால் அம்மந்தரம் அதிவேகமாகச்சுழன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல
செறு நிலைகளைத் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாற்கடல கடையப்புக்கோ பரமசிவனபால் விண்ணப்பித்து அவர் கட்டளை பெற்றமற் செய்த அபசாரத்தால், தாமபாகிய வாசுதி வருத்தந் தாங்காமல் தன் வாயவழி நஞ்சு கக்கியது வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாகவோடத் தலைப்பட்டனர். திருமால் அதுகண்டு “தேவாசுரர்களே ! சிறிதுமஞ்சனமின்” என்று அதனைத் தடுக்க முயன்று, விடவேகத்தால் உடல் கருகித் தானுந் தற்கற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

“எனை யொப்பவ ராயிர கோடிய னொன்னு
முன்ன நுகுகொடு விடத்தினை யெதிரப்பவ ருளரோ
பின்னல வேணிபன றிருவரு ளுள்தெனிற பிழைப்பே
மன்ன திலலைபே லெவ்வனம பிழைத்தும்மென நறைந்தான்’
என்றபடியே “எனபோன்றோர் ஆயிரகோடிப்போனிலும், கீனைத்தறகு மரிய இவ்விஷத்தின் நோகிறபா ருளரோ? சடைமுடி தரித்த சங்கரரது திருவருளிருந்தாற்பிழைப்போம், அஃதிலையாகிற பிழைத்த லருமை” என்று கூறினா அதனால் அமரர்-அசுரர்-ஆயிராணி கேள்வன்-அம்புயனாகியோ அஞ்சி, அச்சத்தனுடன் வெள்ளிமலையை விநாடியிலடைந்த, விடைத்தேவாபால் விடைகொண்டு விமலா சந்நிதிசோந்த “அரஹ சங்கர! அபயம்! அபயம்!” என்றவற்றிப்பழுத்தனர். உமாபதி யொன்றுமுணரா போன்று “உம்பர்கள! உங்களுக்கும் துன்பம் யாது?” என வினாவ, இமையவா யாவையும் விண்ணப்பித்தனர். இறைவா இமயவல்லியைக்கடைக்கணித்தனர் ஈசசுவரியார் “ஈசனே ! எவ்வாற்றாலும் இவர்களைக்காக்கவேண்டும்” என்றிசைப்ப, முன்னோன் தம்முன் நின்ற சூந்தரால் அவ்விஷத்தை வருவித்து உள்ளங்கையிலேற்றுகொண்டு, உம்பர் ஓகாலத்தும் அகத்தை யடையாமல், தமது திருக்கண்டத்திலேயே அவர்கள் விருப்பிப்படி அவ்விஷத்தை யமாத்தினர்.

நீலகண்டன இக்காரணத்தா லிப்புகதிருநாம மேற்றநீனமலர் “உம்பர்கள! உங்கள் உள்ளக்கருத்தின்படி, பாற்கடலையினி

மதித்து அமுதுண்பீராக" என விடையளித்தது விடுத்தனா. திருமால் பரமன் இவ்விரன் வானவா தானவாமுதலானோ பெருநகனிப்புடன் ஆவாரித்து ஸ்ரீராபதியை யடைந்தது, விண்டு கமடவுருக்கொண்டு மந்தரதலைப பண்டுபோற சுமக்க, தேவரும் அசுரரும் அஃது சுழலும்படியடாதிருப்பினா முதலிய முத்தேவிதோன்றினன; அவனை பருணனுக்களித்தனா தண்டுகமண்டலத்துடன் தன்வந்தீரியெனனுத்தேவமருத்துவன தோன்றினன, உலகமுழுவதுக்கும் மருத்துவருக விடுத்தனா. அறுபதுகோடி அரம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனா அவர்களை இவிரமீலாகத்திற கேகவிடுத்தனா சுனா தோன்றியது, அதனை வானவருண்டனா, தானவா நீத்தனா, அதனால் அவர்கள் சுரனொன்றும் அசுரனொன்றும் பெயரொய்தினா. உச்சகைச்சிரவம்என்னும் புரவி புதித்தது புரவியைப் புரந்தரனுக்களித்தனா. கவுத்துவமணி பிறந்தது அதனைக் கமலநாபன் மாபிலணித்தனன, பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவைபிறந்தன இவற்றை இவிரனுக்கேத்தனா சந்திரன் ஜனித்தான, அவனை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்திலுலுப்பினா தூக்கணங்கு தோன்றினன, தாமோதரன தனது தாரமாகக்கொண்டனன இவையாவும் தோன்றிய பின்னா அமிரீதம் பிறந்தது

அமரரும் அசுரரும் அமிரத்ததைத் தமக்குத்தமக்கென்று ஒருவரோடொருவா சமாபுரிந்து இருதிறத்தவரினும் எண்ணிலலாதவா இறத்தல கண்ட மாயோன ஓர் மாயகையால மோகினிவடிவேற்று அசுரனைவஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்த்ததைப் பகிரத்தளித்தனா. அவ்வானவத்தொருகியில மாரியவடிவுடன் அமுத்தேற்றருகியதானவ ரிருவா, ரூயசகதிரரால் விஷனுவுக்குவெளியிடப்பட்டனா. அசுரதன அக்ஷணமே அளவிலலா வெருளிகொண்டு தன கைசசட்டுவததால அவர்கள் சிரததையறுத்தெறிந்தனா. அவர்கள் அமுதுண்ட விசேடத்தாலிறவாமு, சிவாசசனைசெய்து இராது தேனுவென்னுங் கிரகங்களாயத் தமமை வெளியிட்ட செங்ககிவெண்ககிகளைத் தீராத்

துயர்செய்து வருகின்றனா. இவையே கிரஹணகாலமாக சரா அமுதருத்திதீர்க்காயுவெய்தி அக்ரணா ஹதஞ்செய்து பொன்னுலகுசோநது வாழ்ந்திருந்தனா இதுநீறக,

மூதரமலையாகிய மதநினைத தாங்கிநிற மாயவன அவதாரமாகிய யாமைகடலேழையம் ஒன்றுகூட்டி, அதனவெள்ளம் அவனியை யழிக்ருமபடி கலக்கி, சிந்துவைச சேறுபடுததி, இலககயோசனை மேனமுதுகும் காலகளின்னைவைக கணக்கிட்டரிய ஏலாதவை யுமா யியைநத்தாதலின், திமிங்கலமுதலிய ஜவாசிகளையெல்லாமபுகித்தும் புகிதணியாமல ஜலததையுந்குமுத்தத தனாநெரியுமபடி சேறறையும் நக்கியது, அத்தொக கலக்க வெளிப்படுததிய கடலநீரயுகாநதவெள்ளம்போல எங்கும் பரவியது, தாமோதரனாகிய யாமை தனக்குக்கிடைத்த பலபொருளையு நினைத்தலைப்பட்டது இதனை யறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிறஞ்சென்றிச செவலுவ தஞ்சினா. உலகமெங்கும் இருடபிழம்பாயது மகபதியும் மலரோனும் வையமழியுமென்று மனங்கவலங்கி ஸ்ரீகையாமலையை யடைநது திருநகுகிதேவரதுலையால மஹாசகந்தானத்தினுட சோநது சிவபெருமானைச சேவித்தத துதித்தது நின்ற “எம்பெருமானே! எளியேங்கடகு இடுககணையதினால, அதனையகற்றி அருளசெய்யவோ யாவா? அடைக்கலம்! அடைக்கலம்! அச்சதன் யாமைவழிவுகொண்டு ஆகலியிலிருந்து அவன்புரியும் அல்லல அறைதற்பாலதோ? அறியார்போன்றிருப்பது தேவாரது திருவருளுக கழகாருமோ? வினாவில அதனை விலக்கி எங்களைக காக்கவேண்டும்” என்று குறைகூறி யாசித்தனா.

சிவபெருமான தேவமாநுடாகடகுத திருவருளசெய்யத திருவுள்ளங்கொண்டு, “அமரோ! அஞ்சனமின” என்று உடனவரக கொண்டு உத்தியையடைநது தமது திருக்கரத்திருந்த குலப்படை யால அககாமத்தின் உயிரைசசெருத்தது, அதனுட லிறைசசியைக் குடைந்தெறிந்தனா. பாரததுககொண்டிருந்த பண்ணவா, கனிகாநது ஆர்த்த “கருணாகிதியே! கமலிகேள்வன மீண்டும் கர்வமடை

யாமல அதன் ஓட்டினை யுருதேவரீர்திருமேனியிலுள்ள திருவாபரணங்
களோடு ஒன்றாக அணிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று வேண்ட,
அடியவா அவாவிய அடையே அருளபுரியும் அண்ணலா அகடாம
த்தின் முதுகோட்டையுந் தமது திருமார்பிலுள்ள பிரமவிஷ்ணுக்க
ளின் சிரோமாலைக்கு நடுநாயகமாக அணிந்து அமராகடகு விடை
டளித்தனுப்பி, விடையூர்து வெள்ளிமலேசோர்து வீற்றிருந்தனா.

கூடாமவடிவேற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி அதனா பண்டையவுணா
வெய்தி, பரமபதியைத் துதித்துச் சிவலிங்கராசசனை புரிந்து, தேவா
முகிவா கேட்குமபடி கூர்மபுராணம் ஓதித் தனது நிஜவடிவுடன
வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்தியானஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனா.

பிருகுமுகிவாசாப்பபடி பிண்ணைகேவலனுக்குற்ற கூடாமாவதா
ரத்தில, அகடாமத்தின் கொடுமையை யொழிக்கக் கொன்றெறிந்த
மையால, கொன்றை வேணியைக் கூடாமாரியெனக் கூறவேண்டும
தாயிற்று.

காளிகாகண்டம்.

தத .பராணயுபகாராய கூடாமஸ்மஹருதயகாவிதம்
ததவகம்பூஷணதவேந தாரயமாஸ்யவகர ||

காலிகாஹந்தீ.

சுத: ப்ராஸ்யஸ்காராய் காமஸ்மஹருதயகாவிதம் |

சுத: காமஸ்மஹருதயகாவிதம் தாரயமாஸ்யவகர ||

ஸ்காந்தபுராணம்.

வீரபத்ரவாக்யம்

அதயாபிதவபஸ்யதவம் கபாலங்கடாமகுபிண:

. ஹரஹாரதாமத்யே முத்தகஸ்மாநகபுதயஸே ||

ஸ்காந்தம் வீரபுத்திரவாக்யம்.

அபாயபீதவீரவாக்யம் கஸ்துரமாமுருகம் : ।

ஹர்ஷரஸசாமுத்தே மூலகஸ்துந்நயந்யம் ॥

கந்தபுராணகீர்த்திகம்.

“ மாலவனகமடததுருக்கொடுமநதர ததைவெரிந்தனிற
சாலவனறுபரித்தனனகடறந்ததமகமுதநதனை
நீலமாயனகநதைகொண்டுநிறைந்தவேலையுழக்கவே
யாலமுண்டவனவநதுபற்றியவனறனவனமையழித்தனன்

காஞ்சிப்புராணம்

“ மகரந்தினை கருங்கடலேழுமலவககலகருமபகநதுளவ
முனைவிண்டலாதாராமையினைபபற்றித்தகாதமுதுகோடு
நருவெண்டலமாலிகையணிகருநடுநாயகமாககோத்தணிந்து
புகரினறுயாநதோதொழபொலிந்தபுத்தேளசெலவத்திருவுருவ

காமசமஸாரமூர்த்ததேவநம்:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபதாவது

மச்சசம்ஹார மூர்த்தி.

சிவாக்ஷினியால் அரக்காருலத்திலே சோமுகாசுர னென்னும் நாமமுற்ற தியோன ஒருவன ஜனித்து எம்பிரானே நோக்கி யியற்றற்கரிய தவஞ்செய்து, பல வரங்களைப் பெற்று பராக்கிரமசாலியாய்த தன்னை யெதிர்ப்போ தரணியிலிளாது தருக்கெய்தி, தோள்களின் திணவுந்ருமபடி மேருமலையை யெடுத்தப பந்துபோல விளையாடினான். இயமனுமகண்டஞ்சுத்தக்க காலகாலன்போலவிருகஞ்ஞ சோழகன், தன்னொடு போசெய்யவல்ல சதுரா கவாகக மத்தியபாதல மென்னுந் தரிலோகத்திலு மொருவருமில்லாமையால், ஒருநாள்தானே சத்தியலோகமுற்றப் பிரமதேவனுக்குமுன் தோன்றினன்.

அப்போது சதுமுகன் சோமுகனைக் கண்டபயந்துநீறிக, இராகத்தன் இவனவலி இவ்வளவுதானோவென்று கருதி யிகழ்ந்த, மலரவன் வசத்திலிருந்த மறைகள் நான்கையுங் கையாற் பறித்துக் கடலிற பாய்ந்த களித்துலாவினான் அயனோ தன்ன ஆக்கறறொழிநீங்காதரவாகிய ஆரண்ம நான்கும் அசுரன்கையி லகப்பட்டமையாலஞ்சிச செய்வதொன்றுந் தெரியாமல், திருமகள் கொழுகுணபாற் சென்று “பிதாவே! எனவசத்திருந்த எழுதாக்ஷினியைச் சோழகன் கொண்டுபோயினன்” எனக் கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்கிர சித்தராயப் பிந்தமுநீவர் சாப்பபடி மீனவடி வேற்றனர். எண்ணில்லாத யோசனை கிளமுன்ன பெரிய மச்சவடிவேற்ற மாயோன, கடலிற பாய்ந்த அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி வாயெடுத்த டத்து நீர்த்துளி ஆகாயத்திற் படவும் அண்டச்சுவரில் மீனங்கள்

மோதவும் விசிறி, திமிங்கலமுதலிய பெருமீனகளை அங்காந்த வாயினு லுட்கொண்டு வேதத்தைக் கவாந்தொளித்த வையையோ னாகிய சோமுகனைக் கண்டு பிண்சென்று துன்புறுத்தி அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயாறவுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவனவசத்திருந்த அருமறை நானகையுங் கைக்கொண்டு திருமபு கையிற் கமலயோனி கண்டு மாலைமலரடிபணிந்து அச்சத்து டன கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யமபுயன வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார தனன். அசுரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும் உதிரப்பெருககு உவரி யைச் செந்நிறமாகியது.

அப்பொழுது மேருகிரிபோலக் கடலைக்கலக்கிய மச்சங்களை களை யிழ்த்துக் கிழக்கு மேற்கு, தெற்கு வடக்கு ஆகிய நோததிசைக் ளொன்றில் தலையும் பிறிதொன்றில் வாலுமாகின்று முதுகு நீலயி ழாத பேருருக் கொண்டு மகர முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மர ககலங்களை யுடைத்து எல்லாவற்றையுமிழ்குந் ததியிலிருப்பது தெ ரிந்து, தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கையாய்கிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச் சந்திதானத்தினுட்கொண்டு ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து “எம்பெரு மானே! மாயோன் மச்சவடிவாய் எழுகடலையுமொன்றுகூட்டி அதி லுள்ள சலராசிகளைப் புசித்தவின் மாந்தர் வருந்துகின்றனர். இனி யாவரிடம் வருவனோ தெரியோம். அண்டகடாகமுற்று மதிகின்றது, ஆதலின் அம் மாயமச்சத்தி னிறுமாபை மாயக்கவேண்டும” என விண்ணப்பித்து வணங்கி கிறக, சிவபெருமான “அவ்வாறே யாகுக, அமரர்களே! அஞ்சல” என நயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற் கேற்ற பேருருவாய்ந்து, எழு கடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீசி, மீனும் அதனு ளகப்படி, சங்கரர் அதன் விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவா இருடி யர் முதலானார் “இறைவனே! இதற்குமால் இன்னு மொருதரம்

இததகைய விற்றுமாப் பெயதாவண்ணம் இவவிழியையும் தேவரீர்திரு
மேனியி லணிதல வேணுகிறோம்” எனப் பிரார்த்திக்க, அனபா
எண்ணியவாரே அருளபுரியும் அமலா தன கைவிரலமோதிரத்தில
அமைத்தணிந்து வெள்ளிமலை சோந்து வீற்றிருந்தனா. கண்ணிழந்த
நனமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணாச்சியால அவவ
டிவை யொழித்தது சிவராசசுண்புரிந்து மச்சபுராணமோதி வைருந
தமுற்றனா

சிவபெருமான மச்சசங்காரஞ்செய்கையில் கொக்குருவேற்று
சசெனறதாய அதாவணவேதம் கோஷிக்கின்றது

மாயனாகிய மச்சத்தின் மமதையை மாயத்து, அதனைச் சங்க
ரித்தமையால், ஐயனுக்கு மச்சாரி யென்றோ திருநாமம் அறைதலா
யிற்று

அதீவண வேதம்.

தரியமபகோபகோநாமருத்ர நாராயணபிரசசஞ்சகாத ||

ಅಧರ್ವಣವೇದம்.

திரியமபகோபகோநாமருத்ர நாராயணபிரசசஞ்சகாத ||

உபதேசகாண்டம்.

“எடுத்தவீசியவலைகடலேழையுநிரப்பி

படுத்திழுத்தனமவலையகப்பட்டதுபாரா

நடுக்கடற்புருநதிருவிழிபறித்தனனடந்தான

கடுத்தவெஞ்செருக்கழிந்ததுமீனமாககடவுள்.”

கசிஞ்சிப்புராணம்.

‘வானமபழித்தவலைமாககளவடிவுதானகிவலமபுரிகளை

மீனமபடுத்திவிழினுறுவிரனமோதிரத்தினெவவுயிராக்கு

ஞானமயப்பகருருவிறதலககேழமணிபோற்பதித்தணிகத

கானம்படித்துசகரும்புளருவககைததொடையோன்றிருவுருகம்’

மச்சசம்ஹாரஸூாததயேநம:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

அறுபத்தொன்றாவது
வரா ஹசம் ஹார மூரீ த்தி.

தர்மமாலரில் வீற்றிருக்குஞ் சதுமுகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கிகள் பரந்த வுலகத்தைப் பாயபோற் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தன. தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாரணனை யடைந்து நடந்தது கூறி “அடியேங்கட்கு அடைக்கலம் வேறிலை” என்று வேண்டினா. திருமால் “அமரர்களே! அவ வசரணைத் தொலைத்து அவனியை யளிப்பேன்” என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில், இந்திரன் பிரமன் இருடியா முதலானா பணிந்தனா மாயோனவையகத்தைக் கொணர் வராகவடிவாயினா. அவ்வராகமோ நீலவெறபினும் இரட்டிப்புயாந்ததும், கால்களநடுவே ஆயிரநகரத்தூரமுள்ளதும், வால அசையுநதோறும் திருக்குளிறப்பெய்தும், சுவாசத்தால் அண்டத்தைக்குலுக்குவதும், உணாஞ்சால் அண்டச்சுவரை யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற் பாவையுடையதும், மூக்கிறற்றோண்டப் பாதலமுடையதும் யுள்ளது. பன்றியாகிய திருமால் கடலேழையுங்கலகிச் சேறுபடுதபி பின்னர் புழுதியாகி இரணியாக்கனைக் கண்டு, கொம்பினாலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின நுனியாற்றுகி யெடுத்தவநது ஆயிரம் முடிகளை யுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனா.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனதுவெறறியால் மமதை யுற்று, அட்டருலபர்வதங்களை யிடித்துத்தள்ளியும், பலவுயிர்களை யும் வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சப்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்ட கஜங்

களும் அச்சமெய்தி நடுங்குமபடி ஆர்படரித்துக் காச்சித்தும், காசினியைத் தாங்கும் காசிபா பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சநடுங்குமபடி தனையை மோந்தும், பூமியைக் குத்தித் தோண்டியும், கடகடையில ஊழித்தனையச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்கோலமாகியகோலத்தைக் கண்டருசிம இமையவா கணகூச்சம் மனக்கலக்கமு முற்று, இத்தகைய இக்கண விலகுமபடி வெள்ளிமலையை யடைந்து முத்தர்பெருங்காவலாகிய நீத்யேம்பெருமான் கட்டளைபெற்றுத்திருச்சுநிதியுட சென்று கருணாநிதியைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று “மகதேவா! மாயவன வராகவடிவேற்று வையக் முழுவதும் வருத்துகின்றனன். இமைப் பொழுது கழியின் இமையவ ருலகு மழியும். இரணியாகூனைச் சங்கரிக்குமபடி திருமலைத் துதித்தது இதன்மையை விளைத்தது யாதுகள் துன்புறரால், தேவரீரை யன்றி யதனைத் தீர்ப்போ யாவா?” என்ப பஸ்வாறு துதித்துப் பணிந்துநின்றனா. விடைபூதி அததேவ முகிவா வேண்டுகோளுக் கிரகி, அவாகட கருளசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து ஓர் வேடுவவுந்வேற்று வராகத்தை யடைந்து தமது திருக்கரத் திருந்த முத்தலைவேலால், நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழுத்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்

அக்காலத்தில அகந்தைகழிந்த வராகம் ஐயனைத்துதித்தலாலானகூர்ந்து மறறொருகொம்பையும் பறிக்ாமல மனனித்து விடுக, தேவர்கள் “எம்பெருமானே! இன்னு மொருநரம் இதனைப் போல மயோன மாலோன மமதைபுறாமல இதன் கொம்பையும் தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளலவேண்டும்” என, சிவபெருமான அவவாறே அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரகித் திருமேனியிற் பறித்துத் திருக்கலாயமலைக்கு எழுந்தருளினா தனக்குப்பிருநுழந்நரிட்ட சாப்பபடி பன்றியாகிய திருமால் சிவபிரானைத் துதித்துப்பணிந்து தேவரும்முநிருந கேட்குமபடி வராகபூரணம் கூறித் தனது வைருந்தபதவியைச் சோந்தனர்.

திருமாலாகிய வராகம் இறுமாப்புறறு உலகிற றுனடிறுத்து
கையில், தேவாவேணமிகோளுக்கிரங்கி அதன் அகநதையை யழித்த
மையால மகாதேவருக்கு வராஹாரிமூத்ததியெனபதோ திருநாமம்
வழங்குகின்றது.

காளிகாகண்டம்.

“ உத்பாடயதமஷ்டராமதஸ்யைகாம ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம்
ஏகாரூபகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ . |

காலிகாஹம்

உத்பாடயதமஷ்டராமதஸ்யைகாம ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம் |
ஏகாரூபகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ : ||

லிங்க புராணம்.

தருஷ்டவாஹகரஹதமஷ்டராமதாம விஷ்ணுஸைசவமஹாதமந்
பபாரசமஹாதேவ * கூாமமபராந்தேபிசோரஸி
புத்ரபௌதராவருத ஸாவோ வராஹஸ்சாபததபுவி
அதயாபிஸ்துகராகயாதம தீர்த்ததருகநகாதடேஸதிதம
ஸகதஸகதயாஹதோயதத வராஹாகயோமருதோஹரி |

லிங்கபுராணம்.

உத்பாடயதமஷ்டராமதஸ்யைகாம ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம் |
ஏகாரூபகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ : ||
புத்ரபௌதராவருத ஸாவோ வராஹஸ்சாபததபுவி
அதயாபிஸ்துகராகயாதம தீர்த்ததருகநகாதடேஸதிதம
ஸகதஸகதயாஹதோயதத வராஹாகயோமருதோஹரி : ||

ஷ. வீரபத்ரவசதம்.

விஸ்மருதம்ததததமஸேர தமஷ்டரோதபாடேஸிதித :
வராஹவிகாஹஸ்தேதய ஸாகரோஸஸ்தேகமேஹநா

వీరభద్రవచనం.

విస్తృతంత తదంతేన దంష్ట్రీర్వా యనవీడితః ।

వరాహగ్రహస్తేద్య సాక్షోశస్తేన హేతునా ।

கந்தபுராணம்

“கண்டுக்கண னுதலவன மருப்பொன்றினைக் கருததாற
கொண்டெவலையிறப் பித்தலுமுணர்வுமுன்குறுக
விணமெற்றதுமப் பிப்பனிங்கிவனெனவெருவிப்
பண்டுபோலநின்றேத்தலுமபோயினன்பாமனை
அனறுகொண்டதோமருப்பினைச்சின்னமா வணிந்தா
னின் றுமங்கவனமாபிடைப்பிறையெனவிலங்கு
மொன்றுமற்றிதுகேட்டனைநின்றதுமுணாப்பா
ரனறுதோருணாமறைகளுமித்திறவிலும்.”

காஞ்சிப்புரணம்.

சுழிக் குமபுனலேழகடலசுவதரிமலைகளேழுநத்களபடத்தீ
விழிக் குறுகடவுடபனறியினவிறவவேருககொண்டெழுநதருளி
யழித்தகொருவெண்கோபேறித்தணிநதூமறையிடக்கோடு
பழிச்சநதிகேடெனமிரகவிவிதெதபகவனறிருவுரும ”

வரலாறுசமஸ்தாரவழாததயேகம.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபத்திரண்டாவது ப்ரார்தனா மூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முததியக்கத்தக்கத்தென்றிற்
மாந்திருந்த தாருவன முநிவா தவததையும், அவா பன்னியா கற்பை
யுமழிகக, சிவபெருமான பிக்ஷாடநழித்தீமாய, திருமால மோகி
வழுவேற்று உடனவரக்கொண்டு தாருவனததைச சாரநது மோகி
னியால முநிவா தவததைபெழித்து, தாமே அவவிருஷிமாதா கற்
பையகற்றினா அதனா வெருளிமீக்கொண்ட அந்தணா ஆபிசாச
மேறாமமொன்றியற்றி அந்நிறேனறிய பலபொருளகளையும் பரமன்
மேற பிரயோகிகக, இறைவா அவற்றை உடை படை-அணிபு தவ்ய
வாகக கொண்டனா அவர்களயாகக்கனியிறேனறியமுயகலனைச
செலுத்த, முன்னேன, அமுயலகன் முதுகல ஓ திருவமையயுன
றி ஓ ஈடனஞ்செயது முந்வாகடரு ஞானமளித்தது திருமாலுடன
திருககைலைசோந்தனா. [இச்சரிதங்கள் முறையே பிக்ஷாடன
மூர்த்தம் - சாரத்தூலஹிதமூர்த்தங்களிற கண்கொளக]

இதனையறிந்த மெதன்னையாகிய கௌரியமமையா தாமசத்
தியாயிருக்கையில் இறைவா மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு
சென்றதும், தாம உடனிலலாதசமயத்தில் தாருவனததில் திருநட
னஞ்செயததுமாகிய காரணங்களால, ஓலீலாமாததியாயாய ஊட
லகொண்டனா,

அதுகண்ட அருளவளவல “ஏகைலாகதி பரமேஸ்வரஸய
ப்ரயோஜனாதாய சதாவிதாபூத - போகேபவாநி புருஷேஷு விஷ்
ணு: கரோதேசகாஸீ சமஸோசதுகா” —என்றபடியே, “உமையே!
எமது ஒருசகதியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால நானருவகையுற்று

விளங்கும் அதிலே நீயும் - திருமாலும் - காளியும் - தூக்கையுமாக நிற்கும். அசாவது — மனைவியாகையில் நீயும், ஆணுருவாகையில் விண்ணெழும், குடோதாமரம்பொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் தூக்கையமாக விளங்குவிராசலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று இதற்காக வெகுளி வேண்டுவதில்லை” என்று தாமும் லீலாமாததியாயாயப் பிரார்த்தித்தன.

தேவியாசினத்தணிந்து “தேவநாயகா! எளியேன அதிநுநடத்தைத் தரிக்கும்படி திருவள்ளுபுரியவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, இறைவா அக்கவளிகூர்ந்து “அவ்வாறே ஆகுக” என்று ஆண்கும ஓதாண்டவன் செய்தருளினா அதனைக் “கௌரிதாண்டவம்” எனப் இறைவியாா சசனைப்பணிந்து “எளியேன பிழையைய மன்னிக்கவேண்டும்” என்று பல முறை பணிந்து பண்டிதோல பரமன பக்கல்ல வீற்றிருக்கின்றனா.

இறைவா லீலாமாததியாக ஊடல்கொண்ட இமயவல்லியைப் பிரார்த்தித்த அம்சரம் பராதநாமூர்தந் மெனப்படும.

பராதநாமூர்ததயே நம

* இதனை இனியச்சிடப்படும நவதாண்டவம் எனனு தலில நன குணரலாம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றமபலம்.

அறுபததுமுனராவது ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரானே யிகழ்நதுசிரித்த பிரமனது, * நடுத்தலைநின்றிய
பைரவக்கடவுள் சிவாக்ஷினைப்படி உதிரப்பலியேறக, அப்பெருமானா
லஅதுககிரகிக்கப்பட்டகாலவேகன் கனன்முகன் சோமகன் ஜல
காலன் அநீபலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள் வசிக
கும் வனங்களும தவச்சாலைகளுமடைந்து அவர்களைச் சூலப்படையா
றகுத்திச் சோரிநீனாககபாலத்தேற்று, உம்பருலகடைந்து அவ்வாறே
உதிரமேற்று அவர்களுள் உயிர்துறந்தானா உடனையெழுப்பி அகந
தையொழித்தது உலகமெங்குஞ்சூரித்து மாயவனவாமும் வைநீந்த
நகர மடைந்தனா.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொக்கரித்துக் கூச்சலி
ட்டு முனச்செல்ல, வினாவின் சார்புமபெற்று, தண்டு கோதண்டம்
சங்கு கடகம் சக்கரங்கொண்டுவிடுவக்சேனன்னெனுமபெயருடை
ய முதற்காவலாளன் பைரவப்பெருமானது பிரதாபதையறியாமல்,
சாமான்யமாகக் கருதி, முன் வந்துதடுத்தது எம்பிரான் கணத்துடனெ
திராத்துச் செருச்செய, பைரவா விசையுடன் சூலத்தியில விடுவச
சேனைககுத்தித் தோளமேறசாயத்து, பூமகள் நிலமகள் இருபுறம்
பொருந்த, பல தலையுடைய பன்னகசயனத்திறப்பித்துத் திருக்கண
வளருஞ் சேதரனமுன் சிவகண்களோடணுக, திருமால் இருமாதரு
டன் துண்ணென நெழுநது மணமிசை விழுநது மலரடிவணங்கி
“எம்பெருமானா ண்நிறந்தென?” எனவினாவ, பைரவப்பெருமான்

* இச் சரித்ததைப் ப்ரஹ்மஸிரசசேதமூர்த்தத்திற் காண்க.

சு. ப. சா. சா. சா. சா.

63 இரத்தபிஷாட : தாக மூத்தி.

“ பலிக்ருவாதோம், சிரத்திலிருந்தியுஞ் செந்நீரைச் சீக்கிரந்தருக் ”
என்றனர்.

நாரணன் நனநென நிசைந்து தன் நகத்தினால் நெற்றியிலுள்ள நரம்பெண்ணைப்பிளந்து பரமன் கபாலத்திற்சோரி சொரியும்படிவிட, அதினின்றும் உதிரப் பெருகரு ஓர் ஆயிரவருடமொழுக, மால் மயக குற்றன்ன. கபாலத்திற பாதிபும் நிரம்பியதிலலை சேரண சோராததால் மாதாக்கள் பைரவரை வணங்குகிறக, “மாதாக்களே ! அஞ்சல்” என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுற்றெழுத திருவுள்ளஞ்செய்து “ ஈவகிருத்தி ” யெனவிடுத்தது திருமபுகையிசு, விண்டு “ பண்டுபோல விடுவச்சேனைத தலைவா பிலகாககக தயையெய்யவேண்டும ” என்று பிராரத்திகக, காரி குலத்தியிலிருந்த விடுவச்சேனை யிறக்கி யுயிரளித்தது விடுத்தப பின்னுமுள்ள தேவா முகிவா செருகையொழித்ததுச்சேனா சமுத்திரஞ்குழ அண்டங்கடோறுஞ் சென்றனர். இவா சாவசமஹாரகாலமாகிய யுகாந்தகடோறும, வேதமே சுவாகமாகவர அதனமீதேறி அகமகிழ்ந்துலவுவா. இவ்வாறு தேவா முதலானாறு உதிரத்தைப் பவியேற்றது அவாக்கள் இறுமாப்பொழிக் கவேயனறிப் பிறிதொரு காரணத்திற்குமுன்று.

இறுமாப்புற இமையவாபால இரத்தத்தைப்பவியேற்று அவாக்கள் அகந்தையை அடக்கிவைத்தமையாற சிவபிரான்கு ரகதபி ஸூப்ரதாநஸூத்தியென வோபெயாவிளங்குகின்றது

ப்ரஹ்மாண்டபூரணம்.

அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யந்ததபாரமேஸ்வரம்

நிவாரயதரிஸூலாவகர தவாரபாலோமஹாபலம் ; திதய

சிபிதயபாதயாமாஸ ஸூலேனோரஸிதமபுவி

ததயாஜஜீவிதமத்ருஷ்டவா மருதயுலயாதிஹதோயதா.

அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யந்ததபாரமேஸ்வரம் !

நிவாரயதரிஸூலாவகர தவாரபாலோமஹாபலம் ; திதய

நிபிஷ்ட்யபாசுயாமாஸ சூரீஸ்ரீசீதஞ்ஜி |
 சத்யாஜகீதீசஞ்ஜிஷ்ட்யபாசுயாமாஸ | ப்ரஹ்மஞ்ஜி ராஜம்

ஸ்ரீவரஹஸ்யம்.

மஹாதேவமேவோஸமி மாஹாதமயேநவிமோஹிதா
 மாஹாநாநாவிதாநாநா காவகரஸதாஸஸுராமுராமுராமு
 பரஹமவிஷ்ணுமஹேந்திராதயாஸதாநஹரலீலயாமுஹம்
 ரகதபிஷ்டாநவயாஜாதவீதகாவாநவிதாயச

சிவரஹஸ்யம்

மஹாதேவமேவோஸி மாஹாதேவமேவோஸி |
 மாஹாதேவமேவோஸி மாஹாதேவமேவோஸி |
 ப்ரஹ்மஞ்ஜி ராஜம் |
 ரகதபிஷ்டாநவயாஜாதவீதகாவாநவிதாயச ||

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

தேவாநாதாநவாநாஞ்ச ததாரயேஷாஞ்சமாதயதாம
 ரகதபிஷ்டாசசலேநைவ காவகரஸதாஸஸுராமுராமுராமு
 இதிநிஸிதபவிஸுவாதமா சசாரபுவநதரயம்—இதயாதி
 ஜகாமவிஷ்ணோபவநா யதாஸதேமதுஸதா—இதயாதி
 ந்யவாரயததரிஸாஞ்ஜிதாநா தவாரபாலோமஹாபலம்—இதயாதி
 விஷ்வக்டேஸநிதிச்யாதோ விஷ்ணோமஸமுதபவ
 ஸாஞ்ஜிஸேநோரஸிநிபிதய பாதயாமாஸதமபுவி
 விஷ்ணோரஸிஸேநாதாய ததகனேபரமீஸ்வர —இதயாதி
 திவ்யவாஷஸஹஸ்ரந்து கபாலேபைரவஸ்யது
 தயாபதஞ்ஜிவிப்ரோந்த்ர தாரயாபரமேஷ்டிந:
 கபாலஸ்யவிஸாஸஸ்ய நாதமப்யபிபூரிதம்
 ரகதஸ்பவிரஹாத்விஷ்ணு: பாதபுவிமோஹித:

ప్రచ్ఛంఢపురాణం.

దేవానాం దానవానాం చ తథాస్యేషాంచమాద్యతాం ।
 రక్షణిషాచ్ఛతేనైవ గిర్వకంఢూంబరామ్యహం ।
 కతిసిఞ్చ్యోవిశ్వతా చచారభువనత్రయం । ఇత్యాది
 ఒగామవిష్ణోః కవనం యత్రాస్తేమనుసూదరః । ఇత్యాది
 న్యవారయత్త్రిహాలాఽఽర్చ్యార్చిపాలోమహబలః । ఇత్యాది
 పిష్వక్నేన తిభ్యాతో విష్ణోరంతసమదభవః ।
 శూతేనోరసగ్ధేద్య పాంసూదూత భువి ।
 దివేతేశూతనాదాయ తల్క-భేమమేశ్వరః । ఇత్యాది
 దివ్యవచః సమాగ్రంచ కిపాతేభైరవస్యతః ।
 తయావతః క్వాపప్రిప్ర ధారయావరమేష్టినః ।
 కివాంస్సమిశ్ర లిస్య నాధేవ మప్యభేపూరితం ।
 రక్షస్సపిరవాద్విష్ణుః పవాతః పుషేమేహితః ॥

கந்தபுராண சீகருக்கம்.

“உனதலைப்படுசொர்நீயாயுகுதநீயென்னநகத்தினற
 நனறனெறநிள்ளநதுசொரிதனைப்பொழிநகிடநமபிரான
 வென்றசேரயனாபெருஞ்சிவமீநிலேறநன னூறுநூ
 றெனறுஉ.நிடுமாணடுசெலவலினைததுமாயனவிழுகதன்ன”

ரக்தபிஷாபிரதாநஸூதத்யேநம:

உ
சிவமயம்
திருச்சிறைமபலம்.

அறுபத்துநான்காவது சிஷ்யபாவமூர்த்தி.

ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவினையாடல்கள் பலவியற்றி, தேவா
வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்ளத் திருவுள்ளங்
கொண்டு ஸ்கந்தக்கிரியில் எழுந்தருளி யிருந்து, நாரதமுநீவர் யாகத்
திறனோன்றிய யாடோன்று அமரருலகத்தை யழித்துவந்ததாலஅந்த
ராதையாகுற அதனை வீரவாதுதேவரால் பிடிப்பித்து வாகனமாகக்
கொண்டு வீற்றிருந்தனா.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள, பிரஹ்மேந்திராதிதேவர்கள்
சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யக் கருத்துட்கொண்டு திருக்கையாய
மலையை யடைந்த தரிசித்துத் திரும்பி, குமாரக்கடவுள் ஹ்றிருக்கும்
திருவாலயத்தைச் சமீபிக்கையில், இனையினையார இலகூத்தொன்
பது வீரரும் புடைசூழ்ந்து நிற்க, பொன்மயமான முதற்கோபுரவா
லில் எழுந்தருளியிருந்தமையால், அவ்வமராகுழாயிடையே அவா
ட்டுத் தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத் திருக்கணசாத்தி, “ஏ சதூழா
பாணவருக” எனவிளிக்க, பதுமன் அக்கடடனை மேற்கொண்
சமீபித்துச் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணியாது கைகூப்பி நின்றனன்
முருகக்கடவுள் “நீயாவன்?” என்று வினாவு, அவரோன் “அண்ண
வாக்கினைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன்” என்றனன். அறுமுகக்
கடவுள் “அவ்வாறு இருட்டிச் செய்வோனாகில் உனக்கு வேதந்தெரியு
மோ” என, அம்புபன் “அண்ணலே! இறைவருளிய எண்ணில்லா
வேதாங்கங்கூட் சிறித்தறிவேன்” எனச் செப்பினன், கார்த்திகேய

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

64 சிவபாபாய முர்த்தி.

ன “கமலயோனியே! இருக்குதுக” என, நானமுகன “நல்லது” என்று ஒம் எனப பிரணவத்தை யுச்சர்த்துப் பின் வேதமோதத தொடகுகினன.

முருக்ககடவுள் “இரு, முன்னோதிய ஓம் எனபதற்கு முதலில உரையுரைத்துப் பின்வேதமோதுக” எனபபணிப்ப, அன்னலூதி அஃதறியாணதலின் அறைதலொன்றுமில்லையே யோசித்துகின்றனன. செவவேள சினயிகக கொண்டோராய “இதன் பொருளறியாதவுனது சிருட்டித்தொழிலும் இவ்வாறேயோ?” என்று திருவாயமலாநதருளி அவனது நானகுமுடிகளுங் குலுவகும்வண்ணங் குட்டி, சிலதகினமேலேவிழ வுதைத்து, பரிசனங்களுற கந்தகிரியிலே சிறையிடுவித்து, தாமே ஜெபமாலை - கமண்டலம் - அபயம் - வரதமேநதிய நானகுதிருக்கரங்களுந் ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போலச் சிருட்டிசெய்துகொண்டிருந்தனா சதுமுகனோடுவந்த வானவாபயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம் பதவியடைந்து பண்டு போல வாழ்ந்திருந்தனா. இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

பதுமன சிறையிருத்தற்காக, பன்னகசயனன தன்னுளமதலில் இன்னலமிருந்து எண்கண்ண சிறையைவிலக்க டெண்ணி, அட்டிகுகிறைவா - எட்டுவசக்கள - துவாத்சாதித்தா - சந்திரனமுதலிய கோள்கள் - சத்தருஷிகள் - நவபிரமாக்கள் முதலிய தேவாமுநிவர்களைச் சிந்திகக அவர்கள் அக்கணமே ஐம்படைகருகிரிசிலபா லடைந்தனா. தீருமால் தேவாமுநிவரை யுடன் கொண்டு தீருக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சுந்திரனத்தினுட்சென்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக் கைகூப்பி சின்றனா. உமாபதி ஒன்றமறியார்போன்று லீலாமாதநிலையாய் “தேவமுநிவர்களை! ஒருகாலத்திலல்லாத பெருந்தயருற்றவந்தனிர்போலும்; என்னவிசேஷம்” என வினாவ, வானவர் கூட்டத்திவிருந்தமாதவன பணிந்து” மஹாதேவ! தேவரீரது புதல்வராகிய முரு

கபிராஜ பிரமணீபிபிண்பொருளவிஞாவி அவனறியாமையாற
 சிறையிவிட்டுச் சிருட்டமையயுக தாமேசெய்து மருகின்றனா, வேள
 போல மேலுணும சேவரா கதனையாம, ஆகலின் சிறைக்கே அருள
 புரியவேண்டுமென விண்ணப்பித்தனா பாவபிபாண நந்தியெமபெரு
 மாணை நோக்கி “எமது கட்டடனையக கூறிய நி மனைச் சிறைவிடு
 விதமாக” என, அவா அவ்வாற்றைச் சிறு சுபிரமணியமூர்த்திகளைத்
 தரிசித்து, ஆண்டைய விண்ணப்பித்தனாயிடு, மேற்படையேந
 திய விமலா மெருளியிட்டு மேற்படைய விடுதலிலை, வினாகது
 செல்லாதுநீதின நன்மையுறு பௌமபிபிண” என மருளிச்செய்ய,
 நீதிப்பகவான் அச்சமுற்று ஒன்றுவகருது உமபராயகரிட முற
 றுறாததனீ

பரமபவன அதுக்கட்டு புரணகசெய்து, சகலதேவருநதம
 மைப புடைசூழலுடைய இடபவ கனத்தி ஸரோகணித்த, ஸகந்தகி
 ரினய யடைந்தவிலையினை நித்தது உளவருதல்கண்ட உமபாசே
 ருபதி எதிநீருது இவ்வாறு திருசரணவகட்டணித்து தமதுபீட
 ததின்மேலிய மீதறிருக்கச்செய்து “நீதமசீரண மெழுந்தருளிய
 தென்னகாரணம்” என விஞா, பிறைநடிய பெருந்தகை “பிரம
 ணை கீயிட்ட சிறையினின்று விலகருக” என, ஸகந்தா கிரமசைத்து,
 “பிரணவபொரு னறிய” த இவன சிருட்டமசெய்து அடாது” எ
 னைக கூறினா, சிவபெருமான என்கெரண்டார்போன்று “வேலவ
 விதியை விடுதி” என, அறுமுகக்குரிசில டரிசனாகளாற பதுமனை
 விடுவித்தனா, பரமபதி அவ்வலரோனுக்கு அருளசெய்து ஆக்குந்
 தொழிவிற பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுதது, மஹாவாகனதை
 தொடை மேலிருத்தி “பிரணவபொருள உனக்குத் தெரியுமாகிற
 செப்பு” என, ருழகன “கொன்றைவேணியாய! அனநென தன
 ணைக் கருளிய ஞானறு பிறருணராது பேசியதனறே” அன்னநிவ
 களைவரு மன்னியவிடத்தே மறைவிலாதுறாத தல மரபதுதாளே”

என மறுமாற்றம் வழங்கினா. ஈசன “எனக்கு மறைவாகக் கூறுக”
என்று திருச்செவிகொடுக்க ஸ்ரீகபிரமணியசுவாமிகள் ஒம்என்னும்
பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்தருளிச் சிவகுநாதர் எனப்பெய ரொ
யதினா. சிவபிரான களிகூரத் தேவர்களுக்கஞ்ச செல்ல விடையளி
த்தது, விடையேறி வெள்ளி மீலையடைந்ததுவீற்றிருந்தனா

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கேட்டுக்கொ
ண்டபொழுது சிவையகோலமாக நிறைவின, சிவபெருமான சிவையப்
வழாததியெனப் பெயரெய்தினா

சிவையபாவமூர்த்ததேயுப

வாழ்த்து

தண்ணுறுமுடிபுனைந்தசங்கரனுமீலையரயனறநுமபூங்கொம்பும்
எண்ணுறுகரத்தானுமீராறுகரத்தானுமெண்ணிலகேள்வி
நண்ணுத்தக்கனமகஞ்சிதைத்தானுமறைஞாளிரண்ணுவானும்
வெண்ணீறுங்கணமணியுமவாழகவிழைபராகிரமநூலொடுமிக்கம்மா

சிவபராக்கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

மகாசக்திபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அ. எ. டி. பி. 4 சனவரி-20
பரமப்தேயுப;

